

Ο Μητσοτάκης και τα κοινωνικά συμβόλαια στην εποχή του κορονοϊού
σελ. 3



Πρωτομαγιά εργατικής αντίστασης και αλληλεγγύης
σελ. 4, 7, 8, 9



Φιλανθρωπία και καπιταλισμός
σελ. 12-13



ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Άρθρα και συνεντεύξεις από Ισπανία, ΗΠΑ, Αυστραλία, Ιταλία
σελ. 10, 11, 14, 15, 17, 18, 19

ΔΙΑΛΥΣΗ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΦΤΩΧΕΙΑ, ΑΝΙΣΟΤΗΤΕΣ

ΦΟΝΙΚΟΣ ΙΟΣ, ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Σκίτσος του Μιχάλη Κουντουρή από την «ΕφΣυν»



Η πανδημία του Covid-19 εξελίσσεται ως ιδιαίτερα φονική. Δεν υπάρχει, όμως, τίποτα «αντικειμενικό» σε αυτήν την εξέλιξη, δεν υπάρχει τίποτα άσχετο με τους κοινωνικο-πολιτικούς συσχετισμούς, με την ταξική κυριαρχία που κλήθηκε να απαντήσει σε αυτήν την δοκιμασία.

Ο Covid-19 δεν προέκυψε μέσα από τη συνήθεια κάποιων «καθυστερημένων» να καταναλώνουν άγρια ζώα. Οι άνθρωποι επί χιλιετίες κατανάλωναν ψάρια και ζώα από το κυνήγι. Τα σύνορα ανάμεσα στο ανθρώπινο DNA και θηριώδεις ιούς ή βακτήρια που παρεπιδημούσαν και παρεπιδημούν στην «άγρια φύση» γκρέμισε η συστηματική αποψίλωση των δασών, η ανάπτυξη των πολυάνθρωπων «μητροπόλεων» που

περιτριγυρίζονται από παραγκουπόλεις στον παγκόσμιο Νότο και –κυρίως!– η βιομηχανοποιημένη γεωργία, η κτηνοτροφία και πτηνοτροφία μεγάλης κλίμακας. Η κατγωγή του κορονοϊού είναι στις «μεγάλες φάρμες» και στις άγριες επεκτατικές συνθήκες του σύγχρονου καπιταλισμού. Γι' αυτό και όλοι οι «ιθύνοντες» γνωρίζουν ότι οι διαδοχικές πανδημίες είναι μια δοκιμασία που θα μας συνοδεύει για μια ολόκληρη ιστορική εποχή.

Ο Covid-19 δεν προέκυψε ως κεραυνός εν αιθρία, δεν έπεσε απροειδοποίητα πάνω στην ανθρωπότητα. Είχαν προηγηθεί οι «συναγερμοί» με τον SARS και τον MERS, τους δολοφονικούς κορονοϊούς που περιορίστηκαν τελικά στη Νοτιοανατολική Ασία και στη Μέση Ανατολή. Από τις αρχές

του 21ου αιώνα οι επιστήμονες απαιτούσαν έρευνα, πόρους κι αποτελέσματα για τη δυνατότητα αντιμετώπισης ιών που θα είναι εξίσου ή και περισσότερο μεταδοτικοί με τον ιό της εποχικής γρίπης, αλλά 5 ως 10 φορές πιο φονικοί από αυτόν. Στην 20ετία που πέρασε η αιχμή που επιβλήθηκε στην έρευνα ήταν τα οπιούχα παυσίπονα (που σήμερα οδεύουν προς απαγόρευση στις ΗΠΑ), τα φάρμακα που συνδέονται με το life style (πχ η θεραπεία αδυναμιών στύσης) και γενικότερα τα προϊόντα και οι υπηρεσίες που θα μπορούσαν να αγοραστούν από την εύπορη μειοψηφία και τα ανώτερα μεσοστρώματα. Οι ευθύνες για την κατάσταση στην οποία βρίσκεται την ανθρωπότητα η έξαρση του Covid-19 είναι βαρύτατες.

(συνέχεια στη σελ.2)

Της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ. 1)

ΑΚΟΜΑ όμως και από τη στιγμή του ξεσπάσματος της πανδημίας, δεν υπήρχε τίποτα το αντικειμενικό που να επέβαλε τη φονικότητα που αποδεικνύεται στη Λομβαρδία, στη Μαδρίτη, στο Λονδίνο, στη Νέα Υόρκη. Στα 40 προηγούμενα χρόνια η κατεδάφιση των δημόσιων συστημάτων Υγείας υπήρξε ένας βασικός στόχος του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού διεθνώς. Όσο ηρωικά κι αν εργάζονται σήμερα οι γιατροί και οι νοσοκόμες, οι προσπάθειές τους δεν αρκούν για να αντιστρέψουν σε ελάχιστο κι επείγοντα χρόνο τη διαλυτική δράση των καθεστωτικών δυνάμεων, επί δεκαετίες, στα συστήματα Υγείας. Πολύ περισσότερο όταν στις σύγχρονες μεγαλουπόλεις (όπως πχ η Νέα Υόρκη...) η υγεία και η περιθαλψη στηρίζεται στη «συνισταμένη» πολλών και διαφορετικών κοινωνικών υπηρεσιών, πέρα από τα δημόσια νοσοκομεία (μεταφορές, καθαριότητα, προμήθεια τροφίμων, νερό κ.ο.κ.). Όσοι χειροκρότησαν ή έμειναν αδιάφοροι όταν οι θαλασσοί κάθε απόχρωσης επέδραμαν ενάντια στις δημόσιες υπηρεσίες και τα δημόσια αγαθά, σήμερα το βρίσκουν μπροστά τους τρέμοντας ανυπεράσπιστοι απέναντι σε μια λοίμωξη του αναπνευστικού.

ΖΟΥΜΕ σε μια εποχή όπου ο αγριανθρωπισμός έχει γενικότερα εκτοξευτεί. Οι ακροδεξιότητες της Λέγκας στις τοπικές «διακυβερνήσεις» στη Λομβαρδία δεν δίστασαν να βάλουν τους πρώτους αρρώστους από SARS-2 στα... γηροκομεία, διασπείροντας τη μόλυνση στην πιο ευάλωτη ομάδα. Ο Τζόνσον και ο Τραμπ ιεραρχώντας την οικονομία ως πρώτη προτεραιότητα προσανατολίστηκαν στις μπουρδες περί ανοσίας της αγέλης, πληρώνοντας σήμερα βαρύ τίμημα. Στις ΗΠΑ η φονικότητα του ιού αποδεικνύεται ιδιαίτερα «ρατσιστική»: Στο Σικάγο όπου το περίπου 80% των κατοίκων είναι λευκοί, το 45% των θανάτων είναι μαύροι. Στο Παρίσι και στη Μαδρίτη οι φτωχοί πληρώνουν δυσανάλογα μεγάλο ποσοστό και σε θανάτους και σε πόνο και ταλαιπωρία.

Ο ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ γίνεται γενικότερος. Στην κεντρική Μεσόγειο, με πρόσχημα την καραντίνα, η Ιταλία και η Μάλτα απαγόρευαν στις υπηρεσίες διάσωσης να ανταποκρίνονται στις εκκλήσεις βοήθειας. Ακόμα και στις επιδημίες της πανούκλας στα Σκοτεινά Χρόνια, δεν υπάρχουν ιστορικά στοιχεία για οργανωμένες πολιτείες που αποφάσισαν να αγνοούν την κραυγή «άνθρωποι στα θάλασσα!».

ΑΥΤΗ η σκληρότητα είναι δίπλα μας, μας αφορά άμεσα: στα γηροκομεία, στα camps των προσφύγων, στις φυλακές, στους στρατώνες, στους συνοικισμούς των ρομά, στις φτωχογειτονιές, χιλιάδες άνθρωποι κινδυνεύουν και θα κινδυνεύουν από την εγκατάλειψη και την αδιαφορία για την τύχη τους. Και όσοι δεν καταλαβαίνουν τα επιχειρήματα και τη γλώσσα της αλληλεγγύης, ας σκεφτούν ότι αυτοί οι χώροι –και πολλοί άλλοι– μπορούν να εξελιχθούν σε «βόμβες» αναπαραγωγής του ιού.

Η ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ δεν είναι δυνατόν να αποτελεί απάντηση σε όλα αυτά. Γιατί η καραντίνα δεν μπορεί να κρατηθεί μεσομακροπρόθεσμα. Γιατί η καραντίνα έχει τεράστιο κόστος για τους εργαζόμενους και τις λαϊκές τάξεις.

ΓΙΑΤΙ η καραντίνα συμπίπτει με την άφιξη επί σκηνής της διεθνούς οικονομικής κρίσης, θέτοντας τα θεμέλια για μια νέα φονική απειλή στα στοιχειώδη εργατικά δικαιώματα: στις εργασιακές σχέσεις, στο μισθό και στη σύνταξη, στις απολύσεις και στην «απασχολησιμότητα».

ΟΛΑ ΑΥΤΑ, μαζί, αναδεικνύουν τη σήψη, τα βαθιά αδιέξοδα σε όλες τις κρίσιμες επιλογές του σύγχρονου καπιταλισμού.

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ που θα σταθεί απέναντι οφείλει να ξεκινά από μια καθαρή αντικαπιταλιστική στρατηγική. Αν θέλει να αναμετρηθεί πράγματι με αυτήν τη σκληρή συγκυρία, οφείλει να μεταφράσει αυτήν τη στρατηγική σε συγκεκριμένο μεταβατικό πρόγραμμα και σε μαζική μεταβατική πολιτική. Έχοντας απέναντι το σύνολο των καθεστωτικών δυνάμεων που ενοποιούνται μέσα στην κρίση, οφείλει να επιδιώξει την ανάλογη συγκέντρωση των δικών μας δυνάμεων, μέσω της συνειδητής και συγκροτημένης ενωτικής/μετωπικής πολιτικής. Με στόχο την αλλαγή «της υπάρχουσας κατάστασης των πραγμάτων», σε μια συγκυρία ρευστή, αντιφατική και επικίνδυνη για τον κόσμο μας.

Ο ρατσισμός
στις μέρες της
πανδημίας

Του Πάνου Πέτρου

Έχουμε συμπληρώσει περίπου τμήση μήνα με την πανδημία στην Ελλάδα κι έναν μήνα «δραστικών μέτρων» περιορισμού της. Κάποιοι όμως αποκλείστηκαν από κάθε σχεδιασμό προστασίας. Τόσον καιρό μετά, οι πρόσφυγες παραμένουν εγκλεισμένοι στις τρισάθλιες (ακόμα και σε «νορμάλ» εποχές) δομές, που μπορούν να μετατραπούν σε «κόλαση» αν διαδοθεί ο κορονοϊός. Η Διεθνής Αμνηστία, ο ΟΗΕ κ.ά. διεθνείς οργανισμοί ή και μεγάλες ΜΚΟ υπεράνω πάσης υποψίας για «μαξιμαλισμό» επιμένουν να απαιτούν την άμεση εκκένωση των στρατοπέδων.

Η μόνη «μεταφορά» για την οποία έχουμε ακούσει όλο αυτό το διάστημα (συγκεκριμένα στα μέσα Μάρτη) ήταν αυτή των «συλληφθέντων» στα ελληνοτουρκικά σύνορα που στοιβάχτηκαν σε ένα δεύτερο στρατόπεδο στη Μαλακάσα, πλάι στο παλιό από το οποίο έχουν πεταχτεί έξω οι ομάδες αλληλεγγύης από το μακρινό 2017 (επί ΣΥΡΙΖΑ...) κι έκτοτε οι συνθήκες παραμένουν τραγικές.

Ακόμα πιο εξοργιστική είναι η αντίδραση της κυβέρνησης ακόμα κι όταν κι όπου εμφανίστηκαν κρούσματα. Ολόκληρα στρατόπεδα τίθενται σε πλήρη αποκλεισμό από τον «έξω κόσμο» και μετατρέπονται ντεφάκτο σε «κλειστά», την ίδια ώρα που γίνεται η παραδοχή ότι στο εσωτερικό αυτών των δομών η τήρηση της «κοινωνικής απόστασης» είναι ανέφικτη! Πρόκειται για ένα χυδαίο «απαρτχάιντ», που λίγο-πολύ λέει ότι βασική του έγνοια είναι να κρατήσει τη μόλυνση μέσα στις δομές. Στο Λαύριο, ο δήμαρχος έφτασε να ζητήσει προληπτικά τη μετατροπή των εκεί ανοιχτών δομών φιλοξενίας (που «τρέχουν» οι ίδιοι οι πρόσφυγες με τη στήριξη αλληλεγγύων, εγκαταλείμει από το κράτος και παίρνοντας οι ίδιοι τα σχετικά μέτρα προστασίας μετά το ξέσπασμα της πανδημίας) σε κλειστά στρατόπεδα. Οι αποκλεισμοί των στρατοπέδων (Ριτσώνα, Μαλακάσα) δεν έχουν καμία «αντικειμενική», «υγειονομική» λογική. Αν ήταν έτσι, θα έμπαιναν «σε καραντίνα», με συρματοπλέγματα και 24ωρη αστυνομική περικύκλωση και όποιες γειτονιές της Αθήνας παρουσίαζαν κρούσματα! Θα αντιμετωπιζόταν ως «υγειονομική βόμβα» συλλήβδην το... Παγκράτι ή η Πετρούπολη! Πόσο «λογικό» θα φαινόταν κάτι τέτοιο και πόσο «χαμηλά» θα περνούσε άραγε στο δημόσιο διάλογο; Η

αντιμετώπιση των προσφύγων σε αυτήν την υγειονομική κρίση έχει ως μόνο κριτήριο τον πιο ωμό, απροκάλυπτο ρατσισμό.

Να το ξαναπούμε. Η εκκένωση των στρατοπέδων και η μεταφορά των προσφύγων σε ξενοδοχεία όπου θα τους παρέχονται ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης, υγειονομική περίθαλψη και φροντίδα έπρεπε να έχει γίνει όχι χτες, αλλά βδομάδες πριν. Ή και από πάντα, αλλά ας μείνουμε στη συνθήκη του κορονοϊού, που αποδέχονται οι πάντες ότι είναι «έκτακτη» και «κρίσιμη» κι απαιτεί αντίστοιχα μέτρα. Κάθε μέρα καθυστέρησης αποτελεί σιωπηλό έγκλημα. Και υπάρχει ο κίνδυνος να παραμείνει σιωπηλό αν χοντύνει, σε μια κατάσταση



Η Διεθνής Αμνηστία, ο ΟΗΕ κ.ά. διεθνείς οργανισμοί ή και μεγάλες ΜΚΟ υπεράνω πάσης υποψίας για «μαξιμαλισμό» επιμένουν να απαιτούν την άμεση εκκένωση των στρατοπέδων.

όπου το κράτος επιβάλλει αποκλεισμό των εγκλειστών από τον υπόλοιπο κόσμο.

Εν τω μεταξύ, πρωτοβουλίες όπως αυτή της καμπάνιας «Κανένας Μόνος/Καμία Μόνη», για συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης για τις μεταναστευτικές φυλακισμένες στην Πέτρου Ράλλη, δείχνουν μια πρώτη αντιμετώπιση από τον κόσμο της αλληλεγγύης. Αντίστοιχες πρωτοβουλίες αλληλεγγύης και δράσεις διεκδίκησης θα πρέπει να προχωρήσουν και αλλού, και για άλλους κι άλλες.

Δεν πρέπει να επιτρέψουμε να αξιοποιηθεί η πανδημία για να ενισχυθούν ρατσιστικά ανακλαστικά. Η ίδια η πανδημία –παγκόσμια, μεταδιδόμενη μαζικά μεταξύ των «πολιτισμένων εθνών» της Δύσης– δεν κάνει χατίρια στην ακροδεξιά δημαγωγία (που έχει «λουφάξει» μετά τον πρώιμο αντι-ασιατικό ρατσισμό ή τις θεωρίες περί «Ιρανών» κι «Αφγανών» που τάχα θα φέρουν τον ιό στην Ελλάδα). Αλλά μπορεί να επιχειρηθεί να αξιοποιηθεί. Η διαρροή του ΓΕΕΘΑ για «μολυσμένους μετανάστες που στέλνει ο Ερντογάν» μπορεί να ήταν γελοία και μπορεί αργότερα να διαψεύστηκε, αλλά προκάλεσε «θόρυβο» κι έδειξε πιθανές πολιτικές αξιοποίησης της «κορονοϊοστερίας» σε ρατσιστική-εθνικιστική κατεύθυνση.

(συνέχεια στη σελ 4)



ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης ΝταβανέλοςΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική ΕταιρείαΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286
e-mail: sidaxi@dea.org.gr
Fax: 210-3303566

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ



- Εξάμην 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Ο Μητσοτάκης και τα κοινωνικά συμβόλαια στην εποχή του κορονοϊού

Του Αντώνη Νταβανέλου

Ο Μητσοτάκης στα διαγγέλματά του κάλεσε σε πειθαρχία κι ενότητα προκειμένου να αντιμετωπιστεί η υγειονομική κρίση της πανδημίας του κορονοϊού, υπογραμμίζοντας ταυτόχρονα ότι έτσι τίθενται και τα θεμέλια για το νέο «κοινωνικό συμβόλαιο» που θα χρειαστεί για να αντιμετωπιστεί η νέα οξυτάτη και βαθιά οικονομική κρίση.

Κάμποσες βδομάδες μετά το ξέσπασμα της υγειονομικής κρίσης και την αρχή των μέτρων καραντίνας, το δημόσιο σύστημα Υγείας, παρόλο που σηκώνει ένα πρωτοφανές βάρος (και καλείται να σηκώσει πιθανότατα ένα ακόμα μεγαλύτερο στους μήνες που έρχονται), εξακολουθεί να παραμένει αβοήθητο κι ανοχύρωτο. Τα στοιχειώδη υλικά προφύλαξης είναι σπάνια μέσα στα νοσοκομεία και τελείως δυσεύρετα μέσα στην κοινωνία. Οι αναγκαίες προσλήψεις γιατρών και προσωπικού, παρόλο που εξαγγέθηκαν πολλές φορές, προχωράνε με βήμα σαλιγκαριού και με όρους ελαστικότητας, προσωρινότητας κι επισφάλειας. Η πολυδιαφημισμένη «επίταξη» του ιδιωτικού τομέα έχει μείνει στα λόγια: η πολυτελής ξενοδοχειακή υποδομή των κλινικαρχών, αντί να ενταχθεί πλέον πλήρως στο ΕΣΥ για να ανακουφίσει τα μεγάλα δημόσια νοσοκομεία, παραμένει στα χέρια των ιδιοκτητών και «αναλαμβάνει» (έναντι πανάκριβων νοσηλείων) την περίθαλψη σε ΜΕΘ άλλων ασθενειών χαμηλής μολυσματικότητας.

Διατηρώντας το ΕΣΥ σε αυτήν την κατάσταση, η κυβέρνηση Μητσοτάκη παίζει κυριολεκτικά με τη φωτιά μιας αιφνίδιας κι εκτός ελέγχου εξάπλωσης της επιδημίας. Η κατάσταση στα γηροκομεία, στις φυλακές, στα camps των προσφύγων, στους συνοικισμούς των ρομά, στους στρατώνες, στις φτωχογειτονιές και στους μαζικούς χώρους εργασίας που δεν σταμάτησαν λόγω καραντίνας, είναι ανησυχητικές οι προειδοποιήσεις που δείχνουν ότι ο κίνδυνος κάθε άλλο παρά πέρασε.

Η μέχρι σήμερα εικόνα με τα καλύτερα αποτελέσματα στην Ελλάδα σε σύγκριση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες, οφείλεται κυρίως στην κήρυξη της καραντίνας νωρίς, όπως και στην πειθαρχία των λαϊκών τάξεων στα μέτρα αυτοπροστασίας λόγω της επίγνωσης της αδύναμης θέσης στην οποία οδήγησαν το ΕΣΥ 30 χρόνια νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έκανε αυτήν την επιλογή γνωρίζοντας τον κίνδυνο να δημιουργηθεί μια κατάσταση που πολιτικά θα ήταν εκτός ελέγχου. Υλοποιεί την επιλογή της καραντίνας, προσπαθώντας να αποφύγει τη διάθεση σοβαρών πόρων για την ενίσχυση του ΕΣΥ και τη θωράκιση της υγείας των ανθρώπων.

Όμως όλοι γνωρίζουν ότι η καραντίνα δεν μπορεί να είναι μακροπρόθεσμη «συνταγή» και ότι έχει βαρύ κόστος για τα εργατικά και λαϊκά νοικοκυριά.

Πολύ περισσότερο που η υγειονομική κρίση έχει συμπέσει με το ξέσπασμα της διεθνούς οικονομικής κρίσης.



Σκίτσο του Πέτρου Ζορόβου για την Εφ. Συν.

Οικονομική κρίση

Οι καθεστωτικές δυνάμεις κάνουν και θα συνεχίσουν να κάνουν μια θηριώδη προσπάθεια για να παρουσιάσουν την οικονομική κρίση ως αποτέλεσμα, αποκλειστικά, της πανδημίας. Στόχος είναι να παρουσιάσουν τα μέτρα που ετοιμάζουν ως πικρά μεν, αλλά και ως «αντικειμενικά επιβεβλημένα» δε.

Δεν είναι έτσι. Η διεθνής οικονομική επιβράδυνση είχε προϋπάρξει της πανδημίας. Ο «πανικός» στα διεθνή χρηματιστήρια είχε επίσης εκδηλωθεί νωρίτερα. Το ξέσπασμα της κρίσης μέσα στο 2020 είχε προαναγγελθεί πριν ο Covid19 ξεφύγει στο Βουχάν.

Αυτό όμως σε καμιά περίπτωση δεν σημαίνει υποτίμηση των οικονομικών συνεπειών της πανδημίας. Ο κίνδυνος και η καραντίνα συμβάλουν στην επιτάχυνση της κρίσης και στη μεγέθυνση των συνεπειών της: η οικονομική επιβράδυνση μετατρέπεται ταχύτατα σε ένα διεθνές άμεσο και βίαιο «σταμάτημα» της οικονομίας και της παραγωγής.

Όλα δείχνουν ότι αυτή η κρίση θα είναι βαθύτερη από τον «κύκλο» που άρχισε το 2007-08, ότι έχει ιστορικές διαστάσεις.

Όπως έγινε και μπροστά στην πανδημία, έτσι και μπροστά στο ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης, οι αντιδράσεις των κυρίαρχων τάξεων ποικίλουν.

Στις ΗΠΑ, στην Ιαπωνία και αλλού, προετοιμάζουν κρατικές παρεμβάσεις τεράστιας κλίμακας, προκειμένου να σώσουν τις κυρίαρχες τάξεις από τα χειρότερα. Την ίδια πολιτική ζητά στο εσωτερικό της ΕΕ το «μέτωπο των 9» που κήρυξε τα ευρω-ομόλογα και το «κορονο-ομόλογο» ως πανάκεια σωτηρίας όχι μόνο του καπιταλισμού αλλά και των κοινωνικών κατακτήσεων. Μέσα στο μέτωπο αυτό, την ελληνική κυρίαρχη τάξη εκπροσωπούν οι Μητσοτάκης-Σταϊκούρας που (με την ολόθερμη υποστήριξη του ΣΥΡΙΖΑ) έχουν αναλάβει πλέον την πολιτική που το 2015 «χάραξαν» οι Τσίπρας-Δραγιάκης. Ανέναντί τους, η Γερμανία της Μέρ-

κελ και το μέτωπο των βορείων της ΕΕ που, παρότι έχει δεχθεί την ανάγκη κρατικής παρέμβασης και κατ' επέκταση τη χαλάρωση στις «νόρμες» των Συνθηκών, απαιτεί μια μεγαλύτερη πειθαρχία στα ζητήματα της δημοσιονομικής σταθερότητας.

Στη διαμάχη αυτή πολλοί έσπευσαν να διαγνώσουν τις τάσεις εγκατάλειψης του νεοφιλελευθερισμού. Τα πράγματα είναι πολύ πιο σύνθετα. Ο νεοφιλελευθερισμός έχει πράγματι αποδειχθεί ήδη μια αδιέξοδη στρατηγική. Όμως δεν έχει ηττηθεί πολιτικά. Ανέναντι στα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα, το σύνολο των κυρίαρχων τάξεων διεθνώς (συμπεριλαμβανομένων των θερμότερων οπαδών της κρατικής παρέμβασης) ενώνεται στην υπεράσπιση των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων. Οι ιδιωτικοποιήσεις, οι περικοπές κοινωνικών δαπανών, η πίεση για μείωση των μισθών και των συντάξεων, η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, θα παραμείνουν ως αναντικατάστατες συντεταγμένες της κυρίαρχης πολιτικής.

Το ξέσπασμα της διεθνούς κρίσης θα επιταχύνει αλλαγές που είχαν ήδη δρομολογηθεί. Θα ενισχυθούν οι τάσεις προστατευτισμού και στροφής στον οικονομικό εθνικισμό που προανέγγειλε η εκλογή του Τραμπ. Θα ενισχυθεί το πολιτικό ρεύμα που συνδυάζει την υποστήριξη στις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις με τον ρατσισμό και τον εθνικισμό της «εθνικής προτεραιότητας», το ρεύμα του «εθνο-φιλελευθερισμού». Η ΕΕ θα βρεθεί μπροστά σε διαλυτικά διλήμματα και κρίση βαθύτερη από ό,τι των ανταγωνιστών της.

Καμία συναίνεση

Όμως δεν μπορούμε να περιμένουμε από κανέναν απ' όλους αυτούς, μια κάποια φιλεργατική-φιλολαϊκή στροφή ή, έστω, τη «χαλάρωση» της μέχρι σήμερα επιθετικότητας απέναντι στις λαϊκές τάξεις. Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο για «κοινωνικά συμβόλαια», για αυταπάτες απέναντι στις πολιτικές μιας (τάχα) εθνικής ενότητας.

Η συνάντηση μιας πολύ επικίνδυνης υγειονομικής κρίσης με μια βαθιά και διεθνή οικονομική κρίση θα βάλει, αντίθετα, σε μεγάλη δοκιμασία θεσμούς, συνθήκες και ιδέες που υπήρξαν για χρόνια στα θεμέλια των πολιτικών εθνικής ενότητας.

Ο κόσμος μας πρέπει να προετοιμαστεί για μια αναπόφευκτη αντιπαράθεση, με μεγάλα επίδικα.

Ήδη έχουμε μπροστά μας το περίγραμμα μιας κρίσιμης κοινωνικά και πολιτικά μάχης: Ενίσχυση, με κάθε αναγκαίο μέσο, του δημόσιου συστήματος υγείας. Προστασία και βελτίωση των εργατικών δικαιωμάτων από τη διάβρωση των εργασιακών σχέσεων μέσω της καραντίνας και της επερχόμενης κρίσης. Προστασία και βελτίωση του εισοδήματος των εργατικών νοικοκυριών και των συνταξιούχων μπροστά στο σοκ του οικονομικού και παραγωγικού stop. Κοινωνικό μέτωπο αλληλεγγύης και υπεράσπισης δικαιωμάτων με έμφαση στις φυλακές, στα camps, στα γηροκομεία και στη βία μέσα στο σπίτι, με έμφαση στον αντιρατσισμό, τον αντισεξισμό, τον αντιεθνικισμό.

Για όλα αυτά, αλλά και άλλα μέτωπα που πρόκειται να ανοίξουν, κάθε δράση που μπορεί να ξεδιπλωθεί τώρα είναι πολύτιμη. Σε συνθήκες βαθιάς κρίσης, τα μηνύματα αντίστασης είναι σημαντικά, όσο μειοψηφικά κι αν εμφανίζονται αρχικά.

Η καραντίνα δεν είναι μια κατάσταση που μπορεί να παραταθεί για πολύ, ακόμα και για τα συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης και την κυβερνητική πολιτική. Στην έξοδο από αυτήν την καταθλιπτική κατάσταση μας περιμένει η πρώτη σημαντική μάχη για μια περίοδο που θα έχει ιστορικά διακυβεύματα.

Η επίγνωση για αυτήν την προοπτική ωθεί προς μια ριζοσπαστική Αριστερά της πράξης. Μια Αριστερά με αυθεντικά ριζοσπαστική, αντικαπιταλιστική πολιτική. Μια Αριστερά που επιδιώκοντας να αναμετρηθεί με την πραγματικότητα, οφείλει αντικειμενικά να λειτουργήσει ενωτικά και μετωπικά.

Ακόμα και σε συνθήκες καραντίνας και απαγορεύσεων

Πρωτομαγιά αντίστασης και αλληλεγγύης

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η φετινή Πρωτομαγιά είναι πολύ ιδιαίτερη για την εργατική τάξη, παγκόσμια και στη χώρα μας, καθώς δέχεται με μεγάλη σφοδρότητα την υγειονομική και οικονομική κρίση του κορονοϊού.

Οι εργαζόμενες και οι εργαζόμενοι έχουν έναν τεράστιο κατάλογο λόγων και αιτημάτων να τιμήσουν την Πρωτομαγιά και να διεκδικήσουν πλήθος δικαιωμάτων που δέχονται επίθεση.

Με κορυφαία αιτήματα αυτά που αφορούν την ουσιαστική ενίσχυση του Εθνικού Συστήματος Υγείας και των εργαζομένων του, με σειρά αιτημάτων για την καθόλου αυτονόητη υγιεινή και ασφάλεια στην εργασία, ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία, τις απολύσεις, το ξεχειλμένο ωραρίων, την τηλεργασία και τη δυσμενή μεταβολή εργασιακών σχέσεων, για την περιστολή της συνδικαλιστικής δράσης και διάφορων ελευθεριών, την καταστολή όσων τολμούν να διεκδικήσουν, την ακραία εκμετάλλευση των εργαζομένων σε ζωτικούς τομείς (σούπερ-μάρκετ, δήμους, «Βοήθεια στο Σπίτι», κούριερ, καθαρίστριες κλπ), η φετινή Πρωτομαγιά πρέπει και μπορεί να γίνει μέρα διασποράς και εξάπλωσης παντού, του ιού της αντίστασης και της διεκδίκησης των εργαζομένων.

Οι πιο αδύναμοι της κοινωνίας μας, την ώρα που αποδεικνύονται και ως οι πιο ευάλωτοι, αντιμετωπίζονται από το επίσημο κράτος με το χειρότερο και πιο επικίνδυνο τρόπο, αυτόν της γκετοποίησης και περιθωριοποίησής τους από την υπόλοιπη κοινωνία, σφραγίζοντας τα camps προσφύγων, απομονώνοντας τους Ρομά, απαξιώνοντας τους φυλακισμένους και τους ψυχικά ασθενείς. Το καμπανάκι αυτό πρέπει να το ακούσει και να το αποτιμήσει



η εργατική τάξη: δεν θέλουν να μας προστατέψουν, αδιαφορούν για όλες κι όλους μας.

Μέσα σε αυτήν τη διπλή επίθεση που δέχεται η εργατική τάξη, η αριστερά και τα συνδικάτα είναι υποχρεωμένα να βρουν τρόπους απάντησης στην εργοδοσία και τις κυβερνήσεις της και να αρχίσουν από τώρα να αντιστρέφουν τις επιπτώσεις, διεκδικώντας τη μεταφορά τους στο κεφάλαιο, που είναι αποκλειστικά υπεύθυνο για την υγειονομική και την οικονομική κρίση.

Η συζήτηση που έχει αρχίσει για τη φετινή Πρωτομαγιά, προφανώς περιλαμβάνει την προσπάθεια οργάνωσης μιας κεντρικής κινητοποίησης, προσαρμοσμένης στην εποχή που απαιτεί προστασία της υγείας του κόσμου μας.

Ακόμα περισσότερο όμως, οι σχεδιασμοί για μεταφορά του μηνύματος της Πρωτομαγιάς σε πάρα πολλά και διαφορετικά σημεία, μπορεί να χρησιμεύσει για να συμμετέχει πολύ περισσότερος κόσμος, αρθρώνοντας πολλές φωνές που θα στέλ-

νουν κοινό και σαφές μήνυμα.

Έχουμε την ευκαιρία να προετοιμάσουμε την εργατική Πρωτομαγιά σε πολλούς εργατικούς χώρους (αξιοποιώντας και το κάλεσμα της ΟΕΝΓΕ στις 29 Απρίλη), με διαδίκτυακές εκδηλώσεις συνδικαλιστικών σχημάτων, σωματείων, με κάλεσμα προς την ΑΔΕΔΥ για τηλεοπτικό σποτ με τις διεκδικήσεις των εργαζομένων και ενόψει της Μάη, με πίεση προς τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και τις συστημικές παρατάξεις, να φανερωθούν από τις κρυψώνες τους, να λειτουργήσουν επιτέλους τα συνδικάτα και να «μείνουν στις αγωνιστικές επάλξεις».

Η πανελλαδική μέρα δράσης στήριξης του ΕΣΥ στις 7/4, αλλά και οι μικρότερες κινητοποιήσεις στις 14/4 στο Υπ. Εργασίας και στις 15/4 στα σούπερ μάρκετς, δείχνουν τρόπους και ανοίγουν δρόμους που σπάνε το σιωπητήριο, που τόσο βοηθάει την κυβέρνηση και την «υπεύθυνη» και συναινετική αντιπολίτευση να φορτώσουν τα βάρη και αυτής της κρίσης στον κόσμο μας,

μετά από τα πολλαπλά μηνύματα.

Η Πρωτομαγιά μπορεί να απλωθεί παντού, με τη συνεισφορά κάθε ενεργούς συλλογικότητας: με πολλές διαφορετικές δράσεις σε κάθε δήμο, σε γειτονιές και πλατείες, από σωματεία και δημοτικές παρατάξεις, σε χώρους που αξίζουν την υπεράσπιση και αλληλεγγύη μας, όπως οι φυλακές, οι χώροι κράτησης προσφύγων, με επισκέψεις σε εργασιακούς χώρους που δεν σταματάνε ούτε στις γιορτές και αργίες, όπως τα νοσοκομεία και τα Κέντρα Υγείας.

Συνδικαλιστικές – ταξικές παρατάξεις, φεμινιστικές/γυναικείες συλλογικότητες, κινήσεις και καμπάνιες αλληλεγγύης, δημοτικά σχήματα, πολιτικές οργανώσεις της αριστεράς και του κινήματος μπορούν να οργανώσουν κοινές δράσεις και να τεθούν στην υπηρεσία της μαχόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας, αυτήν την ιδιαίτερη Πρωτομαγιά, με τα αυξημένα προβλήματα, αλλά και την κρίσιμη αναγκαιότητα για οργανωμένες και συλλογικές αντιδράσεις τώρα!

Ο ρατσισμός στις μέρες της πανδημίας

(συνέχεια από σελ 2)

Ήταν η πιο χοντροκομμένη εκδοχή μιας αφήγησης που ίσως βρούμε μπροστά μας στο κοντινό μέλλον, όταν στη Δύση θα υπάρξει σχετική ύφεση της μετάδοσης του ιού και δειλή επιστροφή στην «κανονικότητα» και θα κληθούμε ενδεχομένως να «οχυρωθούμε» απέναντι στον παγκόσμιο Νότο... Όπου αυτοί που θα σκούζουν ενάντια στην «ανεξέλεγκτη μετανάστευση» που φέρνει «ανεξέλεγκτη μετάδοση» θα φέρουν όλη την ευθύνη, έχοντας καταστήσει τη μετανάστευση «παράνομη» διαδικασία, δηλαδή αποκλείοντας τους μετανάστες και τους πρόσφυγες από την πολιτισμένη-οργανωμένη αντιμετώπιση που θα επιφυλάσσεται για άλλους (λευ-

κούς) πληθυσμούς –όπως η θερμομέτρηση στα αεροδρόμια κ.ο.κ. Σε τέτοιες συνθήκες, η «νόμιμη κι ασφαλής διέλευση» προσφύγων και μεταναστών θα παραμένει η μόνη σοβαρή-ανθρώπινη απάντηση. Μη το ξεχάσουμε αυτό όταν θα καλούμαστε να πανηγυρίσουμε που η Ελλάδα θα «ανασαίνει» από την εισροή τουριστών αλλά θα πρέπει να μαντρώνει εκτός τειχών τους έχοντες ανάγκη ως «επικίνδυνους».

Αν και η οικονομική κρίση και οι συνέπειες της πανδημίας μπορούν να ρίξουν φως στο γεγονός ότι αυτοί οι «έχοντες ανάγκη» είναι ταυτόχρονα απολύτως αναγκαίοι.

Ειπώθηκαν πολλά (και υποκριτικά) για τους υγειονομικούς, για τα ντελίβερι, για τους εργαζόμενους στα σούπερμάρκετ.

Αλλά υπάρχει κι ο πρωτογενής τομέας στην οικονομία, απολύτως αναγκαίος για να παραχθούν τα τρόφιμα πριν φτάσουμε στη διανομή τους. Με την σχετική συζήτηση να αρχίζει να στρέφεται σταδιακά και γύρω από τις προοπτικές και τη σημασία αυτού του κλάδου, θα έχει πολύ ενδιαφέρον να δούμε αν θα «χειροκροτηθούν» και οι μετανάστες εργάτες γης, που συχνά ζουν κι εργάζονται σε συνθήκες που θυμίζουν αμερικάνικο Νότο κάμποσες δεκαετίες πριν.

Στις ίδιες τις ΗΠΑ, οι εργαζόμενοι στις φάρμες εντάχθηκαν στους «κοινωνικά αναγκαίους» με τους εργοδότες να υποχρεούνται να τους παρέχουν σχετικά έγγραφα που διευκολύνουν την μετακίνηση κλπ. Μόνο που ένα 50-75% αυτών των εργαζομένων υπολογίζεται ότι είναι...

μετανάστες χωρίς χαρτιά! Οι άνθρωποι αυτοί βιώνουν μια εξωφρενικά ειρωνική σύγχυση, όπου ενημερώνονται ότι έχουν ελευθερία μετακίνησης γιατί είναι «αναγκαίοι» αλλά ταυτόχρονα κινδυνεύουν με απέλαση γιατί είναι «παράνομοι».

Είναι ένας παραλογισμός που ίσχυε πάντα, αλλά τώρα «φωτίζεται» διαφορετικά (όπως και τόσα άλλα πράγματα μπροστά στη δοκιμασία της πανδημίας). Είναι ένας παραλογισμός που πρέπει να λήξει. Αναγνωρίζοντας σε όλους αυτούς τους ανθρώπους το δικαίωμά τους «να είναι άνθρωποι, να γίνονται σεβαστοί ως άνθρωποι, να αποκτήσουν τα δικαιώματα ανθρώπου σε αυτήν την κοινωνία, αυτήν την γη, αυτήν τη μέρα...», όπως έλεγε κάποτε ο Μάλκολμ Χ.

Τηλεκπαίδευση: Οι πολιτικές παγίδες πίσω από τις νέες τεχνολογίες

Του Βασίλη Λίτου

Στο πλαίσιο της κοινωνικής αποστασιοποίησης και της υγειονομικής και οικονομικής κρίσης που βιώνουμε, την Κυριακή 5/4 πραγματοποιήθηκε διαδικτυακή εκδήλωση του rproject με τίτλο "Τηλεκπαίδευση στην πανδημία - Η τεχνολογία απειλή για τη δημόσια και δωρεάν παιδεία;".

Ομιλητές ήταν ο καθηγητής δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης Νίκος Αναστασιάδης (Αγωνιστική Ριζοσπαστική Ενότητα), η Άννυ Ποταμίτη (Μαθητές-τριές Ενάντια στο σύστημα), ο μεταπτυχιακός φοιτητής του ΕΜΠ Βασίλης Μπανός και ο Θωμάς Λεριάς (rproject). Οι εισηγήσεις ήταν όλες πολύ ουσιαστικές και τροφοδότησαν τους ομιλητές και το κοινό για να εμβαθύνει η συζήτηση.

Ο **Νίκος Αναστασιάδης** ξεκίνησε αναφερόμενος στην υποκριτική στάση της κυβέρνησης και το δήθεν ξαφνικό ενδιαφέρον της για τη δημόσια παιδεία, όταν η ίδια τα προηγούμενα χρόνια διακυβέρνησής της, πέρα από την άρνηση να καλύψει τα κενά της εκπαίδευσης με μόνιμους διορισμούς, είναι υπεύθυνη και για τη μεγάλη καθυστέρηση στην κάλυψη των κενών με αναπληρωτές. Η συνέχιση της υποχρηματοδότησης της παιδείας στον κρατικό προϋπολογισμό αποδεικνύει περίτρανα πως η μείωση του κόστους της αποτελεί βασικό στοιχείο των νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Εν συνεχεία αναφέρθηκε στο τι συμβαίνει στον υπόλοιπο κόσμο και στο πώς εφαρμόζεται η εξ αποστάσεως εκπαίδευση για να καταλήξει στο συμπέρασμα πως στο σύνολό της η διαδικασία αυτή έχει βοηθήσει την είσοδο των ιδιωτών στην εκπαίδευση και έχει αξιοποιηθεί για το στήσιμο ιδιωτικών πανεπιστημίων ή την είσοδο ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στο δημόσιο πανεπιστήμιο.

Στη συνέχεια αναφέρθηκε στις στοχεύσεις του υπουργείου παιδείας. Έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στο νομοσχέδιο που έρχεται και συνέδεσε την εφαρμογή της τηλεκπαίδευσης με την αξιολόγηση και την κατηγοριοποίηση των σχολικών μονάδων καθώς και την αξιολόγηση των ίδιων των εκπαιδευτικών. Όπως υπογράμμισε, σύμφωνα με το προσοντολόγιο του πρώην υπουργού παιδείας Γαβρόγλου, ένα μεγάλο τμήμα τους έχει πια προσωπική ευθύνη για την επιμόρφωσή του. Οι αναπληρωτές, εξασφαλίζουν ετήσια εργασία ή και μόνιμο διορισμό μόνο αν μπορέσουν να κρατηθούν ψηλά στους πίνακες συγκεκριμένων μόρια από τίτλους σπουδών που αποκτούν με δική τους ευθύνη. Έτσι, όπως με την κατάργηση της επετηρίδας, ο διορισμός έπαψε να είναι ευθύνη του κράτους και έγινε ευθύνη του κάθε εκπαιδευτικού που έπρεπε να δώσει ΑΣΕΠ. Και ας μη γελιόμαστε. Το προσοντολόγιο τώρα αφορά τους αναπληρωτές και αδιόριστους εκπαιδευ-

τικούς, αλλά πολύ γρήγορα, μέσω της αξιολόγησης, μπορεί να αφορά όλους μας.

Στη συνέχεια σχολίασε πως βασικός στόχος της κυβέρνησης είναι η τηλεκπαίδευση να αξιοποιηθεί για μια ορμητική είσοδο των ιδιωτών στο χώρο της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης είτε κατ' αρχήν ως παρόχων υπηρεσιών εξ' αποστάσεως εκπαίδευσης σε σχολεία και μαθητές, είτε μεταγενέστερα μετά από αλλαγή στο νομοθετικό πλαίσιο, μέσω της ίδρυσης ισότιμων εικονικών σχολείων. Όπως και φυσικά να αποφύγει το υπουργείο διορισμό εκπαιδευτικών σε απομακρυσμένα σχολεία με λίγα παιδιά και να τους αντικαταστήσει

διαδικασίας όταν αυτή γίνεται διαδικτυακά. Υπογράμμισε το γεγονός πως πολλοί μαθητές και μαθήτριες δεν έχουν υπολογιστή ή σύνδεση ίντερνετ στο σπίτι τους, ότι ο υλικοτεχνικός εξοπλισμός και οι γνώσεις χρήσης του είναι ελλιπείς, αλλά και την ψυχολογική κατάσταση των μαθητών/τριών και εκπαιδευτικών μέσα σε μια τέτοιου μεγέθους υγειονομική κρίση, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στην ευθύνη του υπουργείου που ήταν ανέτοιμο για τέτοιες περιστάσεις. Έπειτα στάθηκε στο ζήτημα της αναζήτησης άλλων μορφών εξ αποστάσεως εκπαίδευσης χωρίς εξαναγκασμό και πίεση. Στο πλαίσιο αυτό αντιπρότεινε ενασχόληση με

αφαιρώντας τους έτσι το βασικό τους όπλο για την υπεράσπιση των συμφερόντων τους. Έπειτα αναφέρθηκε στα προβλήματα της τηλεκπαίδευσης ως διαδικασία διδασκαλίας και στα διάφορα φαινόμενα καθηγητικής αυθαιρεσίας που ενθαρρύνονται μέσω της απόστασης καθώς επίσης και στην εντατικοποίηση των σπουδών και των ρυθμών εκπαίδευσης. Μνεία έκανε και στην αδυναμία της αντικατάστασης των εργαστηρίων που υπάρχουν σε πολλές σχολές τα οποία και αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της γνώσης του πτυχίου. Για το Βασίλη Μπανό, είναι ιδιαίτερα σημαντικό πως σε πολλές χώρες στις οποίες και πρωτοεμφανίστηκε η τηλεκπαίδευση υπήρξαν διάφοροι επιχειρηματικοί κύκλοι, οι οποίοι επένδυσαν σε αυτό, κάτι το οποίο βλέπουμε και στις μέρες μας όπου πολλά ιδιωτικά κολλέγια διαφημίζουν προγράμματα εξ αποστάσεως εκπαίδευσης με πολύ αισχρό τρόπο που θέτει πολλά ερωτήματα γύρω από την ποιότητα της γνώσης και της χρηματικής της αξίας, πράγμα που είναι ιδιαίτερα σημαντικό και ειδικά στην Ελλάδα που τα τελευταία χρόνια γίνονται προσπάθειες εμπορευματοποίησης του δημόσιου πανεπιστημίου και της γνώσης, αντί να διασφαλιστεί η εκπαιδευτική διαδικασία και να προστατευτούν οι φοιτητές και οι εργαζόμενοι που πληττονται. Τέλος επισήμανε ότι αυτός ο τρόπος εκπαίδευσης και το ιδεολόγημα περί διαβίου μάθησης, μπορεί να επηρεάσει την προσωπική μας ζωή και την εργασία μας κάνοντας δυστοπική την καθημερινότητά μας.

Ο **Θωμάς Λεριάς** από την πλευρά του συνοψίζοντας τις προηγούμενες εισηγήσεις έθεσε το ζήτημα του κινδύνου της αποσυλλογικοποίησης και της εξατομίκευσης της εκπαιδευτικής διαδικασίας συνδέοντάς την με την αποσυλλογικοποίηση της ίδιας της πολιτικής ζωής. Επιπλέον, επισήμανε τους κινδύνους στην εργασία εξ αποστάσεως αφού μπορεί να εφαρμοστεί από τους εργοδότες για περαιτέρω εντατικοποίησή της. Ο Θωμάς Λεριάς υποστήριξε την έλλειψη σχεδίου του υπουργείου για άλλες μορφές σύγχρονης εκπαίδευσης, όπως οδηγός επαναλήψεων και αναρτημένο υλικό ή βιβλία και συμπλήρωσε ότι το νομοσχέδιο που φέρνει η κυβέρνηση για την παιδεία εν μέσω πανδημίας μόνο κακό κάνει στη δημόσια εκπαίδευση.

Μετά τις εισηγήσεις ακολούθησε πλούσια συζήτηση πάνω στις τοποθετήσεις που έγιναν και στις ερωτήσεις του κοινού σχετικά με το νομοσχέδιο που έρχεται. Επειδή η συζήτηση αυτή έγινε διαδικτυακά, μπορεί να μην είχε όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που θα θέλαμε, ωστόσο θεωρούμε πολύ σημαντικό σε μια τέτοια περίοδο η πολιτική συζήτηση να ενθαρρύνεται και να μην αφήνεται για μετά. Το μόνο σίγουρο είναι ότι συζητήσεις σαν αυτή είναι πολύ χρήσιμες και ουσιαστικές και θα γίνει προσπάθεια να διοργανωθούν και άλλες το προσεχές διάστημα.

Η εξ αποστάσεως εκπαίδευση έχει βοηθήσει την είσοδο των ιδιωτών στην εκπαίδευση και έχει αξιοποιηθεί για το στήσιμο ιδιωτικών πανεπιστημίων ή την είσοδο ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στο δημόσιο πανεπιστήμιο.

με την εξ' αποστάσεως εκπαίδευση. Υπενθύμισε ότι δεν είναι τυχαίο ότι μια τέτοια θέση είναι εκφρασμένη από τον ΟΟΣΑ με στόχο τη μείωση του εκπαιδευτικού προσωπικού.

Έπειτα προσπάθησε να αποδομήσει την κυβερνητική προπαγάνδα περί "ειδικών συνθηκών". Πιο συγκεκριμένα άνοιξε ζητήματα ως προς την αποτελεσματικότητα της ίδιας της φύσης της διαδικασίας τηλεκπαίδευσης, την αδυναμία των φτωχότερων μαθητών σε πρόσβαση σε υπολογιστή και ίντερνετ, την έλλειψη υλικοτεχνικού εξοπλισμού και κατάρτισης από μαθητές και εκπαιδευτικούς ώστε να τον χρησιμοποιούν και την επίδραση στην ψυχολογία των πιο μικρών ηλικιακά μαθητών οι οποίοι αναγκάζονται να περνούν ατελείωτες ώρες μπροστά σε μία οθόνη.

Τέλος ο Νίκος Αναστασιάδης σχολιάζοντας τη στάση των ΟΛΜΕ και ΔΟΕ, τόνισε ότι ενώ εντοπίζουν σωστά τα διάφορα προβλήματα που υπάρχουν δεν κάνουν καμία μνεία για τους συνολικότερους σχεδιασμούς της κυβέρνησης ούτε για τις ευθύνες της σε ότι αφορά την κατάσταση της δημόσιας δωρεάν παιδείας. Αν θέλουμε να δούμε τι θα μπορούσαν να πουν και να κάνουν, αρκεί να επιχειρήσουμε μια σύγκριση -τηρουμένων των αναλογιών- με την στάση της ΟΕΝΓΕ.

Η **Άννυ Ποταμίτη** στην εισήγησή της έκανε μια μικρή αναφορά στο σε τι κατάσταση μας βρήκε ο κορωνοϊός και στο πώς πρέπει συλλογικά να διεκδικήσουμε τα συμφέροντά μας τη στιγμή που η κυβέρνηση εκμεταλλεύεται την πανδημία για να απαξιώσει ακόμη περισσότερο το δημόσιο τμήμα και να υπηρετήσει τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Στη συνέχεια μίλησε για τα προβλήματα της εκπαιδευτικής

εκπαιδευτικές δραστηριότητες που δε θα απαιτούν ταυτόχρονη σύνδεση στο διαδίκτυο αλλά ανάρτηση εκπαιδευτικού υλικού σε πλατφόρμες με ελεύθερη πρόσβαση σε όλους τους μαθητές/τριες. Όπως και την παροχή συσκευών και δωρεάν μαθημάτων χρήσης τους σε μαθητές και εκπαιδευτικούς.

Τέλος, η Άννυ Ποταμίτη υπενθύμισε τον κίνδυνο που εγκυμονεί η παγίωση της τηλεκπαίδευσης ως εκπαιδευτικού μέσου, καθώς όπως υποστηρίζει η συγκεκριμένη μορφή διδασκαλίας γίνεται πειραματικό όπλο στα χέρια του υπουργείου το οποίο θα θελήσει μετά το πέρας την πανδημίας να μονιμοποιήσει την τηλεκπαίδευση σε πρώτο στάδιο στα απομακρυσμένα νησιά και χωριά και στη συνέχεια σε ολόκληρη τη χώρα με σκοπό τη μείωση του εκπαιδευτικού προσωπικού και του γενικού τερου κόστους στην παιδεία.

Από την πλευρά του ο **Βασίλης Μπανός** έθιξε πρωτίτως το ζήτημα της μετακύλισης του κόστους της τηλεκπαίδευσης από το κράτος στους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς. Τα στοιχεία για την δυνατότητα πρόσβασης στο διαδίκτυο των ελληνικών νοικοκυριών σε συνδυασμό με το υψηλό κόστος αλλά και τη χαμηλής ποιότητας παροχή ίντερνετ από τους παρόχους δημιουργεί ανισότητες που αποκλείουν μεγάλο μέρος μαθητών από την εκπαιδευτική διαδικασία αυτή τη στιγμή. Στη συνέχεια, επεσήμανε τον κίνδυνο της μονιμοποίησης μια τέτοιας κατάστασης, αφού μελλοντικά θα μπορεί να χρησιμοποιηθεί αυτή η τεχνολογία είτε για να συνεδριάζει η σύγκλητος του πανεπιστημίου ηλεκτρονικά αποκλείοντας έτσι τους πραγματικά ενδιαφερόμενους, είτε για να αντικαταστήσει τις συλλογικές διαδικασίες των φοιτητών

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

**ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:**

● Α ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 ● ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
● ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 ● ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 ● ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 ● ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820
● ΚΡΗΤΗ: 6979925065 ● ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637
● ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 ● ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, χάσαμε δύο σπουδαίους συντρόφους. Τον Μανώλη Γλέζο και τον Περικλή Κοροβέση. Δημοσιεύουμε ενδεικτικά αποσπάσματα από δύο κείμενα αποχαιρετισμού που έγραψε για αυτούς ο Αντώνης Νταβανέλος μετά την είδηση των θανάτων τους. Ολόκληρα τα κείμενα αναρτήθηκαν στο Rproject.gr

Αποχαιρετώντας τον Μανώλη Γλέζο

Πέθανε ο Γλέζος. Στα 97 χρόνια του, γεμάτος από την πείρα της ζωής και τον αδιάκοπο αγώνα 8 δεκαετιών. [...]

Σε αυτόν τον μακρύ δρόμο έκανε λάθη. Δεν ήταν λίγα και κάποια δεν ήταν και μικρά. Όμως κάθε φορά που το σύστημα πήγαινε να τυλίξει γύρω του το κουκούλι της ενσωμάτωσης, ο πάντα νέος ακτιβιστής που έκρυβε μέσα του ο Γλέζος σήκωνε το κεφάλι, έβλεπε τις ευκαιρίες για δράση στον ορίζοντα και όρμαγε να κατεβάσει ξανά τη σβάστικα από την Ακρόπολη.

Ο Μανώλης δεν υπήρξε ένας απλός ακτιβιστής, ένας οποιοσδήποτε ριζοσπάστης. Η ζωή του, οι ιδέες του, τα χούγια του, καθορίστηκαν από την εμπειρία της διεκδίκησης του κομμουνισμού στον 20ό αιώνα. Η απόπειρα του Μητσotάκη και της Γ. Αγγελοπούλου να τον οικειοποιηθούν (δια της μεθόδου της υποκλίσεως...) είναι κυριολεκτικά γελοία.

Ο Γλέζος ήταν ένας από τους τελευταίους μέχρι πρόσφατα επιζώντες μιας γενιάς κομμουνιστικών στελεχών, για τους οποίους η παράδοση του Οκτώβρη υπήρξε βίωμα και όχι μεταφορά. [...]

Ο Μανώλης επέστρεψε στην «κεντρική πολιτική» με το εγχείρημα του ΣΥΡΙΖΑ, όπου η συμβολή του ήταν σημαντικότερη απ' ότι αναγνωρίζουν σήμερα διάφορα περιφερόμενα κοστούμια (το όνομα ΣΥΡΙΖΑ, η δημιουργία μιας νέας λέξης από τα αρχικά των αμφιλεγόμενων παλιών, ήταν μια δικιά του «εφεύρεση»). Το 2013 ο Γλέζος ήταν από τους λίγους που κατανόησε έγκαιρα ότι η επίθεση του Τσίπρα «στις οργανώσεις και στις τάσεις» δεν ήταν μια κά-

Ο Κοροβέσης πέρα από τους Ανθρωποφύλακες

Για το θάνατο του Περικλή Κοροβέση έγραψαν και θα γράψουν (ευτυχώς) πολλοί και πολλές. Οι περισσότεροι/ες θα κεντράρουν (ίσως δικαίως) στους «Ανθρωποφύλακες».

Παρόλο που το βιβλίο σημάδεψε και τη δική μου νεότητα (σε μια «συλλεκτική» έκδοση, made in London), δεν έχω να προσθέσω τίποτα γι' αυτό.

Ο Περικλής ήταν ένας από όσους έκαναν το «βήμα» από τη νόμιμη δράση της εποχής της ΕΔΑ και των Ιουλιανών, προς την παράνομη δράση της πρώιμης αντιδικτατορικής αντίστασης. Τα ρίσκα και οι κίνδυνοι αυτού του βήματος περιγράφονται στους Ανθρωποφύλακες.

[...] Ήταν ένας από όσους κι όσες έκαναν ένα ακόμα παράτολμο βήμα: από την αντιδικτατορική αντίσταση, μέσα όμως στα πλαίσια και στις «συνέχειες» της κομμουνιστογενούς Αριστεράς στην Ελλάδα, προς την αναζήτηση μιας «νέας Αριστεράς», της επαναστατικής Αριστεράς κάτω από την αναγεννητική ορμή του διεθνούς Μάη. [...]

Αναζητήσε μια ενωτική παρέμβαση της Αριστεράς για να μπορέσει αυτή να γίνει αποτελεσματική, χωρίς καθόλου και ποτέ να παραιτηθεί από τον ριζοσπαστισμό του προγραμματικού του πυρήνα.

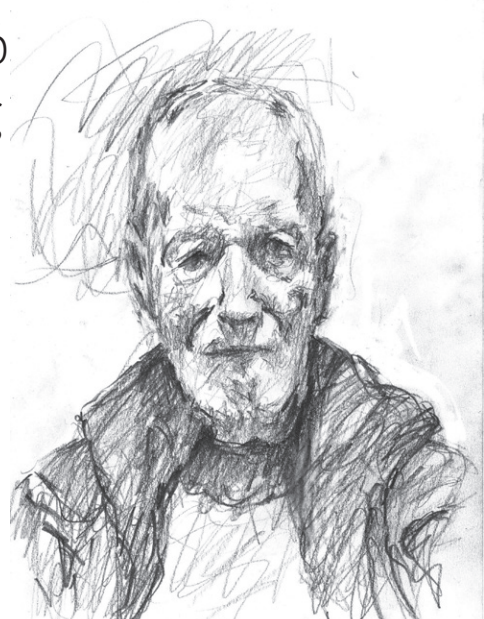
Επέλεξε να είναι τμήμα της προδρομικής προσπάθειας για ενωτική παρέμβαση της Αριστεράς, συμπεριλαμβανομένου του ΚΚΕ, στο Δήμο της Αθήνας με τον Λ. Αυδή. Καθόλου τυχαία ο Περικλής υπήρξε δραστήριος στο δύ-



ποια στροφή στην οριζόντια δημοκρατία, αλλά η απαρχή της συγκρότησης ενός αδόστακτου αρχηγοκεντρικού μηχανισμού. Το Φλεβάρη του 2015, η άμεση δήλωση του Μανώλη ενάντια στη συμφωνία που μόλις είχαν γράψει οι Τσίπρας-Βαρουφάκης, ήταν η καμπάνα του συναγερμού στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ. Το φοβερό καλοκαίρι του 2015, ο Μανώλης δε χρειάστηκε κανένα «σπρώξιμο» για να γυρίσει την πλάτη στα ταξίματα, να καταδικάσει απερίφραστα το μνημόνιο 3 και να πάρει το δρόμο της μειοψηφικής, πλέον, υπεράσπισης του ΟΧΙ.

[...] Το Σεπτέμβρη του '15 ο Μ. Γλέζος θα είχε πολλές δικαιολογίες για να κάτσει φρόνιμα στη γωνιά του. Δεν το έκανε. Συμμετείχε ως επικεφαλής στο ψηφοδέλτιο Επικρατείας της ΛΑΕ, στην προσπάθεια να συνταχθεί πολιτικά και εκλογικά η αριστερή αντίρρηση στη μνημονιακή στροφή του Αλ. Τσίπρα. Με αυτήν την έννοια τα στελέχη του αστικού πολιτικού κόσμου δεν είχαν το μονοπώλιο της υποκρισίας στις νεκρολογίες τους για το Γλέζο.

Χάσαμε ένα σημαντικό αγωνιστή, ένα σημαντικό σύντροφο. Η επιμονή του, η ξεροκεφαλιά του, η τόλμη του, τον είχαν ήδη μετατρέψει σε σύμβολο. Σύμβολο των αξιών, των ιδεών, των αγώνων, που θα χρειαστούμε όλοι μας για να αντιμετωπίσουμε τις δοκιμασίες που έρχονται.

**Σκίτσο του Χρήστου Αλαβέρα.**

σκολο ξεκίνημα του ΣΥΡΙΖΑ μετά τις μεγάλες παρεμβάσεις της εποχής του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ.

[...] ο Κοροβέσης έβγαλε κάποια σκληρά συμπεράσματα σχετικά με την αναδυόμενη τότε ηγετική ομάδα και ιδιαίτερα για τον Αλ. Τσίπρα προσωπικά. Από αυτά τα συμπεράσματα δεν μετακινήθηκε ποτέ. Η συνέχεια απέδειξε ότι σε μεγάλο βαθμό οι εκτιμήσεις του ήταν σωστές.

Ο Περικλής υπήρξε χαρακτηριστικό παράδειγμα της ποιότητας ανθρώπων που έβγαλαν οι δεκαετίες του '60 και του '70. Με τα καλά και τα κακά τους, με τα μεγάλα προσόντα και τα κουσούρια τους. Μπροστά στις μεγάλες προκλήσεις, μπροστά στις μάχες που έρχονται, άνθρωποι σαν τον Περικλή θα λείψουν.

7 Απρίλη: Μέρα πανελλαδικής δράσης για την Δημόσια Υγεία

Το «σιωπητήριο» έσπασε!

Του Σπύρου Αντωνίου

Υγειονομικοί από δεκάδες νοσοκομεία πανελλαδικά, σωματεία από άλλους χώρους, αυτοδιοικητικές παρατάξεις, φοιτητικοί σύλλογοι, πρωτοβουλίες αλλη-



λεγγύης και καμπάνιες για την δημόσια υγεία, μετέτρεψαν την Παγκόσμια Μέρα Υγείας (7/4), σε μέρα δράσης για την ενίσχυση του ΕΣΥ, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα της ΟΕΝΓΕ.

Από νωρίς το πρωί, έξω από νοσοκομεία, ΤΟΜΥ και Κέντρα Υγείας, πανό και αυτοσχέδια πλακάτ, αφίσες, ανακοινώσεις και ντουντούκες διέδωσαν τις διεκδικήσεις εκείνων που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της μάχης με τον covid-19 και όπως καταγγέλλουν εδώ και εβδομάδες, δίνουν τη μάχη αυτή χωρίς τα απαραίτητα «όπλα».

Ήταν ένα αισιόδοξο μήνυμα ότι απέναντι στην υποκριτική «εθνική ομοψυχία» και τη διαρκή επίκληση της ατομικής ευθύνης, δεν «είμαστε όλοι μαζί».

Το «σιωπητήριο» έσπασε και οι φωνές των υγειονομικών και των συμπαραστών τους ακούστηκαν δυνατά, απαιτώντας άμεση και ουσιαστική ενίσχυση του ΕΣΥ και ειδικότερα:

- Μαζικές προσλήψεις μόνιμων γιατρών, νοσηλευτών και λοιπού προσωπικού.
- Να ανοίξουν νέες κλίνες ΜΕΘ.
- Να επιταχθούν χωρίς αποζημίωση και

πλήρως όλες οι ιδιωτικές δομές Υγείας και ο εξοπλισμός τους.

- Μέτρα ατομικής προστασίας για όλους τους υγειονομικούς.
- Μαζικά τεστ στον πληθυσμό.

Στον Ευαγγελισμό, το Λαϊκό, το Σωτηρία, το Κρατικό Νίκαιας, το Θριάσιο, την Παμμακάριστο, το Ασκληπιείο, τον Άγιο Σάββα, το Αττικό, το Γενικό Κρατικό Γεννηματάς, το Αγία Όλγα, το Σισμανόγλειο, στο ΙΚΑ της Αλεξάνδρας και το Κέντρο Υγείας Ζωγράφου, στην Αττική. Στο Ιπποκράτειο στη Θεσσαλονίκη, τον Βόλο, τα Τρίκαλα, την Καρδίτσα, τη Λάρισα, το Ρέθυμνο, τα Χανιά, το Ηράκλειο, την Πάτρα, τα Γιάννενα, τη Ζάκυνθο, τη Λέσβο, διοργανώθηκαν δυναμικές και μαζικές διαμαρτυρίες.

Δεκάδες ακόμα ήταν οι ανακοινώσεις συλλογικοτήτων του κινήματος (όπως πχ. της «Συνέλευσης 8 Μάρτη» και της καμπάνιας «Κανένας μόνος-Καμία μόνη») που καλούσαν σε στήριξη των δράσεων σε γειτονιές και μπαλκόνια, ώστε να ενισχυθεί και η πρωτοβάθμια φροντίδα σε κάθε γειτονιά και πόλη, χωρίς διακρίσεις και αστερίσκους απέναντι και στις πιο ευάλωτες ομάδες όπως είναι αυτές των προσφύγων και μεταναστών και των αστέγων.

Στην πλειοψηφία των παρεμβάσε-

ων και των συγκεντρώσεων, η αστυνομική παρουσία ήταν διακριτική (αν και υπήρξαν απaráδεκτα κρούσματα αστυνομικής αυθαιρεσίας και τρομοκράτησης σε κάποιες περιοχές, όπως πχ. στη Ν. Σμύρνη ή επίδοση προστίμων σε συμπαραστάτες), ενδεχομένως μετρώντας και την κατακραυγή για την προκλητική πρωινή παρενόχληση στην συγκέντρωση των εργαζομένων του νοσοκομείου «Ευαγγελισμός», όταν ένοπλοι ΔΙΑΣ επιχειρήσαν να διαλύσουν την κινητοποίηση.

Η κυβέρνηση θέλει τους γιατρούς, τους νοσηλευτές, τους διοικητικούς και τις καθαρίστριες να μάχονται απέναντι στον κορονοϊό και ταυτόχρονα να μην απαιτούν, να μην κινητοποιούνται, να μην διαρρηγνύουν την «εθνική ενότητα». Άντε να εισπράττουν κανένα υποκριτικό χειροκρότημα από αυτούς που μέχρι πριν λίγο καιρό ήθελαν να τους απολύσουν και παράλληλα συνεχίζουν να δίνουν γενναία κονδύλια στον ιδιωτικό τομέα υγείας.

Μόνο που στις 7 Απρίλη τα στόματα άνοιξαν και διεκδίκησαν, η απόπειρα φίμωσης δεν πέτυχε. Ήταν η καλύτερη παρακαταθήκη για τις προκλήσεις και τις μάχες που έχουμε μπροστά μας, ειδικά μπροστά στο νέο γύρο μνημονιακής λιτότητας και αυταρχισμού που μας ετοιμάζουν.

Οι Δήμοι να γίνουν ασπίδα της κοινωνίας απέναντι στον covid-19

Με την υγειονομική κρίση να μετατρέπεται σε οικονομική και κοινωνική, μεγαλώνει ο αριθμός των ανθρώπων που βιώνει με σκληρό τρόπο τις επιπτώσεις των κυβερνητικών επιλογών απέναντι στην πανδημία.

Ανοχώρωτο ΕΣΥ και ελλιπή μέτρα προστασίας, αύξηση ανεργίας και απώλεια εισοδημάτων, αύξηση ψυχικών διαταραχών, αύξηση ενδοοικογενειακής βίας, αποσπασματική στήριξη εύρωστων ομάδων, «ψίχουλα» για τους εργαζόμενους και προκλητικές παροχές για το κεφάλαιο, συνθέτουν ένα πνιγηρό σκηνικό για την πλειοψηφία του κόσμου.

Σε αυτή την απειλητική συνθήκη για τους πολλούς, η Τοπική Αυτοδιοίκηση και οι Δημοτικές Αρχές, χρειάζεται να πάρουν θέση μάχης και να συμβάλουν έμπρακτα τόσο στη στήριξη των πληττόμενων στρωμάτων της κοινωνίας, όσο και στην αντιμετώπιση της πανδημίας.

Για την ώρα, μέσα από το «Βοήθεια στο Σπίτι» και τη συμβολή και άλλων εργαζομένων, υπάρχουν δομές βοήθειας σε κάθε Δήμο που εξυπηρετούν ηλικιωμένους και ανήμπορους, που δεν μπορούν να μετακινηθούν. Παραμένει βέβαια η

υποχρηματοδότηση και υποστελέχωση του προγράμματος, ενώ οι νέες μόνιμες θέσεις εργασίας υπάρχουν μόνο ως διακήρυξη.

Μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού είναι αναγκαίες στην καθαριότητα και στις κοινωνικές υπηρεσίες. Άμεσες προσλήψεις κοινωνικών λειτουργών και ψυχολόγων από τους Δήμους, για την αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας, θα μπορούσαν να ενισχύσουν καθοριστικά τις αδύναμες δομές κοινωνικής προστασίας που υπάρχουν σήμερα στο ΟΤΑ. Μέχρι τώρα πάντως, προβλέπονται μόνο 36.500 θέσεις 8μηνης απασχόλησης σε Δήμους, Περιφέρειες μέσω των γνωστών προγραμμάτων ανακύκλωσης ανέργων του ΟΑΕΔ.

Συγχρόνως, τα κοινωνικά παντοπωλεία έχουν εντείνει τη δραστηριότητά τους για τους συμπολίτες μας που χρήζουν βοήθειας σίτισης. Εξαιτίας του κορωνοϊού επιταχύνθηκε και η έναρξη λειτουργίας του Πολυδύναμου Κέντρου Αστέγων στο Δήμος Αθήνας, με δυνατότητα φιλοξενίας 400 ατόμων.

Είναι σίγουρο ότι χρειάζονται και άλλα μέτρα για τους άστεγους και τις υπόλοιπες «αόρατες» κοινωνικές ομάδες, όπως

οι πρόσφυγες, οι τοξικοεξαρτημένοι κ.ά. σε κάθε πόλη. Αποκλεισμένοι άνθρωποι που πέρα από τον ιό είναι εκτεθειμένοι και στην αστυνομική βία. Μετά τη βεβαίωση προστίμου σε άστεγο στο Ρέθυμνο, η ΕΛ.ΑΣ. ξυλοκόπησε άστεγο στη Νίκαια, επειδή δεν τήρησε το «Μένουμε σπίτι», όταν δεν έχει σπίτι(!), όπως καταγγέλλει σε ανακοίνωσή της η δημοτική κίνηση Νίκαιας – Ρέντη «Κόντρα στο Ρεύμα».

Με τα δημοτικά συμβούλια και τις επιτροπές να λειτουργούν σχεδόν παντού «δια περιφοράς», δημοτικές κινήσεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς προσπαθούν με ανακοινώσεις, ηλεκτρονικές αφίσες και προτάσεις να πιέσουν για την ανάληψη ακόμα μεγαλύτερης δράσης από τις δημοτικές αρχές.

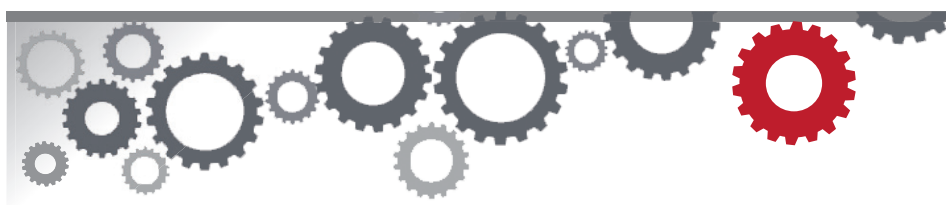
Για παράδειγμα η δημοτική κίνηση «Ζωγράφου Ανυπότακτη Πόλη» κάλεσε το Δήμο να παρέχει μέσα ατομικής προστασίας σε όλους τους δημότες. Η διοίκηση ανακοίνωσε ότι θα μοιράσει 10.000 μάσκες στους εργαζόμενους του Δήμου Ζωγράφου που συνεχίζουν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους, αλλά και στις ευπαθείς ομάδες της πόλης. Μικρή λεπτομέρεια. Ούτε το «χέρι στην τσέπη» έβαλε ο Δήμος, ούτε απαί-

τησε κάτι τέτοιο από την κυβέρνηση. Οι μάσκες ήταν προσφορά της οικογένειας Αντετοκούνμπο.

Ακόμα μεγαλύτερη συμβολή στην ανάσχεση της εξάπλωσης του ιού, θα ήταν η συγκρότηση κινητών μονάδων των Δήμων, σε συνεργασία με τις δομές ΠΦΥ και τον ΕΟΔΥ, για τη διενέργεια τεστ στον τοπικό πληθυσμό.

Η αναστολή πληρωμής δημοτικών τελών που έχει ανακοινωθεί σίγουρα ανακουφίζει κάποιους δημότες, αλλά χρειάζεται ακόμα μεγαλύτερη πίεση των Δημοτικών Αρχών στις εταιρείες παροχής ρεύματος και ύδρευσης να μην μείνει κανένας/μία χωρίς νερό και ρεύμα, όπως και την άμεση επανασύνδεση όσων διακοπών έχουν γίνει.

Τέλος, τη στιγμή που οι εργοδότες τρομοκρατούν ασύδοτοι και δεν λαμβάνουν μέτρα προστασίας, οι Δήμοι θα μπορούσαν να αποτελέσουν ένα πρώτο επίπεδο ελέγχου για περιστατικά παραβίασης των κανόνων υγιεινής και ασφάλειας σε επιχειρήσεις που λειτουργούν στη δικαιοδοσία τους, αλλά και ως κέντρο καταγγελιών περιστατικών εργοδοτικής αυθαιρεσίας.



νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Πανδημία ασυδοσίας των εργοδοτών στις Τηλεπικοινωνίες

Σε μια σειρά εταιρειών στον κλάδο των τηλεπικοινωνιών η πανδημία έχει ανοίξει την όρεξη των εργοδοτών για περισσότερα κέρδη. Οι εργαζόμενοι σε μια σειρά εταιρείες, την BEAT, την OpenBet, στο τεχνικό τμήμα της πρώην Cyta, τον ΟΤΕ, την Deloitte, την ΕΥ, την PwC, την IBM και αλλού βιώνουν έναν ατελείωτο εφιάλτη που απειλεί τη ζωή τους, σε βάθος χρόνου, πολύ περισσότερο από τον κοροναϊό.

Οι εργοδότες του κλάδου πιέζουν, εξαναγκάζουν, ποδοπατούν τους εργαζόμενους και τα δικαιώματά τους. Εκ περιτροπής εργασία, αναστολή συμβάσεων, απολύσεις, μειώσεις μισθών, υποχρεωτικές κανονικές άδειες μετά από εξαναγκασμό εντός Πάσχα για να μη δοθούν το καλοκαίρι. Στον ΟΤΕ η διοίκηση με επίσημη ανακοίνωση απαιτεί από τους εργαζόμενους να δηλώσουν άμεσα όλες τις άδειες τους μέχρι το τέλος της χρονιάς, και ότι αναγκαστικά θα πρέπει να πάρουν από πέντε μέρες άδεια πριν τον Ιούνιο και μετά τον Οκτώβριο.

Στις υπόλοιπες εταιρείες η απαίτηση είναι για άδειες από 3-10 εργάσιμες μέρες. Οι εργοδότες προσπαθούν να καταστρατηγήσουν το άρθρο 4 του Α.Ν.539/45, όπου καθορίζεται ότι η άδεια δίνεται κατόπιν συμφωνίας μεταξύ μισθωτών και εργοδότη, και σε καμία περίπτωση δεν αποφασίζεται μονομερώς, και αμείβεται κανονικά. Σύμφωνα με τη νομοθεσία οι εργοδότες έχουν την υποχρέωση να δώσουν τις μισές τουλάχιστον μέρες κανονικής άδειας μέσα στο χρονικό διάστημα από 1 Μαΐου έως 30 Σεπτεμβρίου. Και η αυθαιρεσία αυτή δεν είναι η μόνη.

Η εταιρεία Beat μετά τις τρεις πρώτες εβδομάδες καραντίνας ανακοίνωσε την Τρίτη 7 Απρίλη 15 απολύσεις εργαζομένων, εκ περιτροπής εργασία για «non-critical» ρόλους, καθώς και «εθελοντικές» μειώσεις αποδοχών για όλους από 30-50%. Κι όλα αυτά σε μια εταιρεία που το

2019 είχε αύξηση 35% και 700.000 νέους επιβάτες, πληρώνει το ενοίκιο τεσσάρων ορόφων στο πολυτελέστατο κτίριο Orbit, ενώ γλιτώνει κάμποση φορολογία καθώς δηλώνει ως έδρα της την Αγγλία.

Στο τεχνικό τμήμα της πρώην Cyta με δικαιολογία την πανδημία υπάρχει συνεχής εντατικοποίηση της εργασίας. Με εργαζόμενους που δουλεύουν συνεχόμενες ώρες χωρίς τα προβλεπόμενα διαλείμματα, ώστε τα golden boys που τους διοικούν να πιάσουν τους στόχους τους. Ανέναντι σε αυτό το ρεσιτάλ ασυδοσίας των εργοδοτών που ολοκληρώνεται από τον τρόπο που

εξαναγκάζονται οι εργαζόμενοι τους σε τηλεργασία ήταν πολύ σημαντική η κινητοποίηση που πραγματοποιήσαν οι εργαζόμενοι στη Beat την Πέμπτη 9 Απρίλη με στάση εργασίας.

Μόνο οι κινητοποιήσεις των εργαζομένων μπορούν να ανατρέψουν τα σχέδια των εργοδοτών καθώς αμέσως μετά την πανδημία η λαίλαπα της ασυδοσίας αναμένεται να πάρει χαρακτηριστικά τσουνάμι. Οι απολύσεις πρέπει να ανακληθούν και οι μειώσεις μισθών να παρθούν πίσω. Οι μάχες αυτές είναι μάχες που έρχονται από το μέλλον που μας προετοιμάζουν οι εργοδότες και οι κυβερνήσεις τους.

Κοροϊδεύουν τους τεχνικούς για 600 ευρώ

Η κυβέρνηση ανακοίνωσε και διαφημίζει με τη σύμπραξη του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας ένα πρόγραμμα voucher τηλεκπαίδευσης των 600 ευρώ το οποίο υποτίθεται ότι θα καλύψει μισθολογικά μια σειρά επιστημόνων για την περίοδο της πανδημίας. Όπως όμως καταγγέλλουν τα σωματεία και οι παρατάξεις των μηχανικών, το voucher των 600 ευρώ είναι η προσπάθειά τους να ρίξουν σε όλους μας στάχτη στα μάτια.

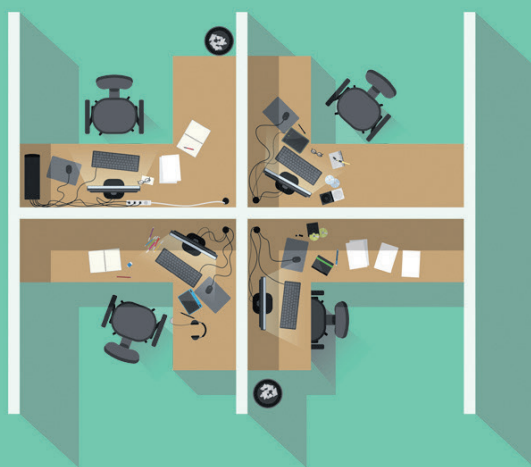
Αυτό που δεν θέλουν να δούμε είναι οι απολύσεις δεκάδων τεχνικών. Οι αναστολές ισχύος των συμβάσεων άλλων, η ανασφάλιστη εργασία, η αύξηση των ωραρίων σε μια σειρά εργοτάξια και εργοστάσια. Και όλα αυτά στη συντριπτική πλειοψηφία χωρίς να τους παρέχονται Μέσα Ατομικής Προστασίας και χωρίς να τηρούνται τα μέτρα ασφαλείας (πχ αποστάσεις μεταξύ των εργαζομένων) που θα έπρεπε να ισχύουν και σε αυτές τις εργασίες λόγω κοροναϊού. Ακόμη χειρότερη είναι η θέση όσων τεχνικών δουλεύουν με δελτίο παροχής υπηρεσιών.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει σε ανακοίνωσή του το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών, υπάρχουν δύο πλειοψηφικές κατηγορίες μισθωτών τεχνικών, αυτή των εργαζομένων που «κινδυνεύουν να νοσήσουν για να μην πεινάσουν» και αυτή όσων «πεινάνε για να μην κινδυνεύσουν να νοσήσουν». Και στις δύο περιπτώσεις η πλειοψηφία είναι αδύνατο να ζήσει αξιοπρεπώς.

Η κυβέρνηση προχωράει στο πρόγραμμα για να δώσει χρήματα στους δικούς της ανθρώπους. Σε αυτούς που χρόνια στηρίζουν οι πολιτικές τους. Σε όσους είναι ιδιοκτήτες ιδιωτικών κέντρων εκπαιδευτικής κατάρτισης που θα γεμίσουν με χρήματα από τον ιδρώτα του φτωχόκοσμου της Ευρώπης τις τσέπες τους. 80 εκατομμύρια ευρώ θα πάρουν οι σχολάρχες για να χορτάσουν από τις «επιπτώσεις» της πανδημίας όταν οι τεχνικοί και οι μηχανικοί θα πεινάνε ή θα παίρνουν τα ψίχουλα των 600 ευρώ.

Αυτό που προέχει είναι την κρίση να την πληρώσουν οι εργοδότες και όχι οι εργαζόμενοι. Οι εργαζόμενοι δεν αντέχουν άλλα μηνύματα. Στους τεχνικούς υπάρχει άμεση ανάγκη στήριξης των αυτοαπασχολούμενων με τα 800 ευρώ και όχι με την απάτη του voucher τηλεκπαίδευσης. Ταυτόχρονα χρειάζεται και να απαγορευτούν οι απολύσεις και να πληρωθούν κανονικά οι μισθοί και το δώρο Πάσχα σε όλους τους εργαζόμενους. Και να δοθούν πρόσθετες άδειες που θα πληρώνονται κανονικά σε όσους ανήκουν στις ευπαθείς ομάδες.

ΕΧΟΥΜΕ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΜΕ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ



ΣΤΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ BEAT
9 ΑΠΡΙΛΗ 15:00-18:00

radicalit.gr

Εξαθλιωμένοι χιλιάδες εργαζόμενοι καλλιτέχνες

Ένας από τους κλάδους εργαζομένων που έχει χτυπηθεί πολύ από την πανδημία του κοροναϊού είναι αυτός των εργαζομένων καλλιτεχνών. Εκατοντάδες ηθοποιοί, μουσικοί, ερμηνευτές, χορευτές, τεχνικοί κινηματογράφου, πλανόδιοι μουσικοί κ.α. εργαζόμενοι δεν περιλαμβάνονται ούτε στα τελευταία μέτρα ανακούφισης από τον κοροναϊό που ανακοίνωσε η κυβέρνηση.

Οι εργαζόμενοι που τον δικό τους κόπο και ιδρώτα επικαλούνται οι κυβερνήσεις όποτε θέλουν να εξάρουν τον ελληνικό πολιτισμό και τις ελληνικές τέχνες, δεν δικαιούνται σύμφωνα

με τις ως τώρα εξαγγελίες ούτε καν το 800ευρω που έχει δοθεί ακόμη και σε επιχειρηματίες. Η κρίση για όλους αυτούς δεν θα σταματήσει ούτε όταν τελειώσει η πανδημία. Είναι δεδομένο ότι με τα προβλήματα που θα υπάρξουν η πλειοψηφία των λαϊκών στρωμάτων θα έχουν σημαντικά οικονομικά προβλήματα που θα καθιστούν μη εφικτή την παρακολούθηση θεατρικών, μουσικών και καλλιτεχνικών παραστάσεων.

Έτσι εργαζόμενοι που θα έπρεπε να προβλεφθεί από τώρα η στήριξή τους και μετά το τέλος της πανδημίας δεν παίρνουν καν τα 800 ευρώ και πολύ περισσότερο την έκπτωση σε ενοίκιο.

Και αυτό λόγω του ότι οι μέχρι σήμερα κυβερνήσεις βολευόντουσαν από το ότι αυτοί οι εργαζόμενοι ήταν υποχρεωμένοι να δουλεύουν με ατομικές συμβάσεις διάρκειας ακόμη και μίας ημέρας. Αντίστοιχο θέμα υπάρχει με τους συμβασιούχους και τους ωρομίσθιους των εποπτευόμενων οργανισμών και δημοτικών πολιτιστικών επιχειρήσεων που δεν είναι στα μέτρα που έχει λάβει ως τώρα η κυβέρνηση. Σε αυτή την κατηγορία είναι οι μονωδοί της Λυρικής Σκηνής, οι ταξιθέτες του Μεγάρου Μουσικής, αλλά και οι ωρομίσθιοι καθηγητές σε δραματικές σχολές, σε δημοτικά ωδεία και σε σχολές χορού.

Βοήθεια Στο Σπίτι: Απλήρωτη και εντατικοποιημένη εργασία

Συνέντευξη με τη Μανταλένα Λυμπέρη, μέλος Δ.Σ. του Διαπεριφερειακού Συλλόγου Εργαζομένων στο Βοήθεια στο Σπίτι Πελοποννήσου και Δυτικής Ελλάδος

Η κυβέρνηση κοροϊδεύει τους εργαζόμενους που παλεύουν καθημερινά για να μας προστατεύσουν από τις συνέπειες από τις συνέπειες και τις δυσκολίες που μας δημιουργεί η πανδημία του Κοροναϊού και τα περιοριστικά μέτρα.

Εδώ και λίγες μέρες η κυβέρνηση της ΝΔ, εφαρμόζοντας το νόμο που πριν 2 χρόνια ψήφισε ο ΣΥΡΙΖΑ αλλά μέχρι σήμερα καμιά από τις 2 κυβερνήσεις δεν είχε κάνει πράξη, έχει προχωρήσει σε προκήρυξη για την πρόσληψη μόνιμων εργαζομένων στο κοινωνικό πρόγραμμα των δήμων Βοήθεια Στο Σπίτι. Είναι μια κίνηση της κυβέρνησης για να καλύψει την αγανάκτηση που διακατέχει από τους εκατοντάδες εργαζόμενους στο πρόγραμμα σε όλη την Ελλάδα. Αγανάκτηση που όπως ανακάλυψε και η εφημερίδα μας στη συζήτηση που κάναμε με τη Μανταλένα Λυμπέρη, μέλος του Δ.Σ. του Διαπεριφερειακού Συλλόγου Εργαζομένων στο Βοήθεια στο Σπίτι Πελοποννήσου και Δυτικής Ελλάδος. Τη συνέντευξη πήρε ο Θοδωρής Πατσατζής.

Το Βοήθεια στο Σπίτι έχει αναβαθμισμένο ρόλο μέσα στην πανδημία του κοροναϊού;

Το έργο που κάνουμε είναι όντως αναβαθμισμένο. Σε όλους τους δήμους οι εργαζόμενοι στο πρόγραμμα όπως και άλλοι εργαζόμενοι στις κοινωνικές υπηρεσίες έχουμε επιφορτιστεί με τουλάχιστον διπλάσιο έργο. Έχουμε ο καθένας στην ευθύνη του όχι μόνο ηλικιωμένους και ΑΜΕΑ, όπως είχαμε και το προηγούμενο διάστημα, αλλά και άπορους και ευπαθείς ομάδες του πληθυσμού που δεν επιτρέπεται να βγουν από το σπίτι. Ανθρώπους που πριν την πανδημία τους φρόντιζαν συγγενείς και τα παιδιά τους που όμως τώρα δεν μπορούν να το κάνουν. Είτε γιατί φοβούνται, είτε γιατί δεν μπορούν να μετακινηθούν εύκολα από πόλη σε πόλη λόγω των περιορισμών που έχουν επιβληθεί.

Η δουλειά μας έχει επιβαρυνθεί καθώς είμαστε υποχρεωμένοι να πηγαίνουμε ακόμη και σε νοσοκομεία και Κέντρα Υγείας για να παίρνουμε φάρμακα για τους ανθρώπους που εξυπηρετούμε. Επίσης είμαστε υποχρεωμένοι να διανέμουμε φαγητό στους δικαιούχους του Ταμείου Ευρωπαϊκής Βοήθειας προς τους Απόρους.

Είπες ότι καθημερινά είστε υποχρεωμένοι να επισκέπτε-



στε δομές υγείας. Σας παρέχουν οι δήμοι τα απαραίτητα Μέσα Ατομικής Προστασίας (ΜΑΠ);

Από όσο γνωρίζω σχεδόν όλοι οι δήμοι παρέχουν στους εργαζόμενους του Βοήθεια στο Σπίτι και των Κοινωνικών Υπηρεσιών γάντια και μάσκες. Όμως βλέπετε ότι διεθνώς υπάρχουν διαφορετικές εκτιμήσεις για το πόσο αυτά τα μέσα είναι επαρκή και για να είμαστε προστατευμένοι εμείς και για να μη διασπείρουμε τον ιό χωρίς τη θέλησή μας στις ευπαθείς ομάδες που φροντίζουμε. Πρώτον δεν είναι ξεκάθαρο σε εμάς και από το κράτος τι μέσα θα έπρεπε να χρησιμοποιούμε. Δεύτερο το κυρίαρχο μέσο προστασίας που θεωρείται το αντισηπτικό δεν παρέχεται από όλους τους δήμους. Εμείς στο δικό μου δήμο το πληρώνουμε από την τσέπη μας. Και με τόσους ανθρώπους που εξυπηρετούμε καταλαβαίνετε ότι πληρώνουμε αρκετά λεφτά. Αν έχουμε λεφτά βέβαια.

Τι εννοείς λέγοντας «αν έχουμε λεφτά»;

Εννώ ότι πολλοί συνάδελφοί μας δεν χρησιμοποιούν αντισηπτικό και βάζουν την υγεία τους και την υγεία των εξυπηρετούμενων σε κίνδυνο γιατί είναι απλήρωτοι. Όχι για ένα μήνα. Άλλοι είναι απλήρωτοι για τρεις μήνες, άλλοι για 5 και άλλοι για 7 μήνες. Καταλαβαίνετε ότι τυπικά είναι οι ίδιοι που σε αυτή την κατάσταση χρειάζονται βοήθεια από κοινωνική υπηρεσία για να μπορούν να φάνε, να πληρώσουν τους λογαριασμούς τους, να προστατευθούν από τον ιό. Δυστυχώς η κυβέρνηση αντιμετωπίζει αργά και σπασμωδικά το συγκεκριμένο ζήτημα. Είναι ένα ζήτημα που δεν έχει λυθεί όχι μόνο τώρα αλλά τα 16 και 18 χρόνια που οι περισσότεροι από εμάς δουλεύουμε στο πρόγραμμα. Πάντα πληρωνόμαστε με καθυστέρηση που μας δημιουργεί μαζί με την ανασφάλεια για το αν θα έχουμε

δουλειά και την επόμενη μέρα μας γεμίζει άγχος και αυξάνει τις δυσκολίες στην καθημερινότητά μας.

Ταυτόχρονα μάλιστα είμαστε υποχρεωμένοι οι περισσότεροι να χρησιμοποιούμε πεπαλαιωμένα αυτοκίνητα 20ετίας και να διανύουμε πολλά χιλιόμετρα την ημέρα για να προλάβουμε να εξυπηρετήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερο κόσμο.

Προσωπικό υπάρχει επαρκές στους δήμους για να καλυφθούν οι αυξημένες ανάγκες;

Δυστυχώς όχι. Το προσωπικό μας έχει μειωθεί τα τελευταία χρόνια, ακόμη και μέσα στην πανδημία. Καταρχήν είναι υποχρεωτικό να έχουν την άδεια ειδικού σκοπού όσοι συνάδελφοι έχουν χρόνια νοσήματα και ανήκουν στις ευπαθείς ομάδες ή όσοι συνάδελφοι έχουν μικρά παιδιά. Δεύτερον και σημαντικότερο κάποιιοι συνάδελφοι δεν έχουν αντέξει τα τελευταία χρόνια τη μόνιμη απληρωσιά, την ανασφάλεια και την κοροϊδία των κυβερνήσεων και αποφάσισαν να ψάξουν για καλύτερη δουλειά. Όσοι βρήκαν παραιτήθηκαν και φύγανε με αποτέλεσμα να έχουμε ήδη και πριν την πανδημία μεγάλα κενά. Κενά που η κωλυσιεργία που έδειχναν κυβερνήσεις και δημοτικές αρχές καθώς και οι μνημονιακές πολιτικές που απαγόρευαν τις προσλήψεις τα διόγκωσαν.

Η κυβέρνηση όμως ανακοίνωσε ότι θα κάνει προσλήψεις μόνιμου προσωπικού;

Η κυβέρνηση που ξαφνικά θυμήθηκε το πόσο χρήσιμη είναι η ύπαρξη των κοινωνικών υπηρεσιών και προγραμμάτων βρήκε την ευκαιρία να παρουσιαστεί επικοινωνιακά ότι φροντίζει για όλους μας. Κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Δεν προχωράει στη μονιμοποίηση όσων δουλεύουμε 16 και 18 χρόνια ως συμβασιούχοι στο πρόγραμμα και στην πρόσληψη και άλλου προσωπικού. Θα μπορούσε εκμεταλ-

λευόμενη τις ειδικές συνθήκες να μετατρέψει τις συμβάσεις μας σε αορίστου χρόνου και να προσλάβει και το αναγκαίο έξτρα προσωπικό. Αυτό που κάνει όμως είναι ότι προκήρυξε σχέδιο για προσλήψεις μόνιμου προσωπικού που θα διαγωνιστούμε μαζί με οποιονδήποτε άλλο συμπολίτη μας για τις υπάρχουσες θέσεις εργασίας μας. Κάτι αντίστοιχο δηλαδή που είχε κάνει και ο ΣΥΡΙΖΑ με τους εργαζόμενους στην καθαριότητα όπου πολλοί συμβασιούχοι χάσανε τελικά τη δουλειά τους. Και μάλιστα προκηρύσσει αυτές τις θέσεις μετά από καθυστέρηση δύο χρόνων και μέσα σε συνθήκες πανδημίας όπου πολλοί από τους συναδέλφους δεν έχουν καν διαδίκτυο στο σπίτι τους και εκτυπωτές για να συμπληρώσουν τις αιτήσεις και να τις καταθέσουν έγκαιρα στις υπηρεσίες των δήμων.

Ποια είναι τα αιτήματά σας;

Το πρώτο αίτημά μας είναι να δοθούν όλα τα ΜΑΠ από τους δήμους στους εργαζόμενους. Να πληρωθούμε άμεσα τα δεδουλευμένα και να μετατραπούν οι συμβάσεις μας σε αορίστου χρόνου. Να γίνουν προσλήψεις προσωπικού για να καλυφθούν όλες οι ανάγκες που υπάρχουν και για να μπορούμε και μετά το τέλος της υγειονομικής κρίσης να εξυπηρετούμε τις αναμενόμενα αυξημένα απαιτήσεις που θα υπάρχουν λόγω και της οικονομικής κρίσης που διογκώνεται αυτό το διάστημα. Να χρηματοδοτηθούν οι δήμοι για να μπορέσουν να μας εφοδιάσουν με σύγχρονα αυτοκίνητα ώστε να εξασφαλίζεται η ασφάλειά μας και να εξυπηρετούμε το δυνατόν γρηγορότερο όλους. Να μας δοθεί κι εμάς όπως και σε όλους τους εργαζόμενους που είναι στην πρώτη γραμμή της μάχης με την πανδημία το δώρο του Πάσχα. Αυτές τις διεκδικήσεις χρειάζεται να δούμε πως θα τις διεκδικήσουμε από τώρα χωρίς να σταματήσουμε να καλύπτουμε τις ανάγκες όσων εξυπηρετούμε.

Συνέντευξη της

Η μάχη με τα αφε



? Παρακαλώ πες μας για την κατάσταση που αντιμετωπίζουν αυτήν τη στιγμή οι Ιταλοί εργαζόμενοι.

Τα μέτρα που έχει πάρει η ιταλική κυβέρνηση ήταν πολύ αντιφατικά από την αρχή κι έχουν ρίξει το τεράστιο βάρος της κρίσης στις πλάτες των εργατών. Οι εργάτες και οι μισθωτοί πληρώνουν ένα πολύ ακριβό τίμημα –και με υγειονομικούς όρους και με οικονομικούς.

Εκατομμύρια άνθρωποι στην Ιταλία ζουν μια διπλή ζωή: Τα σαββατοκύριακα, ως «πολίτες», δεν μπορούν να πάνε ούτε καν μια βόλτα στο πάρκο. Αλλά τις Δευτέρες πρέπει να πάνε πίσω στη δουλειά και ως «εργάτες» να συνωστιστούν στα λεωφορεία και τα τραμ και να έρθουν σε επαφή με εκατοντάδες συναδέλφους τους. Αυτό θέτει τους ίδιους σε κίνδυνο και ακυρώνει τα μέτρα περιορισμού της εξάπλωσης σε όλο τον πληθυσμό.

Μια μέρα μετά την ανακοίνωση του πρωθυπουργού Κόντε [για παύση της μη-αναγκαίας παραγωγής], η Confindustria –η ένωση των εργοδοτών– έβαλε το χέρι της στο διάταγμα, παρεμβαίνοντας στον καθορισμό των δραστηριοτήτων που θεωρούνται αναγκαίες.

Ο κατάλογος με τις επιχειρήσεις που θεωρούνται αναγκαίες γίνεται όλο και μεγαλύτερος. Για παράδειγμα, ανάμεσα στις δραστηριότητες που θεωρούνται αναγκαίες είναι και το συνθετικό λάστιχο. Αν αυτό

αφορούσε τα πολύτιμα λαστιχένια γάντια θα ήταν σωστό. Αλλά εδώ μιλάμε για παραγωγή ελαστικών αυτοκινήτων! Άλλο ένα εξοργιστικό παράδειγμα: η βιομηχανία όπλων. Το υπουργείο Άμυνας έβγαλε μια ανακοίνωση όπου ζητά ευγενικά από τις κατασκευαστικές βιομηχανίες να επιβραδύνουν την παραγωγή. Αλλά είναι μια μη-δυσμεντική παράκληση για την οποία στις εταιρίες δεν καίγεται καρφί!

Συνεχίζουν να υπάρχουν πολλά κενά, σε πολλούς κλάδους που δεν έχει αποσαφηνιστεί τι θεωρείται αναγκαίο. Πολλές επιχειρήσεις αλλάζουν τον ορισμό της βιομηχανικής τους δραστηριότητας από τη μια μέρα στην άλλη, και ξαφνικά ανήκουν στην αναγκαία παραγωγή. Με ένα πιστοποιητικό που εκδίδει η ίδια η επιχείρηση για τον εαυτό της! Οι εργαζόμενοι άρχισαν να αμφισβητούν τις σχιζοφρενικές πολιτικές της κυβέρνησης: Από τη μια μεριά, μια κυβέρνηση που σε κατακλύζει με εκκλήσεις και καταναγκασμούς για να μείνεις σπíti. Κι από την άλλη, εσύ να πηγαίνεις κάθε μέρα στη δουλειά σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Αλλά σε αυτό το σημείο τα συνδικάτα έκαναν ένα λάθος. Καθώς αυξανόταν η οργή και ο φόβος, το συνδικάτο επικεντρώθηκε σε ένα μη-реαλιστικό αίτημα, την εργασία σε συνθήκες ασφάλειας.

Στις σημερινές συνθήκες έλλειψης προστατευτικού εξοπλισμού, δεν έχει νόημα να ζητάς «ασφαλή εργασία» αντί να απαιτείς απλά να κλείσουν τα εργοστάσια. Υπογρά-

φηκε βέβαια ένα πρωτόκολλο ασφαλείας με τις επιχειρήσεις. Αλλά είναι πρακτικά άχρηστο.

Μπορεί να μοιάζει παράξενο, αλλά η οργή κι ο φόβος ξέσπασαν μετά την υπογραφή του πρωτοκόλλου ασφαλείας. Ένα κύμα απεργιών σάρωσε τη χώρα. Όχι μόνο εκεί όπου οι εργαζόμενοι είχαν δύναμη κι οργάνωση. Αυτοί συνέβαλαν στο να δώσουν ένα παράδειγμα, αλλά και ακόμα και στα λιγότερο ριζοσπαστικά εργοστάσια οι εργάτες σταμάτησαν την παραγωγή. Επιπλέον, επειδή έκλεισαν κάποια μεγάλα εργοστάσια, άρχισαν να χάνουν παραγγελίες και συμβόλαια και οι βιομηχανίες επεξεργασίας. Οι εργαζόμενοι είδαν ότι η κατάσταση αλλάζει και έδρασαν αντίστοιχα.

? Και πώς αντέδρασαν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες;

Η πανεθνική ηγεσία χρειάστηκε δύο εβδομάδες για να καλέσει να σταματήσει η μη-αναγκαία παραγωγή. Δεν το ζήτησε ούτε καν τις μέρες που πολλαπλασιάζονταν οι αυθόρμητες απεργίες.

Αυτή ήταν η στιγμή που έπρεπε να προκληθεί η γενική απεργία. Οι εργάτες κινητοποιούνταν ήδη και η κυβέρνηση θα υποχρεωνόταν να τους ακούσει. Χάθηκε χρόνος, ο οποίος στη σημερινή κατάσταση σημαίνει ανθρώπινες ζωές, και δόθηκε χώρος στην Confindustria να επιβάλει τους όρους της. Και τώρα βρισκόμαστε εδώ, με αυτά τα καθυστερημένα και ανεπαρκή

ΗΠΑ: Οι απεργίες εν μέσω κορονοϊού και η σημασία τους

Του Νταν Λα Μποτζί*

Σε όλη την επικράτεια των ΗΠΑ βλέπουμε εργάτες να κατεβαίνουν σε αυθόρμητες απεργίες από τα κάτω (ΣΤΜ: «wildcat strikes», «απεργίες της αγριόγατας», απεργίες που δεν έχουν αποφασιστεί ή οργανωθεί από τις επίσημες ηγεσίες των σωματείων) ως απάντηση στην άρνηση των εργοδοτών είτε να κλείσουν τις επιχειρήσεις τους είτε να εξασφαλίσουν ένα ασφαλές εργασιακό περιβάλλον. Οι απεργίες δεν είναι τόσες πολλές ώστε να τις χαρακτηρίσουμε «απεργιακό κύμα», αλλά πρέπει να εστιάσουμε στο ότι εργαζόμενοι χρησιμοποιούν με δική τους πρωτοβουλία το πιο δυνατό τους όπλο: σταματούν την εργασία τους. Οι απεργίες συμβαίνουν τόσο στον ιδιωτικό τομέα όσο και στο δημόσιο, σε μικρούς και μεγάλους χώρους δουλειάς, είτε συνδικαλισμένους είτε ασυνδικαλιστούς.

Στα τελευταία 150 χρόνια έχουν υπάρξει πολλές εργατικές απεργίες για θέματα ασφάλειας και υγείας σε εκατοντάδες βιομηχανίες, με πιο αξιοσημείωτη –στη διάρκεια του 20ού αιώνα– την απεργία των ανθρακωρύχων για την πνευμονοκονίωση (ΣΤΜ ασθένεια που προκαλείται από την εκτενή και μακροχρόνια έκθεση σε σκόνη άνθρακα). Δεν έχουμε δει ποτέ όμως κάτι παρόμοιο με αυτό που συμβαίνει τώρα, δηλαδή αυθόρμητες απεργίες για την υγεία και τις εργασιακές συνθήκες εξαιτίας μιας επιδημίας, με τους εργάτες να θέτουν δυναμικά τα αιτήματά τους στα αφεντικά τους και κάποιες φορές να κερδίζουν. Αυτές οι απεργίες συμβαίνουν εν μέσω αλαζονικών και συχνά παραπλανητικών δηλώσεων από πολιτικούς και στο φόντο μιας συνολικής αποτυχίας της κυβέρνησης σε όλα τα επίπεδα. Επομένως, αυτές οι απεργίες –ακόμα κι όταν απευθύνονται σε ένα συγκεκριμένο εργοδότη– δεν έχουν απλά οικονομικό χαρακτήρα, αλλά αποκτούν και πολιτικό.



Βλέπουμε αυτές τις απεργίες να εξελίσσονται σε πολλούς διαφορετικούς κλάδους σε αρκετές πολιτείες.

–Δηλώνοντας ότι το εργασιακό περιβάλλον τους δεν είναι ασφαλές, οι εργάτες στη Φιάτ-Κράισλερ «προχώρησαν σε αυθόρμητες στάσεις εργασίας στην εργοστασιακή μονάδα της Φιάτ-Κράισλερ στα Στέρλινγκ Χάιτς (SHAP) στο Μίσιγκαν» στα μέσα Μαρτίου, ενώ οι εργάτες της εργοστασιακής μονάδας της Φιάτ-Κράισλερ στο Γουίντσφορ του Οντάριο σταμάτησαν κι αυτοί τη δου-

λειά, πιέζοντας τις τρεις μεγάλες εταιρείες της αυτοβιομηχανίας (Φορντ, Τζένεραλ Μότορς και Φιάτ-Κράισλερ) να κλείσουν τα εργοστάσιά τους.

–Στο Πίτσμπουργκ, όταν η γυναίκα ενός συναδέλφου τους βρέθηκε θετική στον ιό και ο ίδιος τέθηκε σε καραντίνα, οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα σταμάτησαν να δουλεύουν στις 25 Μαρτίου, ακινητοποιήσαν τα απορριμματοφόρα και απέκλεισαν τις εισόδους στους χώρους εργασίας τους, απαιτώντας μάσκες, καλύτερα γάντια και

ς Ελιάνα Κόμο* αντικα στην Ιταλία

Ολόκληρα
στο RProject.gr

διατάγματα. Η επιβολή του τερματισμού όλης της μη-αναγκαίας παραγωγής ήταν η προϋπόθεση για να σωθούν ακόμα και αυτοί που εργάζονται σε επιχειρήσεις όπου δεν υπάρχει σωματείο: τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, τις υπεργολαβίες, οι οποίες συνεχίζουν σαν μην συμβαίνει τίποτα και στις οποίες οι εργαζόμενοι είναι εξαιρετικά ευάλωτοι απέναντι σε εκβιασμούς – συχνά είναι αλλοδαποί που αν χάσουν τις δουλειές τους χάνουν και το δικαίωμα παραμονής στην Ιταλία.

Η αίσθησή μου είναι ότι η κατάσταση σύντομα θα εκραγεί σε πολλούς κλάδους, συμπεριλαμβανομένων των αναγκιών. Στις μεταφορές, όπου ευτυχώς υπάρχουν οι Cobas που οργανώνουν και δίνουν φωνή στις ανησυχίες των εργαζομένων. Αλλά η κατάσταση γίνεται όλο και πιο επισφαλής στα σούπερμαρκετ. Παραμένουν ανοιχτά και τα σαββατοκύριακα και συνεπώς οι εργαζόμενοι συχνά δεν έχουν το χρόνο να απολυμάνουν τα καταστήματα.

Υπήρξε μια συμβολική απεργία ενός λεπτού, όπου οι εργαζόμενοι στην υγεία έβγαλαν φωτογραφίες και τις ανέβασαν στο ίντερνετ με το χάσταγκ #ScioperaPerMe (Κάνε απεργία και για μένα!)

Στα νοσοκομεία και στις δομές υγείας στο Βορρά, όλοι οι εργαζόμενοι είναι υπό τερά-

στια πίεση και παραμένουν κυριολεκτικά στην πρώτη γραμμή εδώ και βδομάδες. Εννοώ όλο το προσωπικό –ερευνητές, γιατροί, νοσηλεία, καθαριότητα. Χρειαζόμαστε επείγοντως περισσότερους πόρους για την δημόσια υγεία και περισσότερο προσωπικό. Η κυβέρνηση πρέπει να περικόψει τώρα τις στρατιωτικές δαπάνες, όπου η Ιταλία έχει από τις υψηλότερες στην Ευρώπη.

Τι συμπεράσματα βγάζεις από αυτές τις εβδομάδες ως τώρα;

Για μένα είναι σαφές ότι ούτε ένα ευρώ δεν πρέπει να ξοδεύεται για τον ιδιωτικό τομέα υγείας. Είδαμε ότι ο ιδιωτικός τομέας δεν επενδύει σε αυτά που είναι αναγκαία σε τέτοιες καταστάσεις. Ελπίζω επίσης ότι μάθαμε μέσα από όλο αυτό ότι η Confindustria είναι μια εγκληματική οργάνωση που βάζει τα κέρδη της πάνω από τις ζωές των ιδίων των ανθρώπων που εργάζονται για αυτήν. Όπως και ότι ο θυμός των εργαζομένων συχνά ξεφεύγει από τις κατευθυντήριες γραμμές των συνδικαλιστικών ηγεσιών.

Πρέπει να προωθήσουμε τα συμφέροντα της εργατικής τάξης μέσα σε αυτήν την κρί-

ση. Ένα άλλο σημαντικό μάθημα από την Ιταλία είναι ότι δεν βρισκόμαστε όλοι στην ίδια βάρκα. Για να δράσει το συνδικαλιστικό κίνημα με βάση την αρχή «οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη», αυτό θα σημαίνει επίσης να αντισταθεί στις λύσεις της κρίσης που προωθούν αυτοί που κατέχουν την εξουσία.

*Μέλος της Sinistra Anticapitalista στο Μπέργκαμο και της αριστερής-αντιπολιτευτικής τάσης «Riconquistiamo tutto!» στην εργατική συνμοσπονδία CGIL. Τη συνέντευξη έδωσε στο Marx21 (στη Γερμανία) την 1η Απρίλη.



δεύτερο ζευγάρι μπότες για τη δουλειά. Το σωματείο αρνείται ότι έγινε απεργία και απέδωσε την κινητοποίηση σε παρεξήγηση.

–Οι εργάτες στο εργοστάσιο επεξεργασίας πουλερικών Περντιού στην Κάθλιν της Τζόρτζια, σταμάτησαν τη δουλειά στις 23 Μαρτίου απαιτώντας να καθαριστεί και να απολυμανθεί το εργοστάσιο. «Δεν παίρνουμε τίποτα, κανενός είδους αποζημίωση, τίποτα, ούτε καθαρό περιβάλλον, ούτε επιπλέον χρήματα, τίποτα. Διακινδυνεύουμε τις ζωές μας για τις κότες» δήλωσε η Κέντα-

λιν Γκράνβιλ.

–Στο ναυπηγείο Μπαθ Άιρον Γουόρκς της Τζένεραλ Νταϊνάμικ στο ποταμό Κένεμπек στο Μπαθ του Μέιν, οι μισοί από τους 6.800 εργάτες αρνήθηκαν να εμφανιστούν στη δουλειά στις 24 Μαρτίου, όταν η εταιρεία ανακοίνωσε ότι ένας εργαζόμενος είχε βρεθεί θετικός στον κορονοϊό. Αν και δεν είναι σαφές αν το σωματείο οργάνωσε την αποχή, στελέχη του σωματείου ζήτησαν να κλείσει το ναυπηγείο και να επιτραπεί στους εργαζόμενους να μείνουν στα σπίτια τους μετ' αποδοχών.

–Όπως φαίνεται, κανένας χώρος δεν είναι αρκετά μικρός ώστε να μην οργανωθεί μια απεργία ή μια κατάληψη. Στις 21 Μαρτίου, στο μπαρ Κρας και στο διπλανό εστιατόριο Γούντις στο Πόρτλαντ του Όρεγκον, 12 εργαζόμενοι κατέλαβαν τις εγκαταστάσεις για να διαμαρτυρηθούν για τις απολύσεις ολόκληρου του 27μελούς προσωπικού. Όταν ρώτησαν την Χάννα Γκιοϊά γιατί κατέφυγαν σε κατάληψη αντί να διεκδικήσουν τα αιτήματά τους μέσω της νομικής οδού απάντησε: «Δεν έχουμε την πολυτέλεια να περιμένουμε πότε θα καταφέρουν οι κυβερνητικές υπηρεσίες να αποφανθούν για το αίτημα μας. Χρειαζόμαστε πόρους άμεσα. Μια απόλυση είναι ούτως ή άλλως τρομακτική, αλλά κατά τη διάρκεια μια κρίσης δημόσιας υγείας είναι ολέθρια. Δεν έχουν άλλη επιλογή και απαιτούμε από τον ίδιο κτήτη να κάνει αυτό που προβλέπει ο νόμος και είναι δίκαιο προς εμάς».

Ασφαλώς θα υπάρχουν και άλλες απεργί-

ες και καταλήψεις που δεν έχουν γίνει γνωστές στα ΜΜΕ.

Οι δύο πλευρές της «άγριας απεργίας»

Οι «απεργίες της αγριόγατας» μπορούν να εξεταστούν από δύο πλευρές. Μια «άγρια» απεργία συνήθως ξεσπά είτε επειδή δεν υπάρχει σωματείο είτε επειδή τα συνδικαλιστικά στελέχη δεν ηγούνται αποτελεσματικά στην πάλη ενάντια στο αφεντικό. Αριστεροί αγωνιστές μερικές φορές εξιδανικεύουν την «άγρια απεργία» ως την αυθεντική έκφραση της θέλησης των εργατών, ως μια δράση που αναπτύσσεται αυθόρμητα από την εργατική αντίσταση στα αφεντικά. Κάποιοι τη βλέπουν σαν το προοίμιο της μεγάλης γενικής απεργίας που θα ανατρέψει τον καπιταλισμό και θα φέρει στην εξουσία τους εργάτες. Την ίδια στιγμή, πρέπει να παραδεχτούμε ότι οι εργάτες υποχρεώνονται να καταφύγουν στη λύση της «άγριας απεργίας» επειδή δεν έχουν αποκτήσει τον έλεγχο των σωματείων τους και δεν μπορούν να τα χρησιμοποιήσουν για να εκφράσουν μέσα από αυτά τη δύναμή τους. Η «απεργία της αγριόγατας» είναι ταυτόχρονα έκφραση της άμεσης δύναμης των εργατών πάνω στην διαδικασία της παραγωγής, αλλά και απόδειξη της αδυναμίας τους να χτίσουν ένα δημοκρατικό ελεγχόμενο σωματείο (εξαιτίας της ισχύος των αφεντικών και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας) που θα εκφράζει τη θέλησή τους.

Στη διάρκεια της Ύφεσης, οι «άγριες

απεργίες» εξαπλώθηκαν στις ΗΠΑ σαν ιός, συμπαρασύροντας τη μικρή βιομηχανία και τους εργαζόμενους στο λιανικό εμπόριο. Κάτι αντίστοιχο συνέβη στις δεκαετίες του 1960 και 1970 με τους εκπαιδευτικούς και τους δημόσιους υπαλλήλους που κατέβαιναν σε παράνομες απεργίες για να ιδρύσουν τα σωματεία τους. Τέτοιοι από τα κάτω ξεσηκωμοί της βάσης μεταμόρφωσαν επίσης την Ένωση Ανθρακωρύχων στη δεκαετία του '70 και συντάραξαν και άλλα σωματεία.

Ο κορονοϊός που επιταχύνει τη σημερινή ύφεση (που πιθανόν να εξελιχθεί σε μια νέα Μεγάλη Ύφεση) έχει γίνει η αιτία των συγκρούσεων μεταξύ των εργοδοτών που παλεύουν να διατηρήσουν τις επιχειρήσεις τους και τα κέρδη τους και των εργατών που παλεύουν για την υγεία τους και τις ζωές τους, για τις δουλειές τους και το βιοτικό τους επίπεδο. Είναι λογικό να εκτιμήσουμε ότι αυτές οι απεργίες θα συνεχιστούν όσο οι «αναγκαίοι εργαζόμενοι», όπως αποκαλούνται αυτές τις μέρες, αισθάνονται τη δύναμή τους. Όσο η πανδημία – που υπενθυμίζουμε ότι τώρα ξεκινάει στις ΗΠΑ– εξαπλώνεται και όσο το βάθος της οικονομικής κρίσης και οι μακροχρόνιες συνέπειές της γίνονται εμφανείς, οι απεργίες θα πάρουν κι άλλες μορφές που δεν μπορούμε να προβλέψουμε.

* Βετεράνος σοσιαλιστής ακαδημαϊκός και δημοσιογράφος, ενεργός αγωνιστής στο συνδικαλιστικό κίνημα στις ΗΠΑ. Το άρθρο δημοσιεύτηκε στο newpolitics την 1η Απρίλη.

Οι δωρεές των πλουσίων δεν είναι καθόλου ανιδιοτελείς

Φιλανθρωπία και καπιταλισμός

Του Πέτρου Τσάγκαρη

Η φιλανθρωπία είναι ένα φαινόμενο παντελώς σύμφυτο με τον καπιταλισμό. Οι χώρες που προηγήθηκαν στην καπιταλιστική ανάπτυξη, προηγήθηκαν και στην εμφάνιση της φιλανθρωπίας.

Ο ίδιος ο όρος (φιλανθρωπία-philanthropy) είναι διεθνής αλλά μόνο όσοι/ες γνωρίζουν ελληνικά κατανοούν αμέσως την απάνθρωπη υποκρισία του: φιλάνθρωπος όπως φιλόζωος! Το πρόβλημα δεν είναι βέβαια κυρίως ηθικό. Είναι οικονομικό, κοινωνικό και τελικά εξόχως πολιτικό.

Η ανάγκη για φιλανθρωπία, ευεργεσία κ.λπ. εμφανίστηκε στην Αγγλία και σε άλλες πρώιμα ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες ως κοινωνική και πολιτική επιταγή: Από τη μια μεριά υπήρχε τεράστια φτώχεια στη συντριπτική πλειονότητα του πληθυσμού, την ίδια στιγμή που συγκεντρωνόταν τεράστιος πλούτος όχι μόνο

στους παλιούς αριστοκράτες που έτσι κι αλλιώς δεν είχαν επαφές με τον απλό λαό, αλλά και στους νεόπλουτους που δημιουργούσε ο καπιταλισμός. Σε κάθε περίπτωση έπρεπε να κατευναστεί η κοινωνική δυσαρέσκεια, που «παντρεμένη» με τις γρήγορα αναπτυσσόμενες σοσιαλιστικές ιδέες και οργανώσεις, μπορούσαν να απειλήσουν το σύστημα και τα κέρδη των καπιταλιστών.

Στο «Ευαγγέλιο του Πλούτου» (1889) ο Αμερικανός μεγιστάνας της χαλυβουργίας Ά. Κάρνεγκι υποστήριζε ότι οι πλούσιοι μπορούν να υπονομεύσουν την κοινωνική διαμαρτυρία δωρίζοντας λεφτά εκεί όπου αξίζει τον κόπο. Ο Κάρνεγκι απέρριπτε κατηγορηματικά τα αιτήματα για αυξήσεις μισθών και βιοτικού επιπέδου, αφού κάτι τέτοιο θα μείωνε τα κέρδη. Συνιστούσε στους πλούσιους, αντί να δίνουν λεφτά στις κυβερνήσεις, δηλ. φόρους, να ιδρύουν φιλανθρωπικά ιδρύματα, με στόχο να διαμορφώσουν την κοινωνία στην κατεύθυνση που ήθελαν οι επιχειρήσεις. Ο μεγιστάνας του πετρελαίου JD

Rockefeller αγκάλιασε αυτή τη στρατηγική ιδρύοντας δύο φιλανθρωπικούς οργανισμούς υγείας. Και οι «επενδύσεις» αυτές απέδωσαν πολύ γρήγορα. Στην κορύφωση της κοινωνικής κατακραυγής για το ρόλο του ίδιου του Ροκφέλερ στη σφαγή των απεργών του Λάντλοου το 1914, οι εφημερίδες της Ν. Υόρκης σέρβιραν στον κόσμο το μεγάλο φιλανθρωπικό έργο του και μάλιστα τον πρότειναν για το Βραβείο Νόμπελ Ειρήνης!

Ο Φ. Ένγκελς περιέγραφε στα τέλη του 19ου αιώνα: «Η αγγλική καπιταλιστική τάξη είναι φιλάνθρωπη για το δικό της συμφέρον. Δεν χαρίζει τίποτα, αλλά θεωρεί τις δωρεές της ως επιχειρηματικό ζήτημα, κάνει δηλ. μια συμφωνία με τους φτωχούς, λέγοντας: “Αν ξεοδεύω το τάδε ποσό σε φιλανθρωπικά ιδρύματα, αγοράζω έτσι το δικαίωμα να μην αντιμετωπίζω περαιτέρω προβλήματα - και εσείς είστε δεσμευμένοι με αυτό να παραμείνετε στις ζοφερές τρύπες σας και να μην ερεθίζετε τα τρυφερά νεύρα μου εκθέτοντας τη δυστυχία σας”».

Ανισοκατανομή

Στις αρχές του 20ού αιώνα εύποροι Αμερικανοί επιχειρηματίες έστησαν τα πρώτα αμερικανικά φιλανθρωπικά ιδρύματα, με στόχους πολύ ευρύτερους από ό,τι οραματίστηκε ο Κάρνεγκι: τώρα σκοπός ήταν η προστασία τους από τη φορολόγηση, το κτίσιμο του κοινωνικού τους στάτους, καθώς και η απόκτηση ενός εργαλείου με το οποίο θα είχαν λόγο στις κρατικές υποθέσεις. Έκτοτε οι φιλανθρωπο-καπιταλιστές (philanthrocapitalists) έχουν αποκτήσει μια όλο και πιο σημαντική θέση στον παγκόσμιο καπιταλισμό, επηρεάζοντας κυβερνήσεις αλλά και τους διεθνείς οργανισμούς. Η φιλανθρωπία συνδυάστηκε άρρηκτα με το κέρδος και συστηματοποιήθηκε όχι πια μόνο σε προσωπικό αλλά και σε εταιρικό επίπεδο. Για τα μέλη της άρχουσας τάξης, αποτελεί τίτλο τιμής το να δημιουργούν ιδρύματα προκείμενου να «δωρίζουν» τον πλούτο τους.

Η χρυσή εποχή της φιλανθρωπίας ξεκίνησε στα τέλη της δεκαετίας του 1990, καθώς οι δωρεές εκ μέρους των

Οι «εθνικοί ευεργέτες» στην Ελλάδα

Ένας από τους μύθους της ελληνικής ιστορίας, όπως αυτή έχει διαμορφωθεί στα μυαλά των περισσότερων ανθρώπων είναι και η ύπαρξη των εθνικών ευεργετών. Φυσικά σε αυτούς δεν περιλαμβάνονται όσοι πραγματικά όχι μόνο ευεργέτησαν αλλά και πρακτικά δημιούργησαν το νεότευκτο έθνος με τη δράση τους και το έργο τους, όπως ο Ρήγας Φεραίος, ο Σο-

λωμός κ.λπ. Αντίθετα περιλαμβάνονται κάτι απίθανοι κερδοσκόποι, αδίστακτοι καπιταλιστές της εποχής.

Μερικοί όπως ο Ζάππας και ο Ζωγράφος, παρότι υπήρχε η προοπτική άμεσης αποχώρησης του Οθωμανικού Κράτους από τη Θεσσαλία, φρόντισαν και αγόρασαν από αυτό τεράστιες καλλιεργήσιμες εκτάσεις (τσιφλίκια). Έτσι ο Χρηστάκης εφένδης Ζωγράφος υπήρξε ένας στου-

γνός τσιφλικάς της Θεσσαλίας, που πρωταγωνίστησε σε κάθε δίωξη των αγροτών κατά την περίοδο του Κιλελέρ.

Γνωστός είναι και ο βαρόνος Μιχαήλ Τσοτίσας. Αυτός ήταν όχι μόνο μεγαλογαιοκτήμονας και επιχειρηματίας στην Αίγυπτο αλλά και βασικός προμηθευτής του αιγυπτιακού στρατού όταν η χώρα ανήκε στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Ο Μιχαήλ Τσοτίσας δεν έβγαλε «κιχ» σε όλη τη διάρκεια της ελληνικής επανάστασης του 1821, ακόμη περισσότερο όταν η Αίγυπτος έστειλε τον Ιμπραήμ Πασά να καταστείλει την επανάσταση. Αντίθετα, μιλώντας δεξιά και αριστερά έστελνε το μήνυμα της υποταγής. Σύμφωνα με την εγκυκλοπαίδεια Μπριτάνικα, ο έμπορος όπλων και μεγαλοτραπεζίτης Σερ Μπαζίλ Ζαχάροφ έγινε επίσης ένας από τους μεγαλύτερους ευεργέτες της Ελλάδας, όταν αποφάσισε να τεθεί αποκλειστικά στο πλευρό της το 1910. Διότι μέχρι τότε πουλούσε πολεμικό υλικό εξίσου σε Ελλάδα και Τουρκία. Το ίδιο και ο Μποδοσάκης: Μέχρι το 1910 ήταν προμηθευτής του τουρκικού στρατού. Προτού κατορθώσει να αναλάβει το μονοπώλιο της πυριτίδας και του τηλεφωνικού δικτύου στην Ελλάδα, ο Μποδοσάκης-Αθανασιάδης χρειάστηκε να δωρίσει στο ελληνικό κράτος ένα κτίριο στην Κωνσταντινούπολη και στη συνέχεια να χρηματοδοτεί ελληνικές παραστρατιωτικές οργανώσεις.

Ο Συγγρός, μεγαλοχρηματιστής και τραπεζίτης της Κωνσταντινούπολης, αφού αισχροκέρδισε σε Τουρκία και Αίγυπτο, μετέφερε εγκαίρως τον κύκλο των εργασιών του στην Αθήνα, όπου ο επιτυχής συνδυασμός πολιτικής και

οικονομικής δραστηριότητας τον μετέτρεψε σύντομα στον μεγαλύτερο κεφαλαιούχο της εποχής. Περίφημη υπήρξε η κερδοσκοπία του με τις μετοχές του Λαυρίου που εξανέμιζε τις περιουσίες των αφελών και του χάρισε τον τίτλο του «λαυριοφάγου». Η αγορά τεράστιων τσιφλικιών και η σκληρή εκμετάλλευση των κολίγων του, ο επανειλημμένος επαχθής δανεισμός του ελληνικού δημοσίου, η προσωπική αξιοποίηση πολιτικών πληροφοριών για τον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897, οι διασυνδέσεις του με το παλάτι και οι απειλές για ίδρυση δικού του κόμματος, όταν δεν τον ικανοποιούσαν οι τρικουπικοί ή οι δηλιγιαννικοί, συνιστούν μερικές από τις όψεις της δράσης του που απασχόλησαν ιδιαίτερα την κοινή γνώμη των τελευταίων δεκαετιών του 19ου αιώνα.

Γι' αυτούς τους λόγους, ο μεγάλος ιστορικός Γιάννης Κορδάτος συνόψιζε σε δύο προτάσεις το τι ήταν οι «ευεργέτες»: «Δυστυχισμένοι Αρβανίτες της Αττικής, πού να ξέρετε πως τα έργα και οι δωρεές του Συγγρού, το πιο πολύ είναι ιδρώτας και αίμα δικό σας. Κακόμοιροι αγρότες που σας μαθαίνουν στα σχολεία ένα σωρό παραμύθια για τους «μεγάλους ευεργέτες του Έθνους», πού να ξέρετε πως οι Τσοτίσδες, οι Ζαππαίοι, οι Μπενάκηδες, οι Αβέρωφ, οι Ζωγράφοι, οι Βαλλιάνοι, οι Μαρασλήδες και τράβα κορδέλα, ήταν σκληροί εκμεταλλευτές των αγροτών και εργατών της Αιγύπτου, Τουρκίας, Ρουμανίας, Ρωσίας».

Οι σημερινοί διάδοχοι αυτών των «ευεργετών» μπορεί να έχουν βελτιώσει το μάρκετινγκ με το οποίο πλάσονται, αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι καλύτεροι...



Ευάγγελος Ζάππας (1800-1865)
και το Ζάππειο Γυμνάσιο



Γεώργιος Ρίζος (1769-1841)
και η Ρίζος Εκκλησιαστική Σχολή



Μιχαήλ Τσοτίσας (1797-1855)
και το Μετσόβιο Παλάτι



Νικόλαος Ζωγράφος (1759-1844)
και η Ζωγραφία Ακαδημία

υπερ-πλουσίων κλιμακώθηκαν φτάνοντας τα δισεκατομμύρια δολάρια.

Για να φτάσουμε εκεί υπήρξε ένας συνδυασμός παραγόντων που είχαν να κάνουν με την επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού: Από τη μια τα κράτη ξόδευσαν όλο και λιγότερα για την κοινωνική πρόνοια, για τη φτώχεια, τους αστέγους, την υγεία, την παιδεία, τον «τρίτο» κόσμο. Από την άλλη, ο πλούτος που συσσωρεύσαν οι μεγάλοι καπιταλιστές ήταν τόσο μεγάλος, ώστε ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας δεν υπήρξε τέτοια ανισοκατανομή. Μυθικά κεφάλαια «περίμεναν» με αγωνία κάπου να «αξιοποιηθούν». Σύμφωνα με τη διεθνή οργάνωση Oxfam, οι 85 μεγαλύτεροι δισεκατομμυριούχοι έχουν μεγαλύτερο εισόδημα από το 50% του παγκόσμιου πληθυσμού.

Αλλά δεν είναι μόνον τα άτομα. Σύμφωνα με την οργάνωση οι 10 μεγαλύτερες καπιταλιστικές επιχειρήσεις στον κόσμο έχουν αθροιστικά έσοδα που υπερβαίνουν τα αθροιστικά έσοδα των 180 πιο φτωχών κρατών του πλανήτη!

Ένας από τους μεγάλους διεθνείς διασημούς φιланθρωπο-καπιταλιστές, και ίσως ο πλουσιότερος άνθρωπος στον κόσμο, ο Μπ. Γκέιτς έχει περιουσία πάνω από 60 δισ. δολ. Το 2003 επισκέφθηκε την Μποτσουάνα προκειμένου να συναντήσει κάποιες από τις φτωχότερες εργάτριες του σεξ, με στόχο να προωθήσει μια φιλανθρωπική καμπάνια για το ασφαλές σεξ. Τα ΜΜΕ φυσικά εξύμνησαν τον Γκέιτς για το ενδιαφέρον και τη συμπόνια του. Κανένα όμως δεν αναρωτήθηκε γιατί η προσωπική περιουσία του είναι τέσσερις φορές μεγαλύτερη από το ΑΕΠ ολόκληρης της Μποτσουάνα. Το 1,5 δισ. δολ. που δώριζε τότε ο Γκέιτς συνολικά σε όλα του τα ιδρύματα, μπορεί να φαίνονταν μεγάλο ποσό, ωστόσο αποτελούσε μόνον το 2,5% της περιουσίας του –και φυσικά οι δωρεές αυτές του παρείχαν σοβαρές φορολογικές εκπτώσεις.

Πράγματι, τα φιλανθρωπικά ιδρύματα πληρώνουν πολύ χαμηλό ή και καθόλου φόρο για τα εισοδήματά τους, ενώ οι εισφορές των ιδρυτών τους και των φίλων τους προς αυτά έχουν φορολογική απαλλαγή. Αλλά δεν είναι μόνον η φοροαπαλλαγή.

Γιατί, παρότι τα φιλανθρωπικά ιδρύματα συχνά επιδοτούνται από το κράτος και από τους απλούς ανθρώπους με τις καμπάνιες που διοργανώνονται, το Δημόσιο και το κοινό δεν έχουν κανέναν έλεγχο και κανέναν λόγο στο πώς θα ξοδευτούν τα λεφτά αυτά. Οι φιλανθρωπικές οργανώσεις ως επί το πλείστον λογοδοτούν μόνον στα ΔΣ που βέβαια βρίσκονται στον απόλυτο έλεγχο των επιχειρήσεων και των μεγαλοκαπιταλιστών. Ως αποτέλεσμα τα προγράμματα και οι δράσεις τους ΠΟΤΕ δεν αμφισβητούν τις κοινωνικές σχέσεις και ΠΟΤΕ δεν διακόπτουν τη ροή των κερδών.

Η περίπτωση Μπάφετ

Ο πάμπλουτος φάρμερ, σερίφης, πρώην διευθυντής της Coca-Cola και γιος του τρίτου πλουσιότερου ανθρώπου, αλλά και διάσημος φιλανθρωπο-καπιταλιστής, ο Χ. Μπάφετ, έχει διαθέσει μεγάλα ποσά σε περιοχές των ΗΠΑ αλλά και της Αφρικής. Έχει επενδύσει στη Δημοκρατία του Κονγκό σε πρότζεκτ όπως υδροηλεκτρικά εργοστάσια, οδικά δίκτυα και τουρισμός. Στη γειτονική Ρουάντα η φιλανθρωπική οργάνωση που έχει ιδρύσει ισχυρίζεται ότι έχει ρίξει μισό δισ. εδω και δέκα χρόνια για να αναπτύξει τη γεωργία της χώρας.

Οι «φιλανθρωπίες» του Μπάφετ στη Δ. του Κονγκό και στη Ρουάντα, εκτός του ότι στοχεύουν να αναπτύξουν μια γεωργία κατ' εικόνα και ομοίωση των ΗΠΑ και εστιασμένη στις «ανάγκες» των παγκόσμιων αγορών έχουν κι άλλες συνέπειες. Ο Μπάφετ μαζί με τον Μπ. Γκέιτς έχει επενδύσει 47 εκατ. δολ. σε ένα πρόγραμμα, σε συνεργασία με τη Monsanto, για την καλλιέργεια μιας ποικιλίας αραβόσιτου που ουσιαστικά στοχεύει να υποχρεώσει τους αγρότες στην υιοθέτηση αυτού του υβριδίου αλλά και στη χρήση των αναγκαστικά συνδυαζόμενων συνθετικών λιπασμάτων και φυτοφαρμάκων –με όφελος φυσικά για τη Monsanto.

Κοινωνική ευθύνη;

Σήμερα πια η φιλανθρωπία (Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη την ονομάζουν πλέον τα αστικά εγχειρίδια, περιλαμβάνοντας σε αυτήν και τις περιβαλλοντικές δράσεις,

αλλά και δράσεις για το καλό του έθνους) έχει γίνει αναπόσπαστο τμήμα κάθε σοβαρής επιχείρησης. Πέραν της αποφυγής φορολόγησης, της εξαγοράς της ταξικής ειρήνης κ.λπ. έχουν προκύψει νέοι λόγοι: Σύμφωνα με μελέτες η φιλανθρωπία συμβάλλει άμεσα στην καπιταλιστική συσσώρευση, καθώς οι αναλυτές των χρηματιστηρίων κάνουν πλέον αβάντα σε μετοχές επιχειρήσεων με «κοινωνική ευθύνη». Άμεσο οικονομικό όφελος από αυτή τη διαδικασία έχουν και τα μεγάλα διευθυντικά στελέχη. Επίσης εξασφαλίζει τις επιχειρήσεις σε περιπτώσεις που αποκαλύπτονται οικονομικά, εργασιακά ή περιβαλλοντικά σκάνδαλα. Π.χ., το 1998 η Microsoft του Γκέιτς κατηγορήθηκε για παράνομες επιχειρηματικές πρακτικές και ο ίδιος ο Γκέιτς καταδικάστηκε γιατί εφάρμοσε αδιάτακτη πολιτική μονοπωλίου. Τέσσερα χρόνια αργότερα, με την ανάληψη ορισμένων φιλανθρωπικών δράσεων, το όνομά του (όπως και το όνομα της επιχείρησής του) είχαν αποκατασταθεί.

Η εταιρική κοινωνική ευθύνη αναπτύσσεται πλέον ως εργαλείο όχι βέβαια για να κάνει ηθικές, δίκαιες και φιλολαϊκές τις επιχειρήσεις, αλλά για να ΔΕΙΧΝΟΥΝ έτσι.

Τα φιλανθρωπικά ιδρύματα των φιλανθρωπο-καπιταλιστών αποτελούν επίσης και εργαλεία πολιτικής παρέμβασης των αφεντικών τους τόσο προς τις κυβερνήσεις όσο και προς παγκόσμιους οργανισμούς και διεθνείς οργανώσεις (βλ. δράση Μπάφετ στην Αφρική). Το κεφάλαιο θέλει μερίδιο στην ίδια την πολιτική αφού οι επιχειρήσεις ως οικονομικές οντότητες έχουν γίνει πολύ μεγαλύτερες από πολλές δεκάδες κράτη.

Αποτέλεσμα

Όπως ήταν αναμενόμενο ενάμισης και πλέον αιώνων φιλανθρωπίας της άρχουσας τάξης δεν έχει αλλάξει στο παραμικρό την κατάσταση των φτωχών του πλανήτη. Παρά την «τόση» φιλανθρωπία οι φτωχοί πολλαπλασιάζονται και οι ανισότητες διευρύνονται γεωμετρικά, όπως αναφέραμε παραπάνω. Οι φιλανθρωπο-καπιταλιστές και οι επιχειρήσεις τους καταβάλλουν μέσω της λεγόμενης

Κοινωνικής Ευθύνης ένα είδος εθελοντικού φόρου της τάξης του 1% για να μπορούν να διευρύνουν περαιτέρω αυτές τις ανισότητες: να συνεχίζουν δηλ. να εκμεταλλεύονται τους εργαζόμενους, να αρπάζουν τον πλούτο ολόκληρων λαών, να ιδιοποιούνται και να εξαντλούν τους πόρους του πλανήτη να καταστρέφουν ανθρώπους και φύση σε κολοσσιαίες διαστάσεις και μάλιστα για όλα αυτά να αποφασίζουν μόνες τους.

Οι φιλανθρωπο-καπιταλιστές προτείνουν και ενισχύουν αλλαγές σε τομείς όπως η υγεία, η εκπαίδευση και η γεωργία προκειμένου να απομακρύνουν τις όποιες δημόσιες δαπάνες κατευθύνονταν προς τα εκεί, αλλά και με στόχο να αποστρέψουν την προσοχή από τις δομικές αιτίες της φτώχειας.

Όπως λέει ο Δανός ιστορικός Μίκελ Θόρουπ, η καπιταλιστική φιλανθρωπία συσκοτίζει τη σύγκρουση μεταξύ φτωχών και πλουσίων, εγκαθιδρύοντας την άποψη ότι οι πλούσιοι είναι «οι καλύτεροι και οι μόνοι πιθανοί φίλοι των φτωχών».

Στην πραγματικότητα οι εργάτες και οι εργάτριες και τα άλλα φτωχά στρώματα της κοινωνίας είναι οι πραγματικοί αλληλέγγυοι με τους συνανθρώπους τους. Αυτοί και αυτές είναι που παράγουν την παγκόσμια υπεραξία (ελάχιστο τμήμα της οποίας δέχθεν δωρίζουν οι καπιταλιστές). Οι εργάτες και οι εργάτριες είναι που πληρώνουν τους φόρους τους στο ακέραιο και είναι αυτοί που επωμίζονται τις περικοπές κοινωνικών δαπανών για να μπορούν οι καπιταλιστές να φοροαπαλλάσσονται. Αλλά είναι κι αυτοί που δωρίζουν από το υστέρημά τους (πολλές από τις δράσεις των καπιταλιστών προέρχονται από αυτά ακριβώς τα χρήματα), ή ακόμη με τη διάθεσή του σώματος, των δεξιοτήτων τους (εθελοντισμός) ή και του αίματός τους, ώστε ο κόσμος να μη γίνει ακόμη χειρότερος από ότι τον κάνει το σύστημα των φιλανθρωπο-καπιταλιστών.

Η πρόσφατη πανδημία το απέδειξε αυτό. Οι μεν προσέφεραν ψίχουλα ή και τίποτε και οι δε (νοσηλευτικό προσωπικό, εργαζόμενοι σε σούπερ μάρκετ κ.λπ.) τη ζωή τους.

Μόλις κυκλοφόρησε

το βιβλίο-απάντηση του
Ερίκ Τουσέν, συντονιστή
της «Επιτροπής Αλήθειας
Δημοσίου Χρέους», στους
ισχυρισμούς Τσίπρα και τις
αυταπάτες Βαρουφάκη

Περισσότερα στο
redmarks.gr



ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΤΕ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΣΑΣ

redmarks

Οι εκδόσεις RedMarks, στα πλαίσια των κυβερνητικών μέτρων λόγω πανδημίας, τροποποιούν ανάλογα τις δραστηριότητές τους.

Ο χώρος μας θα παραμείνει κλειστός για το κοινό έως ότου ανασταθούν οι περιορισμοί στο εμπόριο λιανικής.

Σε ότι αφορά τις ηλεκτρονικές παραγγελίες (λιανικής ή χονδρικής), αυτές θα συνεχίσουν να γίνονται είτε τηλεφωνικά (210 82 33 761), με e-mail (eshop@redmarks.gr) ή μέσω του ηλεκτρονικού μας καταστήματος (redmarks.gr).

Η παράδοσή τους θα γίνεται χωρίς έξοδα αποστολής για παραγγελίες εντός Αττικής και η πληρωμή μπορεί να γίνεται με τη χρήση χρεωστικής κάρτας (φορητό POS, κατόπιν συνεννόησης) ενώ υπάρχει η δυνατότητα έως έξι άτοκων δόσεων με τη χρήση πιστωτικής κάρτας. Τίτλοι άλλων εκδόσεων θα παραδίδονται είτε εφόσον υπάρχουν στο απόθεμα του βιβλιοπωλείου μας είτε εφόσον υπάρχει δυνατότητα προμήθειας από τον αντίστοιχο εκδοτικό οίκο.

Μπορείτε να βρείτε τον επικαιροποιημένο μας κατάλογο στο issuu.com/redmarks.publishing

redmarks
εκδόσεις βιβλίων
και μουσικής 2020

Η πανδημία είναι παγκόσμια ας την αντιμετωπίσουμε ως τέτοια

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Του Adam Hanieh*

Αντιμέτωπες με το τσουνάμι του Covid-19, οι ζωές μας αλλάζουν με τρόπους που ήταν αδιανόητοι μόλις λίγες βδομάδες πριν. Ο πλανήτης έχει να βιώσει συλλογικά μια κοινή εμπειρία τέτοιου είδους από την οικονομική κατάρρευση του 2008-09: Μια ενιαία, γρήγορα μεταλλασόμενη, παγκόσμια κρίση που καθορίζει τους ρυθμούς της καθημερινότητάς μας μέσα σε σύνθετους υπολογισμούς κινδύνων και αντικρουόμενων πιθανοτήτων.

Ωστόσο, οι παγκόσμιες διαστάσεις του Covid-19 έχουν απασχολήσει πολύ λιγότερο την συζήτηση στην Αριστερά. Ο Μάικ Ντέιβις σωστά παρατήρησε ότι «ο κίνδυνος για τους φτωχούς του πλανήτη έχει αγνοηθεί σχεδόν πλήρως από τους δημοσιογράφους και τις δυτικές κυβερνήσεις». Οι συζητήσεις στην Αριστερά χαρακτηρίζονται από έναν παρόμοιο περιορισμό, με την προσοχή να εστιάζεται κυρίως στις σοβαρές κρίσεις υγείας που ξεδιπλώνονται στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ. Ακόμα και στο εσωτερικό της Ευρώπης υπάρχει ακραία ανισομέρεια ως προς την δυνατότητα των κρατών να αντιμετωπίσουν αυτήν την κρίση –η αντιπαραβολή της Γερμανίας με την Ελλάδα φωτίζει αυτήν την πραγματικότητα– αλλά μια πολύ μεγαλύτερη καταστροφή πρόκειται να ξεδιπλωθεί στον υπόλοιπο πλανήτη.

Απέναντι σε αυτό, η οπτική μας για αυτή την πανδημία πρέπει να γίνει πραγματικά παγκόσμια, βασισμένη σε μια κατανόηση του πώς η υγειονομική πτυχή αυτού του ιού διασυνδέεται με ευρύτερα ζητήματα πολιτικής οικονομίας (περιλαμβανομένης της πιθανότητας μιας παρατεταμένης και σοβαρής παγκόσμιας οικονομικής ύφεσης). Δεν είναι αυτή ώρα για να χωθούμε στις (εθνικές) καταπακτές και να μιλάει ο καθένας για την πάλη ενάντια στον ιό μέσα στα δικά του σύνορα.

Η Δημόσια Υγεία στο Νότο

Όπως σε όλες τις λεγόμενες «ανθρωπιστικές» κρίσεις, είναι ουσιώδες να θυμόμαστε ότι οι κοινωνικές συνθήκες που επικρατούν στις περισσότερες χώρες του Νότου είναι άμεσο αποτέλεσμα του τρόπου που έχουν ενταχθεί αυτά τα κράτη στην ιεραρχία της παγκόσμιας αγοράς. Ιστορικά, αυτή η διαδικασία περιλάμβανε μια μακρά εμπειρία δυτικής αποικιοκρατίας η οποία συνεχίστηκε στους σύγχρονους καιρούς με την υποταγή των φτωχότερων χωρών στα συμφέροντα των πλουσιότερων κρατών του πλανήτη και των μεγαλύτερων διεθνών επιχειρήσεων. Από τα μέσα της δεκαετίας του 1980, διαδοχικά κύματα διαρθρωτικών προσαρμογών –που συχνά συνοδεύονταν από δυτική στρατιωτική δράση, καταστροφικές οικονομικές κυρώσεις ή υποστήριξη σε αυταρχικούς ηγέτες– έχουν καταστρέψει συστηματικά τις κοινωνικές και οικονομικές δυνατότητες των φτωχότερων κρατών, αφήνοντάς τα ανεπαρκώς εξο-

πλισμένα για να αντιμετωπίσουν μεγάλες κρίσεις όπως του Covid-19.

Το να ξεκινάμε από αυτές τις ιστορικές και παγκόσμιες διαστάσεις βοηθά να κάνουμε σαφές ότι η τεράστια κλίμακα της σημερινής κρίσης δεν είναι απλώς ζήτημα μιας επιδημίας ιού και μιας έλλειψης βιολογικής αντίστασης σε ένα νέο παθογόνο. Οι τρόποι με τους οποίους οι περισσότεροι άνθρωποι στην Αφρική, τη Λατινική Αμερική, την Μέση Ανατολή και την Ασία θα βιώσουν την ερχόμενη πανδημία είναι άμεση συνέπεια μιας παγκόσμιας οικονομίας που έχει δομηθεί συστηματικά γύρω από την εκμετάλλευση των πόρων και των λαών του Νότου. Με αυτήν την έννοια, η πανδημία είναι σε πολύ μεγάλο βαθμό μια καταστροφή με κοινωνικές ανθρωπογενείς αιτίες –δεν είναι απλώς μια συμφορά που προέκυψε από φυσικές ή βιολογικές αιτίες.

Ένα σαφές παράδειγμα του ανθρωπογενούς χαρακτήρα αυτής της καταστροφής είναι η κακή κατάσταση των δημοσίων συστημάτων υγείας στις περισσότερες χώρες του Νότου, τα οποία συνήθως είναι υποχρηματοδοτούμενα και έχουν ελλείψεις επαρκών φαρμάκων, εξοπλισμού και προσωπικού. Αυτό είναι πολύ σημαντικό για να κατανοήσουμε την απειλή που παρουσιάζει ο Covid-19, εξαιτίας της γρήγορης και πολύ μεγάλης αύξησης σοβαρών και κρίσιμων κρουσμάτων που συνήθως απαιτούν εισαγωγή σε νοσοκομείο ως συνέπεια του ιού (εκτιμάται στο 15-20% των επίσημα καταγεγραμμένων κρουσμάτων). Αυτό το στοιχείο συζητιέται πλατιά στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ και βρίσκεται πίσω από την στρατηγική «χαμηλώματος της καμπύλης» προκειμένου να μειωθεί η πίεση στις δυνατότητες των εντατικών στα νοσοκομεία.

Ωστόσο, αν και σωστά τονίζουμε την έλλειψη ΜΕΘ, αναπνευστήρων και εκπαιδευμένου ιατρικού προσωπικού σε πολλά δυτικά κράτη, πρέπει να παραδεχούμε ότι η κατάσταση στο μεγαλύτερο

μέρος του υπόλοιπου πλανήτη είναι ανυπολόγιστα χειρότερη. Το Μαλάουι, για παράδειγμα, έχει περίπου 25 κλίνες ΜΕΘ για έναν πληθυσμό 17 εκατομμυρίων. Στη Νότια Ασία, κατά μέσο όρο, υπάρχουν λιγότερες από 2,8 ΜΕΘ ανά 100.000 κατοίκους. Το Μπαγκλαντές διαθέτει περίπου 1.100 τέτοιες κλίνες για έναν πληθυσμό πάνω από 157 εκατομμυρίων (0,7 κρεβάτια ανά 100.000 κατοίκους). Σε σύγκριση, οι σοκαριστικές εικόνες που έρχονται από την Ιταλία συμβαίνουν σε ένα προχωρημένο σύστημα υγείας που διαθέτει 12,5 κλίνες ΜΕΘ ανά 100.000 κατοίκους (και την ικανότητα να αναπτύξει κι άλλες).

Φυσικά, το ζήτημα των ΜΕΘ και των δυνατοτήτων των νοσοκομείων είναι ένα τμήμα ενός πολύ μεγαλύτερου αθροίσματος προβλημάτων που περιλαμβάνει την ευρεία έλλειψη βασικών πόρων (πχ καθαρό νερό, τροφή και ρεύμα), την ανεπαρκή πρόσβαση στην πρωτοβάθμια περίθαλψη, την παρουσία άλλων συννοσηροτήτων (όπως μεγάλη εξάπλωση του HIV και της φυματίωσης). Όλοι αυτοί οι παράγοντες συνδυαστικά θα οδηγήσουν αναμφίβολα σε υψηλότερους αριθμούς βαριών κρουσμάτων (και συνεπώς θανάτων) στις φτωχότερες χώρες.

Η Εργασία και η Στέγη είναι Ζητήματα Δημόσιας Υγείας

Οι συζητήσεις γύρω από τον καλύτερο τρόπο αντιμετώπισης του Covid-19 στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ έχουν ρίξει φως στη σχέση αλληλεπίδρασης μεταξύ των αποτελεσματικών υγειονομικών μέτρων και των συνθηκών εργασίας, επισφάλειας και φτώχειας. Οι εκκλήσεις στους ανθρώπους να αυτο-απομονωθούν όταν είναι ασθενείς –ή η επιβολή μακρύτερων περιόδων υποχρεωτικής γενικής καραντίνας– είναι οικονομικά ανέφικτες για τους πολλούς ανθρώπους που δεν μπορούν εύκολα να εργαστούν μέσω ίντερνετ ή για εκείνους στον τομέα των υπηρεσιών που υπο-απασχολούνται ή εργάζονται σε άλ-

λες μορφές προσωρινής απασχόλησης. Αναγνωρίζοντας τις συνέπειες αυτής της εργασιακής πραγματικότητας πάνω στη δημόσια υγεία, αρκετές ευρωπαϊκές κυβερνήσεις έχουν ανακοινώσει μεγάλες υποσχέσεις για αποζημιώσεις σε όσους περνούν στην ανεργία ή υποχρεώνονται να μείνουν σπίτι στη διάρκεια της κρίσης.

Μένει να φανεί πόσο αποτελεσματικά θα αποδειχθούν αυτά τα προγράμματα και σε ποιο βαθμό θα καλύψουν πραγματικά τις ανάγκες του πολύ μεγάλου αριθμού ανθρώπων που θα χάσουν τις δουλειές τους εξαιτίας της κρίσης. Παρόλα αυτά, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι τέτοιου είδους προγράμματα απλώς δεν υπάρχουν για τον μεγαλύτερο μέρος του παγκόσμιου πληθυσμού. Σε χώρες όπου η πλειοψηφία του εργατικού δυναμικού απασχολείται στον «ανεπίσημο» τομέα της οικονομίας ή εξαρτάται από απρογραμμάτιστα μεροκάματα μέρα με τη μέρα –δηλαδή σε μεγάλο μέρος της Μέσης Ανατολής, της Αφρικής, της Λατινικής Αμερικής και της Ασίας– δεν υπάρχει κανένας βιώσιμος τρόπος για να μπορούν οι άνθρωποι να επιλέξουν να παραμείνουν σπίτι ή να αυτο-απομονωθούν. Αυτό πρέπει να το εξετάσουμε σε συνδυασμό με το γεγονός ότι θα υπάρξει σχεδόν βέβαια μια μεγάλη αύξηση των «εργαζόμενων φτωχών» ως άμεση συνέπεια της κρίσης. Πράγματι, ο Διεθνής Οργανισμός Εργασίας έχει εκτιμήσει ότι στην χειρότερη περίπτωση (απώλεια 24,7 εκατομμυρίων θέσεων εργασίας διεθνώς), ο αριθμός των ανθρώπων σε φτωχές ή φτωχομεσαίες χώρες που βγάζει λιγότερα από 3,2 δολάρια τη μέρα θα αυξηθεί κατά 20 εκατομμύρια.

Αυτά τα στατιστικά δεν είναι σημαντικά μόνο γιατί αφορούν την οικονομική επιβίωση «μέρα-με-τη-μέρα». Επιπλέον, χωρίς τη συμβολή στον περιορισμό της εξάπλωσης που μπορεί να προσφέρει η καραντίνα και η απομόνωση, η επέλαση της νόσου στον υπόλοιπο πλανήτη θα είναι πολύ πιο καταστροφική από τις τρο-





μακτικές σκηνές που έχουμε δει ως σήμερα στην Κίνα, την Ευρώπη και τις ΗΠΑ.

Επιπλέον, οι εργαζόμενοι που απασχολούνται σε ανεπίσημη ή επισφαλή εργασία συχνά ζουν σε παρακουπόλεις και συγκατοικούν με υπερβολικά πολλούς ανθρώπους –ιδανικές συνθήκες για μια εκρηκτική εξάπλωση του ιού. Όπως είπε κάποιος πρόσφατα σε συνέντευξή του στην Washington Post όσον αφορά τη Βραζιλία: «Πάνω από 1,4 εκατομμύριο άνθρωποι –το ένα τέταρτο του πληθυσμού του Ρίο– ζουν στις φαβέλες της πόλης. Πολλοί δεν αντέχουν οικονομικά να λείψουν ούτε μια μέρα από τη δουλειά, πόσο μάλλον εβδομάδες. Οι άνθρωποι θα συνεχίσουν να βγαίνουν από τα σπίτια τους... Η καταιγίδα θα χτυπήσει σύντομα».

Παρόμοια καταστροφικά σενάρια αντιμετωπίζουν τα εκατομμύρια ανθρώπων που ζουν αυτή τη στιγμή εκτοπισμένοι από τους πολέμους και τις συγκρούσεις. Για παράδειγμα η Μέση Ανατολή είναι το μέρος όπου εξελίσσεται ο μεγαλύτερος υποχρεωτικός εκτοπισμός ανθρώπων μετά τον Β Παγκόσμιο Πόλεμο. Υπάρχουν τεράστιοι αριθμοί προσφύγων και εσωτερικά εκτοπισμένων ως συνέπεια των εξελισσόμενων πολέμων σε χώρες όπως η Συρία, η Υεμένη, η Λιβύη και το Ιράκ. Οι περισσότεροι από αυτούς τους ανθρώπους ζουν σε στρατόπεδα προσφύγων ή σε ασφυκτικά γεμάτους αστικούς χώρους και συχνά δεν έχουν τα στοιχειώδη δικαιώματα στην υγειονομική περίθαλψη που συνήθως συνδέονται με τα δικαιώματα του πολίτη. Η διάχυτη εξάπλωση του υποσιτισμού και άλλων ασθενειών (όπως η επανεμφάνιση της χολέρας στην Υεμένη) κάνει αυτές τις εκτοπισμένες κοινότητες ιδιαίτερα ευάλωτες στον ιό.

Ένας μικρόκοσμος όπου μπορεί κανείς να το εντοπίσει αυτό είναι η Λωρίδα της Γάζας, όπου το 70% του πληθυσμού της είναι πρόσφυγες που ζουν σε μια από τις πιο πυκνοκατοικημένες περιοχές του πλανήτη. Τα δύο πρώτα κρούσματα του Covid-19 στη Γάζα καταγράφηκαν στις 20 Μάρτη (αν και η έλλειψη εξοπλισμού για τεστ σημαίνει ότι έχουν εξεταστεί μόλις 92 άνθρωποι από τα 2 εκατομμύρια του πληθυσμού). Τσακισμένες από τα 13 χρόνια πολιορκίας και συστηματικής καταστροφής των αναγκαίων υποδομών από το Ισραήλ, οι συνθήκες ζωής στη Λωρίδα χαρακτηρίζονται από ακραία φτώχεια, κακή υγιεινή και χρόνια έλλειψη φαρμάκων και ιατρικού εξοπλισμού (για παράδειγμα υπάρχουν μόνο 62 αναπνευστήρες στη Γάζα και από αυτούς διαθέσιμοι είναι μόνο οι 15 αυτή τη στιγμή). Σε

Η οπτική μας για αυτή την πανδημία πρέπει να γίνει πραγματικά παγκόσμια, βασισμένη σε μια κατανόηση του πώς η υγειονομική πτυχή αυτού του ιού διασυνδέεται με ευρύτερα ζητήματα πολιτικής οικονομίας (περιλαμβανομένης της πιθανότητας μιας παρατεταμένης και σοβαρής παγκόσμιας οικονομικής ύφεσης).

συνθήκες πολιορκίας και αποκλεισμού από την περασμένη δεκαετία, η Γάζα έχει μπει σε καραντίνα από τον πλανήτη πολύ πριν την τρέχουσα πανδημία.

Διασταυρούμενες κρίσεις

Η άμεση κρίση δημόσιας υγείας που αντιμετωπίζουν οι φτωχότερες χώρες ως συνέπεια του Covid-19 θα βαθύνει περισσότερο από μια σχετιζόμενη παγκόσμια οικονομική ύφεση που είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα ξεπεράσει τα μεγέθη του 2008. Είναι πολύ νωρίς για να προβλέψουμε το βάθος αυτής της ύφεσης, αλλά πολλοί μεγάλοι χρηματοπιστωτικοί θεσμοί εκτιμούν ότι θα είναι η χειρότερη ύφεση από όσες έχουμε ζωντανή ανάμνηση. Ένας από τους λόγους είναι το σχεδόν ταυτόχρονο σταμάτημα της παραγωγής, των μεταφορών και των υπηρεσιών στις ΗΠΑ, την Ευρώπη και την Κίνα –ένα γεγονός χωρίς ιστορικό προηγούμενο μετά τον Β Παγκόσμιο Πόλεμο. Με το ένα πέμπτο του παγκόσμιου πληθυσμού να βρίσκεται σε κάποιου είδους καραντίνα, οι αλυσίδες διανομής και το παγκόσμιο εμπόριο έχουν καταρρεύσει και οι τιμές των μετοχών έχουν βυθιστεί –με τα μεγαλύτερα χρηματιστήρια να χάνουν το 30-40% της αξίας τους μεταξύ 17 Φλεβάρη και 17 Μάρτη.

Όλα αυτά αποτελούν έναν πολύ σοβαρό κίνδυνο για όλο τον υπόλοιπο πλανήτη, καθώς μια ποικιλία «διαδρομών μετάδοσης» θα οδηγήσουν σε μετάσταση της ύφεσης προς τις φτωχότερες χώρες και πληθυσμούς. Όπως και το 2008, αυτές οι «διαδρομές» περιλαμβάνουν μια πιθανή βουτιά στις εξαγωγές, μια οξεία αναδίπλωση των ροών των άμεσων ξένων επενδύσεων και των εσόδων του τουρισμού και μια μείωση των εμβασμάτων των εργατών. Αυτός ο τελευταίος παράγοντας συχνά ξεχνιέται στη συζήτηση για τη σημερινή κρίση, αλλά είναι ουσιώδες να θυμόμαστε ότι ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης υπήρξε η ενσωμάτωση μεγάλων τμημάτων του παγκόσμιου πληθυσμού στον διεθνή καπιταλισμό μέσα από τις ροές εμβασμάτων προς τις οικογένειες των εργατών που δούλευαν

στο εξωτερικό.

Το 1999, μόνο 9 χώρες παγκοσμίως δέχονταν εμβάσματα που να αποτελούσαν πάνω από το 10% του ΑΕΠ. Ως το 2016, αυτές οι χώρες είχαν γίνει 30. Το 2016, το 30% των 179 χωρών για τις οποίες υπάρχουν διαθέσιμα στοιχεία, κατέγραψε εμβάσματα που αποτελούσαν πάνω από το 5% του ΑΕΠ –ένας διπλασιασμός από το 2000. Είναι συγκλονιστικό το ότι ένα δισεκατομμύριο άνθρωποι –έναν στους επτά παγκοσμίως– εμπλέκονται άμεσα στις ροές εμβασμάτων είτε ως αποστολείς είτε ως αποδέκτες. Το κλείσιμο των συνόρων εξαιτίας του Covid-19 –σε συνδυασμό με την αναστολή της οικονομικής δραστηριότητας σε κλάδους όπου τείνει να κυριαρχεί η εργασία μεταναστών– σημαίνει ότι ίσως αντιμετωπίσουμε μια σημαντική πτώση των εργατικών εμβασμάτων διεθνώς. Είναι μια εξέλιξη που θα είχε πολύ σοβαρές επιπτώσεις στις χώρες του Νότου.

Ένας άλλος κρίσιμος μηχανισμός μέσα από τον οποίο η εξελισσόμενη οικονομική κρίση μπορεί να χτυπήσει τις χώρες του Νότου είναι η μεγάλη συσσώρευση χρεών από τις φτωχότερες χώρες τα τελευταία χρόνια. Σε αυτό περιλαμβάνονται και οι λιγότερο ανεπτυγμένες χώρες του πλανήτη αλλά και οι λεγόμενες «αναδυόμενες οικονομίες». Στα τέλη του 2019, το Institute for International Finance εκτίμησε ότι το χρέος των αναδυόμενων οικονομιών βρισκόταν στα 72 τρισ. δολάρια, ένας αριθμός που διπλασιάστηκε από το 2010. Το μεγαλύτερο μέρος αυτού του χρέους είναι σε αμερικανικά δολάρια, κάτι που εκθέτει τους κατόχους του στις διακυμάνσεις της αξίας του αμερικανικού νομίσματος. Τις τελευταίες εβδομάδες το αμερικανικό δολάριο ισχυροποιήθηκε σημαντικά καθώς οι επενδυτές αναζητούσαν ένα ασφαλές καταφύγιο μπροστά στην κρίση. Ως αποτέλεσμα, άλλα εθνικά νομίσματα έχασαν αξία και το βάρος των επιτοκίων και των πληρωμών σε χρέος σε αμερικανικά δολάρια αυξάνεται. Από το 2018 ακόμα, 46 χώρες ξόδευσαν μεγαλύτερο μέρος του ΑΕΠ στην εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους τους από ότι στα συστήματα Υγείας

ας τους. Σήμερα, βαδίζουμε σε μια ανησυχητική κατάσταση όπου πολλές φτωχές χώρες θα αντιμετωπίζουν όλο και πιο επαχθείς αποπληρωμές χρεών ενώ ταυτόχρονα θα επιχειρούν να διαχειριστούν μια υγειονομική κρίση άνευ προηγουμένου –κι όλα αυτά στο γενικό πλαίσιο μιας πολύ βαθιάς διεθνούς ύφεσης.

Κι ας μην τρέφουμε καμιά αυταπάτη ότι αυτές οι διασταυρούμενες κρίσεις μπορεί και να φέρουν το τέλος των διαρθρωτικών προσαρμογών ή την ανάδυση κάποιου είδους «διεθνούς σοσιαλδημοκρατίας». Όπως έχουμε δει επανειλημμένα την τελευταία δεκαετία, το κεφάλαιο συχνά αξιοποιεί τις στιγμές κρίσης ως στιγμές ευκαιρίας –μια ευκαιρία να επιβάλουν ριζικές αλλαγές που μέχρι πρότινος ήταν μπλοκαρισμένες ή έμοιαζαν ανέφικτες. Πράγματι, ο πρόεδρος της Παγκόσμιας Τράπεζας, Ντάνιελ Ντάνιελ, υπονόησε κάτι τέτοιο όταν σημείωσε στην (διαδικτυακή) συνάντηση των υπουργών Οικονομικών του G20 πριν λίγες μέρες: «Οι χώρες θα χρειαστεί να εφαρμόσουν διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις για να επιταχύνουν τον χρόνο που θα χρειαστεί η ανάκαμψη... Όσον αφορά εκείνες τις χώρες που έχουν υπερβολικές ρυθμίσεις, κρατικές επιδοτήσεις, καθεστώτα αδειοδοτήσεων, εμπορικές προστασίες ως εμποδία, θα συνεργαστούμε μαζί τους για να ενισχύσουμε τις αγορές, τις επιλογές και τις προοπτικές ταχύτερης ανάπτυξης στη διάρκεια της ανάκαμψης».

Είναι θεμελιώδες να θέσουμε όλες αυτές τις διεθνείς διαστάσεις στο επίκεντρο των συζητήσεων στην Αριστερά γύρω από τον Covid-19. Να συνδέσουμε την πάλη ενάντια στον ιό με ζητήματα όπως η διαγραφή των χρεών του «Τρίτου Κόσμου», το τέλος των νεοφιλελεύθερων προγραμμάτων διαρθρωτικών προσαρμογών του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, την καταβολή επανορθώσεων για την περίοδο της αποικιοκρατίας, τον τερματισμό του παγκόσμιου εμπορίου όπλων, το τέλος των οικονομικών κυρώσεων κ.ο.κ. Όλοι αυτοί οι αγώνες είναι στην ουσία ζητήματα παγκόσμιας δημόσιας υγείας –βαρύνουν άμεσα πάνω στην ικανότητα των φτωχότερων χωρών να περιορίσουν τις συνέπειες του ιού και της επακόλουθης οικονομικής ύφεσης. Δεν αρκεί να μιλάμε για αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια στις δικές μας γειτονιές, κοινότητες και μέσα στα δικά μας εθνικά σύνορα –αν δεν αναδεικνύουμε την πολύ σοβαρότερη απειλή που αποτελεί αυτός ο ιός για τον υπόλοιπο πλανήτη. Φυσικά τα υψηλά επίπεδα φτώχειας, οι επισφαλείς συνθήκες εργασίας και στέγασης και η έλλειψη επαρκών υποδομών υγείας απειλούν την ικανότητα και των πληθυσμών της Ευρώπης και των ΗΠΑ να περιορίσουν την επιδημία. Αλλά κάποιες καμπάνιες της κοινωνικής βάσης στο Νότο χτίζουν συμμαχίες που αντιμετωπίζουν αυτά τα ζητήματα με ενδιαφέροντες και διεθνιστικούς τρόπους.

Χωρίς έναν παγκόσμιο προσανατολισμό, διακινδυνεύουμε να ενισχύσουμε τους τρόπους με τους οποίους ο ιός τροφодότησε αβίαστα την πολιτική ρητορική κι αφήγηση των εθνικιστικών και ξενοφοβικών κινημάτων –μια πολιτική διαποτισμένη βαθιά από αυταρχισμό, μια εμμονή για έλεγχο των συνόρων και έναν εθνικό πατριωτισμό που λείπει «πρώτα η χώρα μου».

**Μαρξιστής ακαδημαϊκός, ειδικεύεται στην Πολιτική Οικονομία της Μέσης Ανατολής. Το άρθρο δημοσιεύτηκε στο versobooks.*

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ

ΚΑΤΑΠΙΣΤΕΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

* στίχος των
Rationalistas

Οι κρατούμενοι κι οι κρατούμενες σε μια σειρά φυλακές της χώρας είχαν προειδοποιήσει, βγάζοντας κραυγή αγωνίας έγκαιρα. Παρουσίασαν την επικίνδυνη κατάσταση και ζήτησαν εύλογα κι ανθρώπινα μέτρα αντιμετώπισής της. Συνάντησαν τοίχο. Και ο θάνατος της Αζίζελ Ντενίρογλου μέσα στο κελί της στις φυλακές της θήβας προκάλεσε τη δίκαια εξέγερση των κρατουμένων. Σύμφωνα με τις συγκρατούμενές της, δεν θερμομετρήθηκε καν και της έδωσαν απλά ντεπόν ενώ εκλιπαρούσε για βοήθεια, έχοντας καρδιολογικά προβλήματα, πυρετό, πόνους στο στήθος, αναπνευστική δυσκολία. Η «οχύρωση» των Αρχών γύρω από την πιθανή άλλη αιτία θανάτου δεν αλλάζει την πραγματικότητα των καταγγελιών ότι δεν υπάρχει γιατρός στη θήβα και τα νοσοκομεία δεν δέχονται ασθενείς από τις φυλακές.

Περιμένουν λέει οι Αρχές και την νεκροψία. Κι αν αυτή δείξει τελικά covid-19; Θα παρθούν μόνο τότε –ενώ οι μέρες «τρέχουν» εν τω μεταξύ– τα αυτονόητα μέτρα αποσυμφόρησης; Αν δεν δείξει covid-19; Θα είναι όλα καλά; Αν πρέπει προληπτικά «να φερόμαστε όλοι ως φορείς», δεν θα έπρεπε η κυβέρνηση να φερθεί αντίστοιχα στις φυλακές, όπου ο συνωστισμός χτυπάει κόκκινο και οι συνθήκες υγιεινής είναι συχνά στον πάτο; Πρέπει να περιμένει καταγεγραμμένο κρούσμα ή και θάνατο για να τις αποσυμφορήσει; Φυλακισμένοι και φυλακισμένες είναι, όχι θανατοποινίτες! **Αμνηστία τώρα!**

Με τον Covid-19 να εξαπλώνεται στις **ΗΠΑ**, αποκαλύπτεται για άλλη μια φορά, με έναν ακόμη τρόπο το **ταξικο-φυλετικό χάσμα** που χαρακτηρίζει τη χώρα, όσο κι αν καμώνεται ότι έχει περάσει σε μια εποχή «αχρωματοψίας». Στη χώρα-παράδεισο της ιδιωτικής υγείας, οι φτωχότεροι κινδυνεύουν πρώτοι. Και στις τάξεις των φτωχότερων, «υπερ-εκπροσωπείται» ο μαύρος πληθυσμός. Αντίστοιχα **στατιστικά «υπερ-εκπροσώπησης» των μαύρων εμφανίζονται και στα θύματα του ιού**. Στο Ιλινόις, όπου το 77% του πληθυσμού είναι λευκοί, το 42% των θανάτων ήταν μαύροι. Στο Μίσιγκαν, όπου οι μαύροι είναι το 14% του πληθυσμού, σε αυτούς καταγράφεται το 41% των θανάτων. Στη Λουιζιάνα, όπου οι μαύροι είναι το 32% του πληθυσμού, το 70% των θανάτων καταγράφηκαν σε αυτούς. Εν τω μεταξύ για την ΕΡΤ, αυτό που συμβαίνει είναι μια... «ανεξήγητη προτίμηση του Covid στους αфроαμερικάνους». Πραγματικό μυστήριο...

Ένα από τα προβλήματα της απαγόρευσης κυκλοφορίας είναι η **πολιτική της αξιοποίησης**. Στου Ζωγράφου προσήχθησαν και έφαγαν πρόστιμο **9 μέλη του «Κινήματος στην Πόλη»** επειδή –αν και είχαν λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα προφύλαξης– ενημέρωναν τους πολίτες διαμοιρασμένοι σε δύο διαφορετικά σημεία έξω από σούπερ μάρκετ στην Ούλωφ Πάλμε. Ακόμα πιο κραυγαλέα αυθαιρεσία ήταν η **επιβολή προστίμων για «άσκοπη μετακίνηση» σε 4 αλληλέγγυους** (ανάμεσά τους 2 γιατροί) που με συμπληρωμένη βεβαίωση για «παροχή βοήθειας σε ανθρώπους που βρίσκονται σε ανάγκη» θέλησαν να επισκεφτούν μετανάστες κρατούμενους στο ΑΤ Περιστερίου. 14 κλεισμένοι σε ένα δωμάτιο, που είχαν ξεκινήσει απεργία πείνας για τις συνθήκες. Φαίνεται ότι κάποιοι άνθρωποι δεν αξίζουν βοήθεια...

Στο Λευκοχώρι Γαστούνης Ηλείας, κάτι **καλόπαιδα της ΟΠΚΕ ξυλοκόπησαν άγρια 22χρονο ΑΜΕΑ**, ενώ είχε βγει να πετάξει τα σκουπίδια και να περπατήσει λίγο. Το παιδί παραμένει σε κατάσταση σοκ, η μάνα του είναι (τουλάχιστον!) συγκλονισμένη, ενώ οι μπάσοι αποχώρησαν με ένα «συγγνώμη λάθος» (τον πέρασαν λέει για διαρρήκτη –ο ίδιος λόγω της αναπηρίας του δεν μπορούσε να μιλήσει). Το ΑΤ Γαστούνης και η Εισαγγελία Αμαλιάδας αρνήθηκαν προκλητικά να δεχτούν την έγκληση του θύματος, ενώ το συνδικαλιστικό όργανο των αστυνομικών ισχυρίζεται ότι ο 22χρονος «έπεσε μόνος του», βγάζοντας ψεύτες τους συγχωριανούς του, την οικογένειά του, τους καθηγητές του, κ.ά. Το Παρατηρητήριο Ρατσιστικών Εγκλημάτων κατέθεσε μήνυση...

Απέναντι στον κορωνοϊό και την αδράνεια της κυβέρνησης Να ικανοποιηθούν τώρα τα αιτήματα των φαντάρων!

Του Νικόλα Κολυτά

Είναι δεδομένο ότι μέσα σε συνθήκες πανδημίας και υγειονομικής κρίσης άνθρωποι που υποχρεούνται να ζουν συλλογικά μαζί με άλλους, είναι πολύ πιο εκτεθειμένοι στον ιό. Στα στρατόπεδα αυτή τη στιγμή, οι φαντάροι προβαίνουν σε διαρκείς καταγγελίες για τις συνθήκες υγιεινής και αγωνιούν τόσο για την υγεία τη δική τους όσο και των γύρω τους. Ο κίνδυνος μετατροπής των στρατώνων σε εστίες εξάπλωσης του κορωνοϊού είναι υπαρκτός και κρίσιμος.

Το ζήτημα είναι αν τους ακούει κανείς. Αν η κυβέρνηση έχει λάβει τα απαραίτητα μέτρα λειτουργώντας με γνώμονα πρωτίστως την υγεία και τη ζωή των φαντάρων και δευτερευόντως τη στρατιωτική επιβολή και πειθαρχία. Τα μηνύματα που βγαίνουν από τα στρατόπεδα είναι άκρως ανησυχητικά. Υπό το πρίσμα των έκτακτων συνθηκών καταστρατηγούνται δικαιώματα και οι στρατώνες μετατρέπονται σε άτυπες φυλακές. Ζητήματα όπως οι άδειες, οι έξοδοι, η διάρκεια της θητείας και πολλά άλλα, βρίσκονται στο επίκεντρο των συζητήσεων. Ο Α., εν ενεργεία φαντάρος στη Βόρεια Ελλάδα μας μεταφέρει το κλίμα λέγοντας ότι: «Οι φαντάροι βρίσκονται σε δύσκολη θέση καθώς πολλοί από αυτούς βρίσκονται περίπου δύο μήνες στα στρατόπεδα χωρίς άδεια, ενώ άλλοι χωρίς έξοδο για ένα μήνα!».

Την ίδια στιγμή αναφέρεται και στις ψυχολογικές επιπτώσεις του εγκλεισμού και της αγωνίας για το μέλλον στην πλειοψηφία των στρατευμένων: «Υπάρχει ένα κλίμα απογοήτευσης ανάμεσα στους φαντάρους που πηγάζει κυρίως από την άγνοια σχετικά με το πόσο θα κρατήσει ακόμη το καθεστώς της καραντίνας εντός και εκτός στρατοπέδων. Επιπλέον, οι ειδήσεις για περιπτώσεις στρατοπέδων στα οποία υπάρχουν κρούσματα του ιού, προκαλούν περαιτέρω ανησυχία...». Είναι δεδομένο ότι πολλά στρατόπεδα αυτή τη στιγμή μοιάζουν με μπαρουταποθήκες από πολλές απόψεις. Αφενός υπάρχει ο υπαρκτός κίνδυνος των κρουσμάτων και της ταχύτατης εξάπλωσης του ιού λόγω της ανεπαρκούς καθαριότητας, της χρήσης κοινών σκευών και της εισόδου-εξόδου σε αυτά μόνιμων στελεχών σε μη συμβαίει τίποτα, αφετέρου η ανησυχία και αγανάκτηση των φαντάρων που δε βλέπουν φως στον ορίζοντα.

Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Α. «Όλες οι έξοδοι και οι άδειες έχουν ανασταλεί μέχρι τη λήξη της καραντίνας. Η άδεια ορκωμοσίας θα δοθεί, σύμφωνα με ανακοίνωση του ΓΕΣ, στο τέλος της θητείας, ενώ οι (άτυπες) άδειες του Πάσχα θα χαθούν τελείως». Μιλάμε για μια πρωτοφανή συνθήκη που αντιμετωπίζει συνολικά όσους υπηρετούν τη θητεία τους σαν



«Μιλάμε για μια πρωτοφανή συνθήκη που αντιμετωπίζει συνολικά όσους υπηρετούν τη θητεία τους σαν πολίτες δεύτερης κατηγορίας»

πολίτες δεύτερης κατηγορίας. Με βάση τα λόγια του Α. οι ανάγκες για λήψη προστατευτικών μέτρων προστασίας απέναντι στην πανδημία είναι αναγκαίες: «Το σίγουρο είναι ότι χρειαζόμαστε περισσότερες μάσκες και γάντια ώστε να κινούμαστε με ασφάλεια όταν υπάρχει κίνηση, δηλαδή όταν μικρές ομάδες φαντάρων βγαίνουν με τη συνοδεία στελεχών προκειμένου να πάρουν χρήματα από το ΑΤΜ για παράδειγμα». Και συμπληρώνει ότι παρότι «έστω και με μικρή καθυστέρηση έχουν παρθεί κάποια μέτρα αποσυμφόρησης και γίνονται συχνές θερμομετρήσεις ή υπάρχουν αντισηπτικά στα μαγειρεία, ο βασικός κίνδυνος μετάδοσης θα παραμένει όσο τα στελέχη του στρατού μπαίνουν στα στρατόπεδα».

Η πλειοψηφία των καταγγελιών που προκύπτουν από στρατόπεδα σε όλη τη χώρα και δημοσιεύει κυρίως το Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων Σπάρτακος εστιάζουν σε συγκεκριμένα αιτήματα όπως να δοθούν άγραφες-ειδικές άδειες στους φαντάρους, να λειτουργήσουν οι Μονάδες με προσωπικό ασφαλείας, αν το Υπουργείο Άμυνας τελικά δεν δώσει την εορταστική άδεια για το Πάσχα να προχωρήσει σε αντίστοιχη μείωση της στρατιωτικής θητείας και να μπουν όλες οι λαϊκές οικογένειες που έχουν τα παιδιά τους φαντάρους στο στρατό στις ευνοϊκές ρυθμίσεις για το έκτακτο επίδομα των 800 ευρώ. Τα αιτήματα αυτά είναι πολύ σημαντικό να ακουστούν αυτή τη στιγμή. Να αποκτήσουν ευρεία απήχηση. Η Αριστερά και οι συλλογικοί φορείς καλούνται να σταθούν στο πλευρό των στρατευμένων και να ασκήσουν τις απαραίτητες πιέσεις προκειμένου να μην ξεφύγει η κατάσταση. Κανένας μας δεν είναι αναλώσιμος στην υπηρεσία της πολεμικής μηχανής. Να ικανοποιηθούν οι διεκδικήσεις των φαντάρων εδώ και τώρα.

Αυστραλία: Ουρές ανέργων, ενώ βρέχει χρήμα για τους εργοδότες

Τώρα πια είμαστε όλοι επισφαλείς

ολόκληρο στο
rproject.gr

Της Sarah Garnham*

Οι εικόνες από ατελείωτες ουρές αναμονής για το επίδομα ανεργίας είναι συνήθως συνδεδεμένες με τη Μεγάλη Ύφεση της δεκαετίας του 1930 ή με την άσχημη κατάσταση των εργαζομένων σε άλλες χώρες. Δεν είναι σκηνές με τις οποίες είναι άμεσα εξοικειωμένοι οι περισσότεροι άνθρωποι στη σημερινή Αυστραλία. Μέχρι τώρα.

Η κρίση του COVID-19 έχει προκαλέσει αναστολή μεγάλου μέρους της οικονομικής δραστηριότητας. Οι επίσημες προβλέψεις λένε ότι μέσα στις επόμενες εβδομάδες, 1 έως 2 εκατομμύρια άνθρωποι θα απολυθούν στην Αυστραλία. Η [αεροπορική εταιρεία] Qantas έχει ήδη απολύσει 20.000 εργαζόμενους, μόλις λίγες μέρες αφότου έλαβε οικονομικό πακέτο κρατικής στήριξης ύψους 715 εκατομμυρίων δολαρίων.

Παραλυτική ανασφάλεια

Υπάρχει λόγος που οι ατελείωτες ουρές αναμονής για το επίδομα ανεργίας αποτελούν ένα πιο υποβλητικό σύμβολο οικονομικής κατάρρευσης απ' ό,τι, παραδείγματος χάριν, οι εικόνες πανικόβλητων χρηματιστών και η πτώση των τιμών στο χρηματιστήριο. Οι μαζικές απολύσεις αποτυπώνουν τις παραλυτικές κακουχίες που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και υπογραμμίζουν την επισφάλεια των συνθηκών ύπαρξης της εργατικής τάξης.

Σε περιόδους υψηλής ή πλήρους απασχόλησης (έστω σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία), αυτή η όψη της ζωής της εργατικής τάξης είναι κρυμμένη. Οι εργαζόμενοι μπορεί να νιώθουν ανασφάλεια μεμονωμένα, αλλά η κοινωνία ως σύνολο δείχνει σταθερή. Οι μεγάλης κλίμακας ρωγμές στην οικονομία αποκαλύπτουν το πόσο ευάλωτη είναι η κοινωνική πλειοψηφία. Γίνεται προφανές ότι, παρά το γεγονός ότι ζούμε σε έναν κόσμο άφθονου πλούτου και πόρων, ο καθημερινός μας βιοπορισμός εξαρτάται από μια εύθραυστη διευθέτηση -την απασχόλησή μας από κάποιο αφεντικό.

Είναι οι άνθρωποι που βρίσκονται σε αυτή την κατάσταση αυτοί οι οποίοι σχηματίζουν τις ουρές που απλώνονται σαν ποτάμια έξω από τα γραφεία των κοινωνικών υπηρεσιών σε ολόκληρη την Αυστραλία. Δημοσιογράφοι της Red Flag μίλησαν με μερικούς από αυτούς, ανθρώπους φανερά αγχωμένους -ιδίως στα πιο φτωχά προάστια- που δεν έχουν ιδέα για το πώς θα θρέψουν τις οικογένειές τους τις προσεχείς εβδομάδες. Οι περισσότεροι ήταν σε κατάσταση σοκ, από την αναπάντεχη εξέλιξη των γεγονότων.

Ο Μπεν, ένας 44χρονος σεφ από την Αδελαΐδα, αφηγήθηκε μια ιστορία που είναι χαρακτηριστική της γενικότερης κατάστασης: «Ποτέ δεν περίμενα ότι θα ξαναβρεθώ στην ουρά αναμονής για το επίδομα ανεργίας. Προς μεγάλη μου ικανοποίηση εργαζόμουν επί 10 χρόνια, βγάζοντας αρκετά καλά λεφτά... Τελείω-

σα τη βάρδιά μου το βράδυ της Κυριακής και καθώς χτυπούσα κάρτα ότι σχολάω, το όνομά μου ήταν ακόμα στον πίνακα με τις βάρδιες της ερχόμενης εβδομάδας. Στη συνέχεια, στις 9:30, βγήκε μια ανακοίνωση στις ειδήσεις και οι ιδιοκτήτες απλά ήρθαν στο ξενοδοχείο και άρχισαν να συσκευάζουν τα πάντα. Έτσι το έμαθα».

Οι περισσότεροι επίσης ένιωθαν θυμωμένοι και απογοητευμένοι. Σε αντίθεση με τις μεγάλες επιχειρήσεις -που ήδη περιλούνται από πακέτα οικονομικής υποστήριξης χωρίς υποχρέωση αποπλη-



Πρέπει να επιχειρηματολογήσουμε για μια κοινωνία στην οποία η εργατική τάξη έχει πραγματικό έλεγχο πάνω στην κοινωνία και την οικονομία. Μια κοινωνία προσανατολισμένη στο κέρδος δεν μπορεί να ανταποκριθεί σε μια πανδημία με ανθρωπιστικό και ορθολογικό τρόπο.

ρωμής ή άλλες υποχρεώσεις- οι απλοί άνθρωποι πρέπει να δαπανήσουν ώρες και μέρες τσαλαβουτώντας μέσα στην πηχτή αργοκίνητη λάσπη που είναι η γραφειοκρατία των Αυστραλιανών κοινωνικών υπηρεσιών απλά και μόνο για να πάρουν ένα μικρό επίδομα.

Δεκαετίες νεοφιλελευθερισμού είχαν ως αποτέλεσμα τεράστιες περικοπές, τόσο σε προσωπικό όσο και ως προς το ύψος του ποσού για τη στήριξη του εισοδήματος που είναι διαθέσιμο για το λαό. Αφήνοντας σκόπιμα τους πιο ευάλωτους να περιμένουν για μήνες χωρίς εισόδημα, καθώς αξιολογούνται οι αιτήσεις τους. Τα επιδόματα ανεργίας καταδικάζουν τους ανθρώπους να ζουν πολύ κάτω από το όριο της φτώχειας -35 δολάρια ημερησίως για έναν άγαμο ενήλικα χωρίς εξαρτώμενα άτομα- και διαδοχικές κυβερνήσεις έχουν αρνηθεί πεισματικά να αυξήσουν το ποσό παρά τις έντονες πιέσεις που έχουν δεχτεί. Είναι το χαμηλότερο επίδομα ανεργίας (αναλογικά) από όλες τις χώρες του ΟΟΣΑ.

Ο [πρωθυπουργός] Μόρισον, πέρις απαντούσε στις κριτικές για το χαμηλό ύψος του επιδόματος ανεργίας δηλώνοντας ότι «το καλύτερο είδος κοινωνικής πρόνοιας είναι μια δουλειά». Αλλά το ξέσπασμα μιας οξείας κοινωνικής κρίσης υποχρέωσε το Φιλελεύθερο Κόμμα να αλλάξει κάποιους από τους κανόνες. Τα επιδόματα έχουν προσωρινά διπλασιαστεί και οι άνεργοι που στηρίζονται στην κοινωνική πρόνοια δεν στιγματίζονται πλέον ως τεμπέλικα σκουπίδια της κοινωνίας.

Παρόλα αυτά, οι παλιές συνήθειες δύσκολα αλλάζουν: τα ΜΜΕ αποκάλυψαν ότι η κυβέρνηση κρατούσε τους ανθρώπους στο σκοτάδι σχετικά με την αναστολή των αμοιβαίων υποχρεώσεων τους (ΣΤΜ: υποχρεώσεις που πρέπει κανείς να τηρεί για να εισπράττει το επίδομα ανεργίας, πχ «ενεργή αναζήτηση εργασίας» κλπ). Σύμφωνα με το νόμο, οι υποχρεώσεις αυτές μπορούν να ανασταλούν όταν

δεν υπάρχει καμιά δυνατότητα εκπλήρωσής τους, όπως, για παράδειγμα, κατά τη διάρκεια ενός άνευ ιστορικού προηγούμενου «λουκέτου» στην οικονομία. Ένας δημόσιος υπάλληλος δήλωσε στην Red Flag ότι ήταν μια σκόπιμη απόφαση που αποσκοπούσε στην εξυπηρέτηση των φορέων/εταιριών παροχής υπηρεσιών αναζήτησης εργασίας. Αυτοί οι «πάροχοι υπηρεσιών» δεν παρέχουν υπηρεσίες ούτε στις καλύτερες μέρες -το 93% των «πελατών» τους βρίσκουν δουλειά μόνοι τους. Αλλά σε μια περίοδο μαζικών απολύσεων και οικονομικών λουκέτων, οι

υπηρεσίες που εμπορεύονται αποτελούν σκέτη φάρσα. Παρ' όλα αυτά, η κυβέρνηση κατέβαλε τις πληρωμές των συμβάσεών τους για τους επόμενους έξι μήνες προκαταβολικά.

Προτεραιότητες

Αυτό δείχνει τις πραγματικές προτεραιότητες της κυβέρνησης κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου κρίσης. Αντί να διασώσει τους εργαζόμενους, παρέχοντας προνοιακά επιδόματα ισάξια του κατώτατου μισθού, επιβάλλοντας το αναγκαστικό κλείσιμο των βιομηχανιών που δεν είναι απολύτως απαραίτητες και αναγκάζοντας τα αφεντικά να διατηρήσουν το προσωπικό τους, θα συνεχίσει να φροντίζει τις ιδιωτικές επιχειρήσεις και να εργάζεται για τη διατήρηση των κερδών τους οπουδήποτε μπορεί. Προς το παρόν, αυτό περιλαμβάνει μερικά προσωρινά μέτρα τα οποία ωφελούν και ορισμένους εργαζόμενους. Αλλά αυτό δεν πρόκειται να διαρκέσει. Εισερχόμαστε σε μια οικονομική ύφεση, και ενδεχομένως μια βαθιά παρατεταμένη οικονομική ύφεση, κατά την οποία η άρχουσα τάξη θα εξαπολύσει άγριες επιθέσεις.

Ακόμη και βραχυπρόθεσμα, βλέπουμε ήδη τις ταξικές αντιφάσεις της τρέχουσας περιόδου να βγαίνουν στην επιφάνεια. Η επιμονή των αρχουσών τάξεων στη διατήρηση της λειτουργίας των σχολείων και διαφόρων άλλων μη αναγκαίων βιομηχανιών πάει κόντρα στα ένστικτα εκατομμυρίων εργαζομένων που τα θέλουν κλειστά προκειμένου να προστατευτεί ο κόσμος από τον ιό. Σε αντίθεση με τον Μόρισον και τους μεγάλους καπιταλιστές, η πλειοψηφία των ανθρώπων δεν θεωρεί ότι «κάθε εργασία είναι απολύτως αναγκαία» εν μέσω μιας πανδημίας.

Εν τω μεταξύ, αυτή η κρίση αποδεικνύει ότι ορισμένες δουλειές είναι σίγουρα αναγκαίες, συμπεριλαμβανομένων πολλών που είναι χαμηλόμισθες και γενικά δεν θεωρούνται μεγάλης αξίας. Αυτοί οι εργαζόμενοι επίσης διεκδικούν το δικαίωμά

τους να εργάζονται σε ασφαλείς συνθήκες. Ορισμένοι είναι έτοιμοι ακόμα και να σταματήσουν τη δουλειά προκειμένου να επιμείνουν σε αυτό το αίτημα, όπως μας έδειξε η θαρραλέα απεργία των εργατών στις αποθήκες Coles που αρνούνται να δεχθούν ανθυγιεινές συνθήκες εργασίας.

Αλλά το δίλημμα που αντιμετωπίζουμε οι εργαζόμενοι παντού είναι ότι η δουλειά μας ήταν πάντα απαραίτητη για την επιβίωσή μας -η ύπαρξή μας εξαρτάται από την εκμετάλλευσή μας από τα αφεντικά. Ακόμη και σε κανονικές περιόδους, αυτός ο οικονομικός καταναγκασμός υποχρεώνει πολλούς να διακινδυνεύσουν την υγεία τους προκειμένου να διατηρήσουν το εισόδημά τους. Σε αυτήν την εποχή κρίσης, πάρα πολλοί είναι διχασμένοι ανάμεσα στο τι τους απειλεί περισσότερο -ο ιός ή η ανεργία.

Είναι ένα δίλημμα που δεν θα έπρεπε να υπάρχει. Οι σοσιαλιστές καλούμε τους εργαζόμενους να αντισταθούν στις μαζικές απολύσεις και να αρνηθούν να θυσιάσουν τις συνθήκες εργασίας ή την αμοιβή τους για να διασωθεί η εύρυθμη λειτουργία του καπιταλισμού. Αντιμετωπίζοντας ωστόσο μια μακροπρόθεσμη κρίση, πρέπει επίσης να προχωρήσουμε προς μια κατάσταση όπου οι εργαζόμενοι δεν θα εξαρτώνται από τα καπρίτσια της αγοράς. Η κυβέρνηση θα πρέπει να εγγυάται το βιοτικό μας επίπεδο, όσο η κοινωνία βρίσκεται σε καραντίνα και να προσφέρει ευκαιρίες για ασφαλή απασχόληση και προσλήψεις σε βιομηχανίες που παίζουν σημαντικό ρόλο στην καταπολέμηση του ιού.

Αλλά το πιο σημαντικό, πρέπει να επιχειρηματολογήσουμε για μια κοινωνία στην οποία η εργατική τάξη έχει πραγματικό έλεγχο πάνω στην κοινωνία και την οικονομία. Μια κοινωνία προσανατολισμένη στο κέρδος δεν μπορεί να ανταποκριθεί σε μια πανδημία με ανθρωπιστικό και ορθολογικό τρόπο. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία θα σήμαινε ότι οι βιομηχανίες θα μπορούσαν γρήγορα να αλλάξουν αντικείμενο και να αναδιοργανωθούν χωρίς να ληφθεί υπόψη το κόστος. Οι εργαζόμενοι θα μπορούσαν με γνώμονα τη χρησιμότητα και με ασφάλεια να αναλάβουν νέα καθήκοντα προκειμένου να εκτελούν αναγκαίο έργο, χωρίς να χρειάζεται να ανησυχούν για το χρεωκόμο να βυθιστούν στη φτώχεια. Οι άνθρωποι δεν θα εξαναγκάζονταν να δουλέψουν σε επικίνδυνα πόστα εξαιτίας της οικονομικής απόγνωσης. Οι αποφάσεις που αφορούν το ποιες εργασίες είναι αναγκαίες και ποιες όχι θα παίρνονταν από τους εργαζόμενους συλλογικά και προς το συμφέρον της πλατιάς πλειοψηφίας.

Αυτό το όραμα σοσιαλισμού απαιτεί κάτι παραπάνω από κεντρικό σχεδιασμό. Προϋποθέτει ότι οι εργαζόμενοι άνθρωποι αναλαμβάνουν συλλογικά και δημοκρατικά τον έλεγχο των ζωών τους, της οικονομίας και της κοινωνίας.

*Μέλος της Socialist Alternative στην Αυστραλία. Το άρθρο δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Red Flag.



Κύπρος

Η διαχείριση της πανδημίας αποκαλύπτει πολιτικές προθέσεις των ηγεσιών διεθνώς. Ξεχωρίζει η σπουδή του Νίκου Αναστασιάδη στην Κύπρο να... κλείσει τα οδοφράγματα (πρωτόν παρθούν άλλοι περιορισμοί μετακίνησης στο εσωτερικό της Κύπρου). Το ΕΛΑΜ δήλωσε «δικαιωμένο» γιατί πρώτο «άσκησε πιέσεις» προς αυτήν την κατεύθυνση, άλλα εθνικιστικά «λουλούδια» όπως η Θεοχάρους στήριξαν το μέτρο χωρίς να κρύβονται καν πίσω από το πρόσχημα του κορονοϊού: «Θεωρώ πολύ πιο σημαντικό τον κίνδυνο εξισλαμισμού και εκτουρκισμού...». Έγιναν κοινές διαδηλώσεις ελληνοκύπριων και τουρκοκύπριων από τις δυο πλευρές του οδοφράγματος, που κατήγγειλαν την διχοτομική πρακτική. Οι πιο «καθωσπρέπει» τοποθετήσεις στήριξαν το μέτρο επικαλούμενες προβληματισμούς για τα «άγνωστης ποιότητας μέτρα» στην τουρκοκυπριακή πλευρά ή την παρουσία Ιρανών φοιτητών... Τελικά ο κορονοϊός έφτασε κατά πάσα πιθανότητα από τους -εξαιρετικής ποιότητας- συμμάχους Βρετανούς...



Συνέντευξη με τον Ραούλ Καμάργο* «Οι ελίτ θα προσπαθήσουν να μην χάσουν ούτε ένα ευρώ από τα κέρδη τους»

Το Ισπανικό Κράτος είναι από εκείνες τις ευρωπαϊκές χώρες που έχουν πληγεί περισσότερο από την κρίση του κοροναϊού. Η ισπανική περίπτωση παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον όχι μόνο γιατί τα τελευταία χρόνια έχει υπάρξει ένα πολιτικό και κοινωνικό εργαστήριο, αποτελώντας παράδειγμα για τους λαούς του νότου (και όχι μόνο) αλλά κυρίως γιατί πρόσφατα απέκτησε μια νέα κυβέρνηση συμμαχίας, αυτή των Σοσιαλιστών με τις δυνάμεις του Podemos και της Ενωμένης Αριστεράς. Συζητήσαμε με τον Ραούλ Καμάργο εκπροσώπου τύπου της οργάνωσης Αντικαπιταλίστας και πρώην βουλευτή στο περιφερειακό κοινοβούλιο της Μαδρίτης για την κρίσιμότητα της κατάστασης, για τις συνθήκες στους χώρους εργασίας, για τα μέτρα που (δεν) πήρε η προοδευτική κυβέρνηση και για την επόμενη μέρα, στην μετά τον κοροναϊό εποχή. Ιδιαίτερα ανησυχητική φαίνεται να είναι η απόφαση της ισπανικής κυβέρνησης να επιτρέψει την επαναλειτουργία της βιομηχανίας και άλλων χώρων εργασίας. Τη συνέντευξη πήρε η Κατερίνα Σεργίδου.



Μετά την Ιταλία, το Ισπανικό Κράτος είναι η χώρα που έχει πληγεί περισσότερο στην Ευρώπη. Πως εξηγείς ότι το πλήγμα ήταν τόσο μεγάλο σε αυτή τη χώρα;

Είναι αλήθεια ότι η ισπανική κυβέρνηση άργησε να αντιδράσει, το έκανε όταν πια οι συνέπειες στην Ιταλία ήταν πολύ ορατές. Η Δεξιά και η Άκρα Δεξιά έχουν χρησιμοποιήσει αυτή την καθυστέρηση της Κυβέρνησης Συνεργασίας PSOE (Σοσιαλιστές) -UP (Unidos Podemos) να πάρει μέτρα προστασίας, για να εξαπολύσουν επίθεση ενάντια στη διαδήλωση της 8ης Μάρτη της οποίας τη διεξαγωγή η κυβέρνηση είχε επιτρέψει. Όμως εκείνη τη μέρα πραγματοποιήθηκαν δεκάδες ποδοσφαιρικοί αγώνες καθώς και μια συνάντηση 9000 ατόμων του Vox, του ακροδεξιού κόμματος που αποτελεί τον τέταρτο σε ψήφους πολιτικό σχηματισμό. Η απειλή του κοροναϊού ήταν πραγματική και η Κίνα και η Ιταλία ήδη έδειχναν τι θα ακολουθούσε όμως είναι αλήθεια πως κανείς και καμία δεν πίστευε ότι η μετάδοση θα ήταν τόσο γοργή.

Σε όλη την Ευρώπη τα προηγούμενα χρόνια γίναμε μάρτυρες μιας επιχείρησης διάλυσης της Δημόσιας Υγείας. Σε ποια κατάσταση βρίσκεται το ισπανικό δημόσιο σύστημα Υγείας η πανδημία;

Κατά τη διάρκεια της κρίσης του 2008, στο Ισπανικό Κράτος έγιναν άγριες περικοπές στο Δημόσιο Σύστημα Υγείας. Το προσωπικό μειώθηκε κατά 30% και έκλεισαν νοσοκομειακές κλίνες σε τέτοιο βαθμό που η χώρα μας βρέθηκε στις τελευταίες της Ευρώπης σε αντιστοιχία κλινών-κατοίκων, μετά από την Ελλάδα και την Πορτογαλία. Στις περικοπές προστέθηκε και η ιδιωτικοποίηση 12 νοσοκομείων. Σε αυτό το πλαίσιο η κατάσταση στην Αυτονομία της Μαδρίτης είναι ιδιαίτερα κρίσιμη αφού είναι η περιοχή που πλήγθηκε από τον κοροναϊό περισσότερο από όλες. Το γεγονός ότι τα νοσοκομεία και οι ΜΕΘ είναι υπερπλήρεις όλες αυτές τις μέρες είναι άμεσα συνδεδεμένο με την ιδιωτικοποίηση της Υγείας που έκανε το P.P (Λαϊκό Κόμμα). Πάρα πολλούς θανάτους είχαμε όμως και στα γηροκομεία. Αυτή την περίπτωση τη γνωρίζω καλά γιατί όταν ήμουν βουλευτής στο περιφε-

ρειακό κοινοβούλιο της Μαδρίτης είχα συντάξει ένα νομοσχέδιο για την αναβάθμιση των γηροκομείων το οποίο απορρίφθηκε από το P.P και τους Ciudadanos (κόμμα των Πολιτών) σε μια ψηφοφορία που το PSOE απείχε. Μπόρεσα από πρώτο χέρι να διαπιστώσω τις ελλείψεις σε προσωπικό και υποδομές καθώς και την ιδιωτικοποίηση σχεδόν ολόκληρων των υπηρεσιών στα γηροκομεία της Μαδρίτης. Τώρα βλέπουμε πως σχεδόν το 50% των θανάτων στη Μαδρίτη συμβαίνει στα γηροκομεία. Οι ιδιωτικοποιήσεις και οι περικοπές λοιπόν σκοτώνουν.

Ποια θα μπορούσε να είναι η απάντηση μιας κυβέρνησης της Αριστεράς σε αυτή την κρίση και ποια είναι η γνώμη σου για τις πολιτικές της κυβέρνησης αυτό το διάστημα;

Η απάντηση που δόθηκε από την κυβέρνηση συνεργασίας PSOE-UP όσον αφορά τα ιατρικά μέτρα περιορισμού υπήρξε ορθή. Υπήρξε όμως πολύ μετριοπαθής και ανεπαρκής όσον αφορά την οικονομία και τα εργασιακά. Και λέω «υπήρξε ορθή» γιατί εντελώς ακατανόητα η κυβέρνηση αποφάσισε ότι την Δευτέρα 13 Απρίλη

όλη η βιομηχανία και όλα τα επαγγέλματα που δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν με τηλεργασία θα επαναλειτουργήσουν με όλες τις συνακόλουθες συμφορήσεις στα μέσα μαζικής μεταφοράς. Η κυβέρνηση, στην οποία ο ρόλος της συμμαχίας Ενωμένης Αριστεράς-Podemos είναι αναλώσιμος, υποκύπτει άλλη μια φορά στις πιέσεις των αφεντικών. Τα οικονομικά και εργασιακά μέτρα που έχουν παρθεί βρίσκονται στην ίδια γραμμή με αυτά των δεξιών ευρωπαϊκών κυβερνήσεων χωρίς καν να είναι στο ύψος των μέτρων που υιοθέτησε η Ιταλία. Το συμπέρασμα είναι ότι χρεωκοπούν τον κόσμο της εργασίας και το Κράτος, χωρίς να αγγίζουν ούτε ένα ευρώ από τα κέρδη των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων. Τα μέτρα εξαντλούνται στις παρατάσεις στην πληρωμή υποθηκών (οι οποίες θα πληρωθούν στη συνέχεια παρόλο που οι οικογένειες θα μείνουν χωρίς εισοδήματα) ή παρατάσεις πληρωμής ενοικίων και χρεών στο δημόσιο που χωρίς αμφιβολία θα επιστραφούν με τόκους, ή σε μια λιτότητα υπό την κηδεμονία της Τρόικα όπως πολύ καλά γνωρίζετε στην Ελλάδα. Μια κυβέρνηση της Αριστεράς θα έπρεπε να επιτάξει την ιδιωτική Υγεία και τα εργοστάσια για να παραχθεί ιατρικό υλικό, θα

ΗΠΑ

Ο Μπέρνι Σάντερς ανακοίνωσε τον τερματισμό της καμπάνιας του για το χρίσμα των Δημοκρατικών. Παραδέχτηκε κάτι που είχε διαφανεί νωρίτερα: «Αν πίστευα ότι υπήρχε πιθανό μονοπάτι προς τη νίκη θα συνέχιζα βέβαια την καμπάνια. Αλλά δεν υπάρχει...». Αυτές τις στιγμές, πολλοί σημειώνουν ότι ο «κοινωνικός αντίκτυπος» της καμπάνιας θα παραμείνει και θα παίξει ρόλο πέρα κι έξω από τις εκλογές. Ισχύει και αποτελεί την πιο θετική πλευρά του «φαινομένου Σάντερς» -έναν αυξανόμενο κοινωνικός ριζοσπαστισμός. Αλλά προκύπτουν τα ερωτήματα του ποιες δυνάμεις θα τον εκφράσουν, με ποιους τρόπους και σε ποια κατεύθυνση. Ο Μπέρνι δηλώνει ότι «το κίνημα και ο αγώνας θα συνεχιστεί», αλλά την ίδια ώρα δίνει συγχαρητήρια στον Τζο Μπάιντεν, «έναν πολύ αξιοπρεπή άνθρωπο, με τον οποίο θα συνεργαστώ στην προώθηση των προοδευτικών ιδεών μας»...

Γαλλία

Εκτός από την Ιταλία και τις ΗΠΑ (βλ. σελ. 10-11), απεργίες για κλείσιμο των μη-αναγκαίων εργοστασίων γίνονται και στη Γαλλία. Μια τέτοια περίπτωση, αφορά ένα εργοστάσιο παραγωγής μαχητικών αεροσκαφών. Παρά την εμφάνιση 6 αρχικά κι έπειτα 13 ύποπτων κρουσμάτων, η διοίκηση επέμεινε να συνεχίσει κανονικά η παραγωγή -χωρίς να διαθέτει καν μάσκες ή αντισηπτικά τζελ. Η απεργία του προσωπικού επέβαλε τελικά το κλείσιμο. Γενικότερα, ο επικεφαλής της Medef (γαλλικός ΣΕΒ) κάνει λόγο για μια «ακραία βίαιη αλλαγή συμπεριφοράς των εργαζομένων σε όλους τους κλάδους». Μια τάση που αξίζει να παραμείνει ενεργή στη διάρκεια της πανδημίας και μετά από αυτήν, καθώς θα ξεδιπλώνεται η οικονομική κρίση...



έπρεπε να απαιτήσει την επιστροφή των 65 δισεκατομμυρίων με τα οποία το Κράτος διέσωσε τις τράπεζες το 2010 ή θα έπρεπε να επιβάλει φόρους στις μεγάλες επιχειρήσεις. Θα έπρεπε επίσης να αναστείλει την πληρωμή ενοικίων (χωρίς να πρέπει να επιστραφούν) και υποθηκών και θα έπρεπε να εξασφαλίσει ένα βασικό εισόδημα καθ' όλη τη διάρκεια του περιρισμού στο σπίτι μέχρι ο κόσμος να ανακτήσει την εργασία του.

Έχουν υπάρξει παραδείγματα αντίστασης και αλληλεγγύης στις γειτονιές και τους χώρους εργασίας;

Έχουν υπάρξει πολλά δίκτυα αμοιβαίας στήριξης σε γειτονιές (για παράδειγμα στο Vallekas, μια εργατική γειτονιά της Μαδρίτης λειτουργούν πολύ καλά) και υπάρχουν πολλά παραδείγματα αλληλεγγύης σε όλη τη χώρα. Ανάμεσα στις εργαζόμενες-ους στην υγεία έχει αναπτυχθεί μια πολύ σημαντική και αλληλέγγυα δυναμική η οποία κατά τη γνώμη μου αφήνει μια πολύ σημαντική παρακαταθήκη για όταν τελειώσει όλο αυτό. Απεργίες για την ώρα δεν είχαμε, όμως με την επαναλειτουργία της βιομηχανίας τη Δευτέρα 13 Απρίλη σίγουρα τέτοια παραδείγματα δεν θα αργήσουν να εμφανιστούν.

Ποια είναι η λογική της καμπάνιας Σχέδιο Κοινωνικής Αναμέτρησης που έχει εμφανιστεί στα ισπανικά κοινωνικά δίκτυα; Πως ξεκίνησε;

Η πρωτοβουλία ενός Σχεδίου Κοινωνικής Αναμέτρησης (Plan de Choque Social) ξεκίνησε από το Σωματείο Ενοικιαστών Καταλονίας και πολύ γρήγορα αγκαλιάστηκε από εκατοντάδες συλλογικότητες σε όλο το Ισπανικό Κράτος.

Οι Αντικαπιταλιστές στηρίξαμε από την αρχή αυτή την πρωτοβουλία μαζί με άλλες οργανώσεις όπως η Πλατφόρμα Πληγέντων από τις Υποθήκες (ΡΑΗ) και οι Οικολόγοι σε Δράση. Για την ώρα η πρωτοβουλία επικεντρώνεται σε διαδικτυακές καμπάνιες στα κοινωνικά δίκτυα που απαιτούν από την κυβέρνηση να πάρει πιο αποτελεσματικά μέτρα αντιμετώπισης της κρίσης, όπως η αναβολή των πληρωμών ενοικίων και η δημιουργία ενός βασικού εισοδήματος καραντίνας. Για την ώρα τη δουλεύουμε στα κοινωνικά δίκτυα αλλά, για όταν θα έχει τελειώσει η καραντίνα, φαίνεται να υπάρχει μια καλή μαγιά που θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια κοινωνική πλατφόρμα κινητοποίησης χιλιάδων ανθρώπων έτσι ώστε να μην πληρώσουν οι εργαζόμενες-οι την οικονομική, κοινωνική και οικολογική κρίση που έρχεται.

Έχει ανοίξει μια μεγάλη συζήτηση στους κόλπους των κινημάτων και της αριστεράς γύρω από τα μέτρα περιορισμού. Ποια είναι η γνώμη σου για αυτό το ζήτημα;

Είναι προφανές ότι η υποχρεωτική καραντίνα και τα μέτρα ελέγχου του πληθυσμού μπορεί να εκτραπούν προς την κατεύθυνση μιας αυταρχικής και κατασταλτικής κλιμάκωσης στις χώρες-κράτη της Ε.Ε. Ήδη πριν από την κρίση υπήρχε ένα τιμωρητικό νομικό πλαίσιο. Στην Ισπανία για παράδειγμα έχουμε το «νόμο φίμωτρο» που προβλέπει μέχρι 600.000 ευρώ για όσες-ους διαδηλώνουν χωρίς άδεια ή δεν υπακούουν στην αστυνομία. Θεωρητικά η κυβέρνηση PSOE-UP θα ακύρωνε αυτό το νόμο αλλά με την κρίση του COVID-19 έχει αναβληθεί η ακύρωσή του και μάλιστα εφαρμόζεται ήδη σε

όσους-ες παραβιάζουν τα περιοριστικά μέτρα. Θα πρέπει να επαγρυπνούμε έτσι ώστε αυτή η κρίση να μην οδηγήσει σε μια ισχυροποίηση του κατασταλτικού κράτους.

Υπάρχει και μια γεωπολιτική διάσταση της πανδημικής κρίσης. Πως θα διαμορφωθεί η κατάσταση στον πλανήτη μετά τη κρίση;

Πιστεύω ότι η γεωπολιτική κατάσταση σε παγκόσμιο επίπεδο, θα αλλάξει μετά την κρίση. Η ίδια η Ε.Ε βρίσκεται υπό αμφισβήτηση λόγω της αδυναμίας της να επιδείξει αλληλεγγύη, ήδη από τη δημιουργία της. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο αμοιβαίας βοήθειας πέρα από το δανεισμό χρημάτων που μετά θα επιστραφούν με τόκους και μεταρρυθμιστικά σχέδια «αλά ελληνικά.» Είναι ιδιαίτερα απογοητευτικό ότι οι χώρες του Νότου δεν κατόρθωσαν να παρουσιάσουν ένα κοινό συμπαγές μέτωπο: Έχουν καταλήξει έτσι να ανέχονται τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης χωρίς τη δυνατότητα διορθωτικών κινήσεων. Στις παρούσες συνθήκες μιας από τις πιο πρωτοφανείς κρίσεις στη σύγχρονη ιστορία, η Ε.Ε μπορεί να καταλήξει σε κατάρρευση. Η Κίνα μπορεί να γίνει ακόμα πιο ισχυρή από τις ΗΠΑ (όπου η κρίση του COVID-19 μόλις τώρα ξεκινά με 6 εκατομμύρια ανέργους με πολύ πιθανό το σενάριο να υποστεί μια πραγματική εκατόμυη). Όλα θα αλλάξουν μετά από αυτή την κρίση, αν και όχι απαραίτητα προς το καλύτερο.

Η πανδημία έχει αναδείξει με τον πιο δραματικό τρόπο όλες τις αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος. Ποιες μπορεί να είναι οι κινήσεις των ελίτ για να βγουν από την κρίση και ποιες ευκαιρίες ανοίγονται για τη μεγά-

λη πλειοψηφία της κοινωνίας και την αριστερά;

Οι ελίτ θα επιχειρήσουν να κάνουν αυτό που έκαναν πάντα: Θα προσπαθήσουν να μην χάσουν ούτε ένα ευρώ από τα κέρδη τους και θα προσπαθήσουν να στείλουν το λογαριασμό μετακυλίνοντας το κόστος των ζημιών στις εργαζόμενες-ους και στα δημόσια ταμεία. Και αυτό φαίνεται από τα πρώτα κιόλας μέτρα που έχουν παρθεί στην Ισπανία (όπου υποτίθεται έχουμε την πιο προοδευτική κυβέρνηση της Ευρώπης). Έρχεται ένα μεγάλο κύμα ύφεσης στην πλειοψηφία των χωρών του κόσμου και μια κρίση της οποίας το μέγεθος είχαμε να δούμε από το κραχ του 1929. Κατά τη γνώμη μου, λίγες θα είναι οι διαφορές στις πολιτικές των χωρών της Ε.Ε αναφορικά με την κρίση: ακραία λιτότητα, μείωση των μισθών στο δημόσιο τομέα, μαζικές απολύσεις. Σύμφωνα με μια πρόσφατη έρευνα της Deutsche Bank η Ισπανία θα είναι η χώρα που θα τιμωρηθεί περισσότερο από την κρίση με την ανεργία να φτάνει μέχρι και το 45%. Αυτό που είναι προφανές είναι ότι οι από κάτω δεν θα μπορέσουν να συνεχίσουν να ζουν όπως τώρα την ίδια στιγμή που οι από πάνω θα θελήσουν να κερδίζουν τα ίδια με πριν. Για αυτό είναι πολύ σημαντικό να συγκεντρώσουμε όλες τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις σε κάθε χώρα που δεν θα αποδεχτούν τη νέα καπιταλιστική λιτότητα στην μετά τον κοροναϊό εποχή. Όσοι αφιέρωσαν δυνάμεις για να διαχειριστούν την αθλιότητα του νεοφιλελευθερισμού είτε μόνοι, όπως έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ, είτε υπό μια φιλελεύθερη ηγεσία όπως κάνει αυτή τη στιγμή το Podemos θα έπρεπε να έχουν καταλάβει μέχρι τώρα ότι αυτός ο δρόμος οδηγεί στην άβυσσο: Βρισκόμαστε σε μια εποχή όπου ο ίδιος ο καπιταλισμός θα αμφισβητηθεί από ακροδεξιές παραλλαγές (με αυξανόμενη επιρροή) ενός τρίτου δρόμου και ας ελπίσουμε ότι θα αμφισβητηθεί και από συμμαχίες της εναλλακτικής αριστεράς. Τώρα είναι η ώρα να αναδείξουμε μεταβατικά οικοσυστασιακά προγράμματα οργανώνοντας μαζικές κινητοποιήσεις σε όλο τον κόσμο για την υπεράσπιση του πλανήτη, της ζωής και των εργαζομένων. Είναι επίσης η ώρα να μπουκώσουμε νέες πολιτικές δυνάμεις με σημείο εκκίνησης τις ίδιες και όχι τον ετοιμοθάνατο καπιταλισμό. Δεν γνωρίζουμε ακόμα πως θα ονομάσουμε το νέο σύστημα που θέλουμε να οικοδομήσουμε. Γνωρίζουμε όμως πως πρέπει να είναι ριζικά αντικαπιταλιστικό.

*Ο Ραούλ Καμάργο είναι εκπρόσωπος τύπου της οργάνωσης Αντικαπιταλιστές και πρώην βουλευτής στο περιφερειακό κοινοβούλιο της Μαδρίτης.



#ΚανέναςΜόνος #ΚαμίαΜόνη #covid19 #antiviruSolidarityGR #FightForLife **Na νικήσει η ζωή**

Συλλογική διεκδίκηση, αντίσταση, αλληλεγγύη

του Χρήστου Σταυρακάκη

Η πανδημία COVID19 έχει γίνει σχεδόν το αποκλειστικό θέμα σε όλο τον Τύπο, έχει γίνει το κύριο θέμα συζήτησης στην καθημερινότητα όλων μας, καθώς αυτή και η αντιμετώπισή της καθορίζει όλες της πτυχές της κοινωνικής, οικονομικής, πολιτικής ζωής. Η κυβέρνηση προσπαθεί να μας πείσει ότι όλοι μαζί, πλούσιοι και φτωχοί, εργαζόμενοι και αφεντικά «παλεύουμε μαζί» για την αντιμετώπιση του κορονοϊού. Η πραγματικότητα όμως είναι αντίθετη. Σε αυτή τη μάχη δεν «είμαστε όλοι μαζί», ούτε κινδυνεύουμε το ίδιο.

Η καμπάνια «Κανένας μόνος/καμία μόνη» είναι γέννημα μιας ενωτικής προσπάθειας διεκδίκησης και αλληλεγγύης, τώρα, αξιοποιώντας τις δυνατότητες και την αμεσότητα του διαδικτύου, η οποία έχει μέχρι στιγμής αναδείξει όλες τις πτυχές αυτής της πραγματικότητας, παράγοντας πολύ πλούσιο υλικό: δεκάδες αφίσες και προπαγανδιστικά βίντεο, διαδικτυακές εκπομπές για τη δημόσια υγεία και τα εργασιακά δικαιώματα, δίνοντας φωνή στους ανθρώπους που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή, δίνοντας καθημερινή μάχη για την αποκάλυψη της κυβερνητικής προπαγάνδας.

Στήριξη της Δημόσιας Υγείας

Πρώτα και κύρια, ανέδειξε την απόλυτη αναγκαιότητα άμεσης στήριξης της δημόσιας υγείας, στο πλευρό των υγειονομικών, απαιτώντας χιλιάδες προσλήψεις προσωπικού, άνοιγμα κλινών ΜΕΘ,

επίταξη των ιδιωτικών δομών υγείας καθώς και τη στήριξη του υπάρχοντος δυναμικού. Υπενθυμίζοντας σε κάθε βήμα την κυβερνητική υποκρισία της μονομερούς έμφασης στην καραντίνα την ώρα που δεν παίρνει κανένα μέτρο στήριξης του ΕΣΥ. Αναδεικνύοντας κυβερνητικές προτεραιότητες όπως το γεγονός ότι μια ώρα πτήσης ενός F16 «κοστίζει» 5.000 χειρουργικές μάσκες το λεπτό. Η καμπάνια κατήγγειλε την εκτεταμένη λογοκρισία στους υγειονομικούς (από διοικήσεις νοσοκομείων, από την ΕΡΤ κλπ) και βρέθηκε στο πλευρό της ΟΕΝΓΕ στις 7 Απρίλη και την πανελλαδική μέρα δράσης υπεράσπισης της δημόσιας υγείας σε όλα σχεδόν τα νοσοκομεία της χώρας.

Ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία

Έχει αναδείξει όλα τα περιστατικά εργοδοτικής αυθαιρεσίας, φέρνοντας μπροστά τις ανάγκες των εργαζομένων. Η εργοδοσία επιχειρεί να φορτώσει το βάρος των συνεπειών της οικονομικής κρίσης στον κόσμο της δουλειάς, με παράνομες απολύσεις, μειώσεις μισθών, αδήλωτη και απλήρωτη εργασία με ωράρια λάστιχο. Η καμπάνια συγκεκριμένα αναδεικνύει κάθε εργατική καταγγελία, ενώ στηρίζει κι ενημερώνει για αντιστάσεις όπως η στάση εργασίας των εργαζομένων στην Beat (9 Απρίλη), η παράσταση διαμαρτυρίας σωματείων έξω από το υπ. Εργασίας (14 Απρίλη), η πανελλαδική μέρα δράσης των εργαζομένων στα σουπερ μαρκετ (15 Απρίλη). Ανέδειξε τον θάνατο εργάτη σε επιχείρηση που δούλευε κανονικά παρά τα επιβεβαιωμένα κρούσματα, σε μια περίπτωση συλλογικής εργοδοτικής

«ανευθυνότητας» (στη Βιομηχανική Ζώνη της Θεσσαλονίκης) για την οποία δεν μιλάνε τα ΜΜΕ που κουνάν το δάκτυλο σε ανθρώπους που βγαίνουν για έναν περίπατο.

Δικαιώματα

Έχει αναδείξει τον αυταρχισμό του κράτους και της αστυνομίας, που απαγορεύει την κυκλοφορία και μοιράζει με πυγμή πρόστιμα σε ανέργους, αστέγους, μετανάστες χωρίς χαρτιά, αλλά και σε αγωνιστές/τριες που μέσα σε αυτές τις συνθήκες προσπαθούν να αναδείξουν διεκδικήσεις, να αποκαλύψουν την κυβερνητική πολιτική. Η κυβέρνηση με τη βοήθεια των ΜΜΕ προσπαθεί διαρκώς να μετακυλήσει την ευθύνη στον καθένα και την καθεμία χωριστά, κατασκευάζοντας κατά το δοκούν άλλοτε ένα λαό ανεύθυνο και άλλοτε κάπως υπεύθυνο, αποκρύπτοντας την ευθύνη των κυβερνητικών πολιτικών που έχουν ληλατήσει τη δημόσια υγεία.

Έχει αναδείξει τα δικαιώματα και τις ανάγκες όλων αυτών που για το κράτος είναι αόρατοι/ες: Των προσφύγων που στα camps είναι αβοήθητοι και απροστάτευτοι καθώς δεν έχουν όχι μόνο πρόσβαση σε ιατρική φροντίδα αλλά ούτε καν σε καθαρό νερό και σαπούνι, παρουσιάζοντας πχ την τραγική κατάσταση στη Ριτσώνα και «δίνοντας φωνή» σε προσφύγισσα από το camp που έδωσε διαδικτυακή συνέντευξη. Των γυναικών, για τις οποίες το «μένουμε σπίτι» σημαίνει ότι καθημερινά έρχονται αντιμέτωπες με τη σεξιστική καταπίεση και την ενδοοικογενειακή βία, καταγγέλοντας περιστατικά (όπως η άρνηση της αστυνομίας με πρόφαση τον κορονοϊό να παραλάβει σχετική

μήνυση γυναίκας) κι ενθαρρύνοντας τις κακοποιημένες γυναίκες να μιλήσουν. Των χιλιάδων ανθρώπων που κινδυνεύουν να χάσουν τα σπίτια τους από τα κοράκια των τραπεζών, ή όσων δεν έχουν σπίτι για να μείνουν («η στέγη είναι δικαίωμα και τώρα επιτακτική ανάγκη!»). Των φυλακισμένων, απαιτώντας αποσυμφόρηση των φυλακών, δηλώνοντας αλληλεγγύη σε όλες τις κινητοποιήσεις των κρατούμενων, μετά και τον θάνατο κρατούμενης στις φυλακές Θήβας, καταγγέλοντας ότι οι κρατούμενοι-ες γίνονται «πειραματόζωα ανοσίας της αγέλης».

Η καμπάνια έχει ανοίξει ζητήματα όπως η τηλεεκπαίδευση, έχει καταγγείλει την προώθηση σχεδίων για την εκπαίδευση την ώρα που οι φοιτητικοί σύλλογοι αδυνατούν να συζητήσουν, στάθηκε στο πλευρό των φοιτητών των εστίων που η κυβέρνηση θέλησε να πετάξει έξω κ.ο.κ.

Επιχειρεί να οργανώσει την αλληλεγγύη, με ενδεικτικό παράδειγμα τη συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης για τις μετανάστες φυλακισμένες στην Πέτρου Ράλλη.

Μέσα από τη δραστηριότητα της καμπάνιας, δίνονται οι αναγκαίες για την αντιμετώπιση της πανδημίας απαντήσεις στον κυβερνητικό «μονόλογο» σήμερα, αλλά επίσης σε ένα βαθμό δημιουργούνται και οι όροι για την επόμενη μέρα, ώστε να μην πληρώσουν οι εργαζόμενοι/ες ξανά τα δυσβάσταχτα βάρη (οικονομικά και κοινωνικά) αλλά να βρει τις δυνάμεις μας πιο έτοιμες και συνειδητοποιημένες για μία σκληρή μάχη απέναντι στο νεοφιλελευθερισμό, ξεκινώντας από τις σημερινές μας διεκδικήσεις.

ΕΝΔΟΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΒΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ Η ΣΙΩΠΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΠΑΣΕΙ



Στην καραντίνα σημειώθηκε αύξηση των ποσοστών παγκοσμίως της ενδοοικογενειακής βίας. Η πατριαρχία ο δικαστής.

Αν δέχεσαι σωματική-λεκτική βία εντός της οικογένειάς σου, μίλα!

Κάλεσε στο **15900** γραμμή SOS για θύματα ενδοοικογενειακής βίας, κακοποιημένες γυναίκες και τα παιδιά τους.

Αν δέχεσαι ενδοοικογενειακή βία λόγω διακρίσεων του σεξουαλικού προσανατολισμού σου και του δικαιώματος σου στην διαφορετικότητα, μίλα!

Η ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΥΝΟΡΑ ΟΥΤΕ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

- ▶ Η αδιαφορία της κυβέρνησης είναι έγκλημα!
- ▶ Άμεση αποσυμφόρηση των ΚΥΤ. Οι σκληρές δεν είναι σπίνια
- ▶ Επίταξη άδειων ξενοδοχείων/μίσθωση διαμερισμάτων/ αξιοποίηση ανεκμετάλλευστων δημόσιων κτιρίων
- ▶ Αξιοπρεπείς συνθήκες στέγασης και υγιεινής για όλους/ες
- ▶ Πλήρης πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη
- ▶ Οι πρόσφυγες/ισσες και οι μετανάστες/ριες δεν είναι αόρατοι/ες



#ΚανέναςΜόνος
ΚαμίαΜόνη
Na νικήσει η ζωή



10 χρόνια μνημόνια
ήταν **ΑΡΚΕΤΑ**

ΝΑ ΜΗΝ ΠΛΗΡΩΣΟΥΜΕ
ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ/ΕΣ
ΚΑΙ ΤΗΝ **ΠΑΝΔΗΜΙΑ**

ΝΑ ΜΗΝ ΜΠΟΥΝ
ΤΑ **ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ**
ΣΕ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ

ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ ΣΤΗΝ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ
ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑ

ΒΓΑΙΝΟΥΜΕ ΜΠΡΟΣΤΑ
ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ
ΟΡΓΑΝΩΝΟΜΑΣΤΕ
ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΕ
ΜΕ ΤΟ **ΣΩΜΑΤΕΙΟ** ΣΟΥ
<https://menoumetazi.org/slrizoume-timergasia/#find-union>

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΕ
ΜΑζί ΜΑΣ
<https://menoumetazi.org/slrizoume-timergasia/>

#ΚανέναςΜόνος / ΚαμίαΜόνη
#covid19 #antiviruSolidarityGR #fightforlife
Na νικήσει η ζωή

AntiviruSolidarityGR AntiviruSolidarityGR AntiviruSolidarityGR